

ဘောင်စည်နေမျိုး လပြည့်ညရဲမိစ္ဆာသံ

နှင့်

ကမ္ဘာကျော်သည်းထိတ်ရင်ဖိုဝတ္ထုများ

ဒုတိယအကြိမ်

Eternal
Publishing
House

အောင်စည်နေမျိုး

လပြည်ညရဲမိစ္ဆာသံ

နှင့်

ကမ္ဘာကျော်သည်းထိတ်ရင်ဖိုဝတ္ထုများ

W.SOMERSET MAUGHAM

THOMAS HARDY

JOSEPH CONRAD

ARTHUR CONAN DOYLE

JOHN MASEFIELD

Eternal Publishing House

စာအုပ် (၁၈)

အောင်စည်နေမျိုး

လပြည့်ညရဲ့ မိစ္ဆာသံ

နှင့်

ကမ္ဘာကျော်သည်းထိတ်ရင်ဖိုဝတ္ထုများ

Eternal
Publishing
House

အီတာနယ်စာအုပ်တိုက်
အမှတ် (၃၀၂)၊ တိုက်(၅)၊ (၁)လမ်း(A)၊
ယုဇနဥယျာဉ်မြို့တော်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာအုပ်စာတမ်း စာနယ်ဇင်း
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်ပြုအမှတ် [၅၀၀၉၅၁၀၈၀၇]
- စာအုပ်စာတမ်းမျက်နှာဖုံး
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်ပြုအမှတ် [၅၀၁၁၂၂၁၀၀၇]
- မျက်နှာဖုံးနှင့် ရေခဲဒီဇိုင်း နေဝေးအိမ်
- အတွင်းဖလင် မဟာမိဒီယာ
- စာအုပ်ချုပ် ကိုတင်အေး(လှိုင်)
- ထုတ်ဝေသူ
ဦးချစ်ညွန့်၊ ဇင်ရတနာစာပေ
အမှတ် (၂၀၅)၊ (၄) လမ်း၊ (က-ခ)မြို့သစ်၊
အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးကြည်စင်၊ လဲ့လဲ့မွန်ပုံနှိပ်တိုက်
၁၅၈၊ ၄၅ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ်၊ အီတာနယ်စာအုပ်တိုက်
(စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၀၅ခုနှစ်)
ဒုတိယအကြိမ်၊ အီတာနယ်စာအုပ်တိုက်
(အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၀၈ခုနှစ်)
- စာအုပ်တန်ဖိုး (၁၃၀၀)ကျပ်

မာတိကာ

၁။	လပြည့်ညရဲ့ မိစ္ဆာသံ	၅
	A Man From Glasgow -W.Somerset Maugham	
၂။	သေသွားတဲ့လက်တစ်ဖက်	၂၅
	The Withered Arm - Thomas Hardy	
၃။	စိန့်မြေမှတ်ကလေး	၅၁
	The Cottage on The Salt Marsh- Sir Arthur Conan Doyle	
၄။	ထိုင်ပန်	၆၇
	The Taipan - W. Somerset Maugham	
၅။	ညရိုင်းတိုက်ပွဲ	၈၁
	Into the Darkness - John Masfield	
၆။	တောအုပ်ထဲက ခြေရာများ	၉၁
	Foot Prints in the Jungle-W. Somerest Maugham	
၇။	ကဝေဒဒိမ်	၁၀၇
	The Inn Of The Two Witches - Joseph Conrad	

အောင်စည်နေမျိုး
လပြည့်ညရဲ့မိတ္တသံ

W. Somerset Maughan
A Man From Glasgow

လပြည့်ညရဲ့ မိစ္ဆာသံ

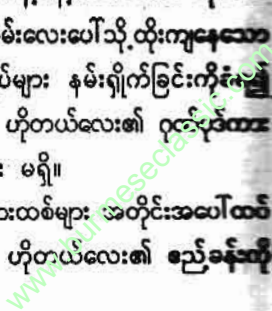
နေရောင်သည် ကွယ်ပျောက်ခဲ့ပြီ။ အိပ်တန်းပြန် ကျေးငှက်တို့၏ အသံကိုပင် မကြားရတော့။ ကျွန်ုပ်စီး လာခဲ့သော လှေငယ်သည် စပိန်ပြည် တောင်ပိုင်း 'အယ်ဂျီစီရပ်' မြို့ကလေး၏ ကမ်းခြေကို ထိုးဆိုက်လိုက် ပါတော့သည်။ လမ်းမီးရောင်မှိန်မှိန်အောက်တွင် မြင်ကွင်းသည် ညစ်ပတ်ရှုပ် ထွေးလျက်။ သာယာနာပျော်ဖွယ်ရာ တစ်ကွက်မျှပင် မတွေ့ရ။ ဤလိုခြေ၊ ဤလိုရေမှာ တည်းခိုစရာ ဟိုတယ်ကောင်းကောင်း ကိုတွေ့ဖို့ရန်မှာ မတတ်နိုင်။ ကျောခင်းစရာ တစ်နေရာ အတွက် ကြံရာမှာပင် စခန်းသွားရချေတော့မည်။ လူကလည်း အတော်နွမ်း နယ်နေချေပြီ။

ကျွန်ုပ်မှာ အကျင့်တစ်ခု ရှိလေသည်။ ရောက်လေသည် နေရာတိုင်း တွင် စောစောအိပ်ရာဝင်တတ်ခြင်းပင်။ သို့သော် ယနေ့ညကား ကျွန်ုပ်၏ စောစောအိပ်ရာဝင်သည် အကျင့်ကို ရိုက်ချိုးပစ်မည် ညဆိုသည်ကို ကျွန်ုပ် ကြိုတင်မသိ နိုင်ခဲ့ပါလေ။

လေးလံသော ခြေလှမ်းများနှင့် အတူဟိုတယ် သေးသေးတစ်ခုတို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ လှေဆိပ်နှင့် မဝေးလှ။ ဟိုတယ်အဝင်ပေါက်မှနေ၍ ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစား ကြည့်သည်။ ညစ်ပတ်ပေရေသော မြို့ကလေးတို့ လရောင်သည် ပွေ့ဖက်လျက်။ မြင်ကွင်းအားလုံးတို့သည် တဖြည်းဖြည်း ပြတ်သားပီပြင်လာသည်။ ငွေလသည်ပို၍ မြင့်လာသည်။ သန့်စင်သော ည၊ တောက်ပသောည ပင်တည်း။

ပင်လယ်ပြင်ဆီသို့ အကြည့်ကိုပို့သည်။ 'ဂျီတရေတာ' ကျောက်အောင် တန်းတို့သည် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်နယ် ခန့်ခန့်ထယ်ထယ်။ ဟိုတယ် အဝင်လမ်းကလေးကား ကျဉ်းမြောင်းလှသည်။ လမ်းလေးပေါ်သို့ထိုးကျနေသော လရောင်သည် သစ်ခက်၊ သစ်ရွက်တို့၏ အရိပ်များ နမ်းရှိုက်ခြင်းကို နှစ်လှူ လူးလွန်နေပေသည်။ လမ်းကျဉ်း ကလေးကဲ့သို့ပင် ဟိုတယ်လေး၏ ဝင်ပေါက် အကြီးကျယ်။ ဆိုင်းဘုတ်ပြားပင်ချိတ်ဆွဲထားခြင်း မရှိ။

ကျွန်ုပ်သည် ကျဉ်းမြောင်းသော လှေကားထစ်များ အတိုင်းအပေါ်ထစ် သို့တက်လာခဲ့သည်။ လှေကားထစ်ဆုံး သည်နှင့် ဟိုတယ်လေး၏ ဧည့်ခန်းတို့

တွေ့လိုက်ရပေသည်။ ဧည့်ခန်းတွင် ပရိဘောဂ ဟူ၍စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးသာ ရှိလေသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ကာတွန်းရုပ်နှင့် တူသော မိန်းမ တစ်ယောက်သည် လောက ကြီးကိုစိတ်ကုန်နေပုံနှင့် ထိုင်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်က အခန်းလိုချင်ကြောင်း ပြောလိုက်သောအခါ အမျိုးသမီးသည် ကျွန်ုပ်အား ဒုတိယထပ်ဆီသို့ ခေါ်ဆောင် သွားလေတော့သည်။

ဒုတိယထပ်ရှိ အခန်းထဲတွင် ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်သည် သူ၏ ပုလင်းတူ ဘူးဆိုးများနှင့် ဖဲကစားလျက်ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဝင်လာသည်ကို မြင်ပုံမရပေ။ သူ၏ အာရုံသည် ဖဲချပ်များဆီ၌သာ ကျက်စားလျက်ရှိသည်။ အမျိုးသမီးက အကြောင်းကြားလိုက်သည်နှင့် 'အခန်း ၅ ဟု အသံမြတ်နှင့် အော်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖဲချပ်များဆီတွင်သာ အာရုံဖြန့်ကျက်လေ တော့သည်။

ကာတွန်းရုပ်သည် ကျွန်ုပ်အား အခန်းနံပါတ် ၅ ဆီသို့ခေါ်ဆောင် သွားလေသည်။ အခန်း ၅ ရှေ့ရောက်သည်နှင့် သော့ကို ကျွန်ုပ်လက်ထဲသို့ ထည့်ကာ ချက်ချင်းထွက်သွားလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ခရီးဆောင်အိတ်ကို ကုတင်ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ကာ ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ လရောင်သည် ပြတင်းပေါက်မှ ဖိတ်အန်ကျလာသည်။ ပင်လယ်ဘက်ဆီတွင် လရောင်သည် ကောင်းစွာဖြန့်ကျက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် 'ဂျီတရေတာ' ကျောက်ဆောင်တန်းတို့သည် ပို၍ကြည်လင် ပြတ်သားလာသည်။ ထိုင်းမှိုင်းနေသော စိတ်တို့သည် လရောင်ကြောင့် လန်းဆန်းလာခဲ့ပေပြီ။ သည်တစ်ညတော့ ကောင်းကောင်း အနားယူနိုင်မည်ဟု ကျွန်ုပ် တွေးမိလိုက်သည်။

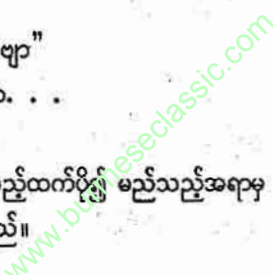
အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲလိုက်စဉ်မှာပင် ဟာနေသော ဝမ်းမိုက်သည် တပွဲပွဲနှင့် ဆန္ဒပြလာတော့သည်။ ညနေစာ လွတ်ခဲ့သည်ကိုး။ ချက်ချင်းပင် အောက်ထပ်ဆီသို့ ကျွန်ုပ်ဆင်းခဲ့သည်။ ကာတွန်းရုပ်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဆိတ်ငြိမ်စွာပင်။ ကျွန်ုပ်က. . .

“စားစရာ တစ်ခုခုများ ရနိုင်မလားခင်ဗျာ”

ဟုမေးလိုက်သောအခါ ကာတွန်းရုပ်က. . .

“ဝက်ပေါင်ခြောက်၊ ကြက်ဥ”

ဟုတိုတောင်းစွာ ဖြေလိုက်လေသည်။ သည့်ထက်ပို၍ မည်သည့်အရာမှ မရနိုင်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။

ထပြည့်ညရဲပိစ္ဆာသံ

အမျိုးသမီးသည် ရှည်လျား ကျဉ်းမြောင်းသောလမ်းလေး တစ်လျှောက် ကျွန်ုပ်အားခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ စားသောက်ခန်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဤဟိုတယ်တွင် တည်းခိုသော နိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည်မှာ ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။ ထမင်းစားခန်းအလယ်ရှိ မီးဖိုဘေးတွင် လူတစ်ယောက်သည် ထိုင်လျက်ရှိလေသည်။ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်ုပ်အဖို့ အတော်ပင်ထူးဆန်းနေလေသည်။ မည်သို့ ပြောရမည်ကိုပင် မသိတော့။ သူကစကားမစမချင်း ကျွန်ုပ်လည်း စကားမစရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

*

ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်တည်း။ သူစိမ်းသည် ကျွန်ုပ်အား ဖျတ်ကနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်ကပြန်ကြည့်သောအခါ ချက်ချင်းမျက်နှာလွှဲသွားလေသည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာပြီးနောက် အမျိုးသမီးသည် ကြက်ဥကြော်ပန်းကန်နှင့် ဝက်ပေါင်ခြောက်ပန်းကန်တို့နှင့်အတူ ဝင်လာ လေသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ခဲ့ပြီး ချက်ချင်းပင် ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ညံ့ဖျင်းလှသော ညစာကို လည်ချောင်းအတွင်းသို့ ဇွတ် အတင်းထည့်သွင်းရလေသည်။

တိတ်ဆိတ်မြန်ဆန်စွာပင် ညစာစား၍ ပြီးခဲ့ပြီ။ 'အယ်ဂျီစီရပ်'၏ ညသည် တဖြည်းဖြည်း အေးစိမ့်လာလေသည်။ စပိန်တောင်ပိုင်း ဒေသများတွင် တိုတောင်းသော ဆောင်းရာသီ ရှိလေသည်။ နွေရာသီကား ရှည်လျားလှသည်။ ယခု ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသော အချိန်မှာ ကြိုတောင့်ကြိုခဲ ဆောင်းရာသီ ရုတ်တရက် ကိုသူစိမ်းသည် မီးဖိုခလုတ်ကို လှည့်လိုက်သည်။ မီးတောက်သည် ပို၍ကြီးလာသည်။ လူနှစ်ယောက်စာအတွက် အနွေးဓာတ် ကောင်းကောင်း လုံလောက်ပေပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း ကုလားထိုင်ကို မီးဖိုနားသို့ တိုး၍ထိုင်လိုက်သည်။ သူစိမ်းသည် သူ့ကုလားထိုင်ကို မီးဖိုမှဝေးရာသို့ ရွှေ့လိုက်သည်။

“ရပါတယ် မိတ်ဆွေ။ နေသာသလိုနေပါ”

ကျွန်ုပ်လည်း ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို သူ့ဆီသို့ တမ်းပေးရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးပဲ”

ဆေးပြင်းလိပ်ကို လှမ်းယူရင်း ကိုသူစိမ်းက ပြောလေသည်။

သူ၏လေယူလေသိမ်းကို အကဲခတ်ရခြင်းအားဖြင့် သူစိမ်းသည် ဂလက်စဂိုတွင် မွေးဖွားခဲ့သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိလိုက်သည်။ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာရှိုက်ရင်း သူစိမ်းကား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ကျွန်ုပ်သည်စကားပြောရန် ကြိုးစားကြည့်သော်လည်း “ဟင့်အင်း” တစ်လုံး “အင်း”တစ်လုံးနှင့် တုံ့ပြန်ပုံမှာ အသက်မပါလှပေ။ မီးရောင်တွင် မြင်ရသော သူ့ပုံပန်းကို အကဲခတ်နေမိသည်။ သူကား လူသန်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ကျယ်ဝန်းသော ပခုံး၊ နေလောင်ထားသော အသားအရေ တိုနဲ့နဲ့ဆံပင်များနှင့် အကျည်းတန်သော မျက်နှာကို ပိုင်ဆိုင်ထားပေသည်။ အသားအရေ ကြမ်းထော်ထော်များသည် နေဒဏ်၊ လေဒဏ်၏ ဖိစီးမှုအောက်တွင် အလုပ်လုပ် ခဲ့ရသော လူသားတစ်ယောက်၏ အသွင်ကို ပီပြင်စေပါသည်။ မျက်လုံး၊ နားရွက်နှင့် နှာခေါင်းတို့သည် လူသာမန်တို့ထက် အလွန်ကြီးမားနေ၍ သူ့အားကြည့်ရသည်မှာ ပုံပြင်ထဲမှ ဘီလူးနှင့်ပင် တူနေပါသေးသည်။ မျက်လုံးတို့မှာကား အပြာရောင်၊ မီးဖိုဘေးတွင် ထိုင်နေရင်း သူစိမ်းသည် အချိုးမကျသော လက်ချောင်းများဖြင့် သူ၏ ပုံမကျသော ပန်းမကျ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များကို ထိုးဖွလျက်ရှိသေးသည်။ သူ့ပုံပန်းကို ကျွန်ုပ်မနှစ်သက်လှ။ ထို့ကြောင့် မီးတောက်များကိုသာ ကျွန်ုပ် ငေးကြည့် နေလိုက်တော့သည်။

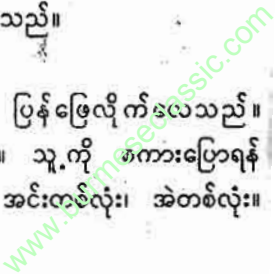
တစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်အိပ်ရာဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်ရင်း မီးဖိုဘေးမှ ထရန်ပြင်သည်။ သူစိမ်းသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကာ . .

“ဒါနဲ့ ဒီကမိတ်ဆွေက ဂျီဘရေတာ ကျောက်ဆောင်တန်းကို ဖြတ်လာခဲ့တယ်ထင်တယ်”

ဟု ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ”

ကျွန်ုပ်လည်း ခပ်ဆတ်ဆတ်ပင် ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။ မည်မျှစိတ်တိုစရာ ကောင်းလိုက်လေသနည်း။ သူ့ကို စကားပြောရန် ကြိုးစားချိန်က တုံ့ဆိုဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်နေ၊ အင်းလင်းလင်း၊ အဲတစ်လုံး။

ထင်ရှားသောမိစ္ဆာသံ

ကျွန်ုပ် အိပ်ရာဝင်ရန် စိတ်ကူးသည်နှင့် သူကောင်းသားသည် စကားစပြော
လာချေပြီ။

“အင်း. . ကျုပ်လည်းပဲ မနက်ဖြန်ဂျီဘရေတာကို ဖြတ်သွားမလို့ဘဲ။
အိမ်အပြန်ခရီးပေါ့ဗျာ။ ဘုရားသခင် ကောင်းချီးဩဘာ ပေးပါစေလို့
အောင်လင့်ရတာပဲ”

နောက်ဆုံးစကားလုံးတို့ကို တုန်ယင်သော လေသံဖြင့် ပြောကြောင်း
ကျွန်ုပ် သတိထား မိလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အာလာပသလာပ စပြော
တော့သည်။

“ခင်ဗျား စပိန်ကို သဘောကျရဲ့လား မိတ်ဆွေ”

သူကလည်း ကောင်းမွန်စွာပင် တုံ့ပြန်ပါသည်။

“ဪ. . . စပိန်ကိုလား သဘောကျတာပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျား စပိန်ရောက်နေတာ အတော်ကြာပြီလား”

“ကြာပြီ. . . ကြာပြီ”

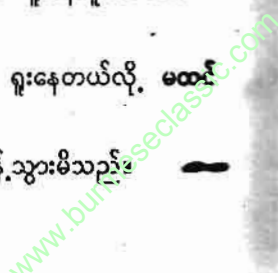
စကားကို ပြတ်တောင်းတောင်းပြောရင်း သူ့မျက်နှာပြင်တွင်
အံ့ထန်သော အရိပ်အငွေ့တို့ သမ်းလာပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ မေးခွန်းသည်
သူ့စိတ်ကို ထိခိုက်စေပုံရပါသည်။ သူသည် ရုတ်တရက်ထရပ်လိုက်ကာ
အခန်းကျဉ်းလေးတစ်လျှောက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သွားနေလေသည်။
နှုတ်မှလည်း ကြာပြီ. . . ကြာပြီ ဆိုသည့် စကားလုံးတို့ကို တတွတ်တွတ်
ရွတ်ဆိုနေသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ အရူးတစ်ယောက်နှင့်ပင်
ဗူးနေတော့သည်။

သူသည် ကျွန်ုပ်ရှိသည်ကိုပင် မေ့နေကာ အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့
ခေါက်ပြန် သွားနေဆဲ။ ဆီမန်းမန်းသလို နှုတ်မှ တိုးတိုး တိုးတိုး ရွတ်ဆိုနေဆဲ။
ကျွန်ုပ်လည်း ဤသူ့ကို မူးလျှင်မူး သို့မဟုတ်လျှင် ရူးနေသူတစ်ယောက်
ဖြစ်မည်ဟု ထင်လိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မိတ်ဆွေ။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ရူးနေတယ်လို့ မထင်
ဘူးလား”

ရုတ်တရက် ပြောချလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လန့်သွားမိသည်။

“ဟာ. . . မထင်ပါဘူးဗျာ”

ဟု ချစ်ချင်းပြောလိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုသူစိမ်းထံ
စိတ်ကုန်လာလော့။ ကျွန်ုပ်အဖို့ အိပ်ရာဝင်ခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံး
ဖြစ်ထိခိုက်မည်ဟု တွေးနေစဉ်မှာပင် သူစိမ်း၏ စကားကို ကြားရပြန်သည်။

“ဒါနဲ့နေပါဦး မိတ်ဆွေ။ ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သတုံး”

ခက်ချေပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်အမည်ကို အမှန်အတိုင်း
ပြောလိုက်ပါသည်။ သူစိမ်းက သူ့အမည်ကို ပြန်ပြောပါသည်။

“ကျုပ်အမည်ကတော့ ရောဘတ်မောရစ်ဆင် တဲ့ဗျ”

ရောဘတ်မောရစ်ဆင် အမည်မျိုးမှာ စကော့လူမျိုး အတော်များများတွင်
တွေ့ရတတ်ပါသည်။

“ခင်ဗျား စကော့တလန်က လာခဲ့တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်က ဂလက်စဂိုနယ်ကပါ”

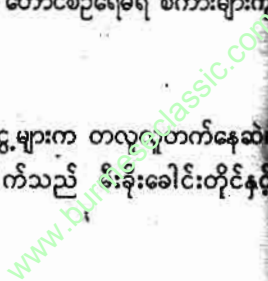
သူ့အမှန်အတိုင်းပြောကြောင်း ကျွန်ုပ်သဘောပေါက်လိုက်သည်။
ဆေးအိတ်ထဲမှ ဆေးရွက်ကြီးအနည်းငယ်ကို လှမ်းယူ၍ သူ့အားပေးလိုက်သည်။
မောရစ်ဆင်သည် သူ၏ဆေးတံထဲသို့ ဆေးရွက်ကြီးများကို သိပ်ထည့်ကာ
မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်လေသည်။ အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်သွားနေပြန်သည်။
သို့သော် စကားပြောခြင်းကားရပ်မသွား။

“ကျုပ်ဒီတိုင်းပြည်မှာ ကြာကြာမနေတော့ဘူး။ ပြန်တော့မှာ။
ဒီတိုင်းပြည်စပိန်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ဇာတိ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် စပိန်သား
တစ်ယောက်လို ပြောရလောက်အောင် ကျုပ်ကြာကြာနေခဲ့တယ်ဗျ။”

ပြောပြီးသည့် စကားကိုပင် ထပ်ကာထပ်ကာပြောနေသော မစ္စတာ
မောရစ်ဆင်အား ကျွန်ုပ်အလွန်အမင်း စိတ်ပျက်လျက်ရှိသည်။ ဗိုက်ကလည်း
ပြန်ဆာစပြုလာပြီ။ ဗိုက်ဆာခြင်းထက် စိတ်ပျက်စရာကောင်းသည်မှာ
ငမူးတစ်ယောက် သို့မဟုတ် အရူးတစ်ယောက်၏ တောင်စဉ်ရေမရ စကားများကို
နားထောင်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

*

အခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင် ဆေးတံမီးခိုးငွေ့များက တလူလူတက်နေဆဲ။
မောရစ်ဆင်၏ ပါးစပ်ပေါက်နှင့် နှာခေါင်းပေါက်သည် မီးခိုးခေါင်းတိုင်နှင့်

ပြည်သူ့ပုံစံ

ထုတ်လာပေးပြီ။ ဆေးတံကိုခွဲ၍ မောရစ်ဆင်သည် မီးဖိုဘေးတွင် ထိုင်ချ ထိုင်သည်။

“တကယ်တော့ ကျုပ်စပိန်မှာနေတာ ကြာလှပြီပေါ့”

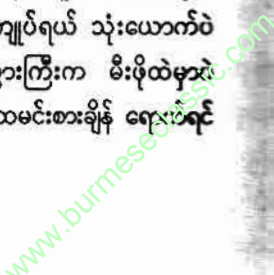
ဂျာအေး သူ့အမေရိုက်၊ မုန့်လုံးစက္ကူကပ် စကားသည် စပြန်လေပြီဟု ကျွန်ုပ်ထင်လိုက်သည်။ သို့သော် မဟုတ်ပါ။

“ဂလက်စဂိုက ရောက်လာကတည်းက သံလွင်ဆီ ထုတ်လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ကျုပ်အလုပ်ရခဲ့တယ်။ စပိန်မှာ ကျုပ်ရဲ့ဘဝအစ ဆိုပါတော့ဗျာ။ ကျုပ်တို့သူဌေးက သံလွင်ခြံတွေ အများကြီးပိုင်တယ်။ ကျုပ်တို့ ကုမ္ပဏီက သံလွင်ဆီကို ဈေးချိုချိုနဲ့ ရောင်းနိုင်တယ်။ အရည်အသွေးနဲ့ ပက်သက်လို့ ခြားရမယ်ဆိုရင်လည်း ကမ္ဘာပေါ်မှာစပိန်သံလွင်ဆီကို ဘယ်သံလွင်ဆီမှ မသွင်နိုင်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း သိပါလိမ့်မယ်”

မစ္စတာမောရစ်ဆင်၏ ချက်ကျလက်ကျ စကားသံကို နားထောင်ရင်း ကျွန်ုပ်တွေးနေမိသည်။ ဤသူသည် မူးနေ ရူးနေသူတစ်ယောက် မဟုတ်နိုင်ပေ။

“ပထမတော့ ကျုပ် ‘ဆယ်ဗီလီ’ မှာ အလုပ်လုပ်ရတယ်။ ‘ဆယ်ဗီလီ’ဆိုတာ ဆိပ်ကမ်းမြို့လေးတစ်မြို့ပေါ့ဗျာ။ သံလွင်ဆီတင်ပို့တဲ့ ဆင်္ဘာတွေ အဝင်အထွက်ရှိတယ်။ ရာသီရောက်ပြီဆိုရင် စည်မှစည်ပဲဗျာ။ ကျုပ်ဆိပ်ဗီလီမှာ နေရတာသိပ်ပျော်တာပဲဗျာ။ ဒါပေမယ့် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းဆိုတော့ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ထားရာနေ စေရာသွားပေါ့။ နောက်တော့ ဆိပ်ဗီလီက ‘အိစီဂျာ’ ဆိုတဲ့ နေရာကို ပြောင်းရတယ်။ အိစီဂျာက စပိန်မှာ သံလွင်ဆီအထွက်ဆုံး ဒေသပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့သူဌေးက အဲဒီမှာ သံလွင်ခြံတွေ အများကြီးပိုင်တယ်။ အဲဒီမှာ အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းတစ်လုံးလည်းရှိတယ်။ အိမ်ကတောင်ကုန်းပေါ်မှာပျ။ ဒါပေမယ့်သူက လာမနေပါဘူး။ ထမင်းချက် အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး လင်မယားနှစ်ယောက်ရယ်၊ ကျုပ်ရယ် သုံးယောက်ပဲ ရှိတယ်။ အိမ်ကနှစ်ထပ်အိမ်ပျ။ အဘိုးကြီးနဲ့ အဘွားကြီးက မီးဖိုထဲမှာပဲ နေတယ်။ အပေါ်ထပ်မှာက ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပျ။ ထမင်းစားချိန် ရှေးစံရင် အဘိုးကြီးက အပေါ်ကို လာပို့တယ်ဗျာ”

“ဒါနဲ့ အလုပ်သမားတွေ မရှိဘူးလား”

ကျွန်ုပ်က ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“အလုပ်သမားတွေက ရှိတာပေါ့ ။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ရွာထဲမှာနေကြတယ်။ မလုပ်ပြီးတာနဲ့ ရွာကိုပြန်ကြတာပေါ့။”

မစ္စတာမောရစ်သည် ဆေးတံမှ မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

“အိပ်ချင်နေပြီလား မိတ်ဆွေ။ မအိပ်နဲ့ဦး ကျုပ်ဆက်ပြောပြမယ်။ သံလွင်ခြံနဲ့ ရွာကလေးက အတော့်ကို လှမ်းတယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း စက်ဘီးလေးတစ်စီး ဝယ်လိုက်တယ်။ ရွာထဲမှာ ကျုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိတယ်။ နာမည်ကတော့ ‘ဖာနန်ဒက်’ တဲ့။ ကျုပ်လည်း အားလပ်ရက်တွေမှာ ဖာနန်ဒက်ဆီ သွားလည်တယ်။ ဖဲကစားတယ်ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်မှာ ရိုင်ဖယ်သေနတ် တစ်လက်လည်းရှိတော့ အဲဒါကိုပါ ယူသွားတယ်။ လမ်းမှာတွေ့တဲ့ အကောင် ဗလောင်လေးတွေကို ပစ်ရအောင်ပေါ့ဗျား။”

“အတော့်ကို ကျေနပ်စရာ ကောင်တဲ့ဘဝပဲဗျာ”

ကျွန်ုပ်၏စကားကို မောရစ်ဆင် ဂရုတစိုက်နားထောင်ပုံ မရပါ ။ သူပြောစရာရှိသည်ကို ဆက်ပြောပါသည်။

“နှစ်နှစ်လောက်တော့ ဒီအတိုင်းပုံမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်လလောက်ကစပြီး ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ ကိစ္စကစတော့တာပဲ။ ရာသီကတော့ နွေဦးပေါက်ပေါ့ဗျာ။ ပူလိုက်တာလည်း ကမ်းကုန်ပါရောဗျို့။ စပိန်မှာ ဒီနှစ်ဟာ အပူဆုံးလိုတောင် ပြောကြပါတယ်။ ခြံလုပ်သားတွေလည်း ပူလွန်းတော့ အလုပ်မလုပ်နိုင်ကြဘူး။ အရိပ်ကောင်းကောင်းမှာ တစ်နေကုန် အိပ်နေတော့တာပဲ။”

ကျွန်ုပ်လည်း ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိ၍ သူ့စကားကို နားစွင့် နေလိုက်ပြန်သည်။

“အိမ်အပေါ်ထပ်အကြောင်းကို ခင်ဗျားကို မပြောရသေးဘူး ထင်တယ်နော်။ အပေါ်ထပ်မှာ ကျုပ်နေတာက တောင်ဘက်မှာဗျ။ မြောက်ဘက်က အခန်းတံခါးတွေက ပိတ်ထားတယ်။ ရာသီဥတုက သိပ်ပူတော့ ကျုပ်လည်းအခန်း ပြောင်းမယ် စိတ်ကူးလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ အဘိုးကြီးဆီက သော့တောင်းပြီး မြောက်ဘက် အခန်းကို ပြောင်းတယ်ဗျာ။ မထူးပါဘူး။ ပူတာပါပဲဗျာ။ အဲဒီညက ကျုပ်တစ်နာရီလောက် စာဖတ်တယ်။ ပြီးတော့ အိပ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ မရပါဘူးဗျာ။ ပူလွန်းအိုက်လွန်တော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ

လပြည့်ညရဲ့ပိစ္ဆာသံ

ဘယ်လူးညာလိမ့်နဲ့ပေါ့”

မောရစ်ဆင်သည် ခဏနားကာ ဆက်ပြောလေသည်။

“ဒါနဲ့ သန်းခေါင်ကျော်လာတယ်။ ကျုပ်လည်း အိပ်မရတာနဲ့ ဝရန်တာကို ထွက်လိုက်တယ်။ လကလည်း သာလိုက်တာဗျာ။ လပြည့်ညဆိုတော့ သာတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်သံလွင်ခင်းတွေဆီကို ငေးကြည့်နေမိပါတယ်။ သံလွင်ပင်တွေကလည်း နေ့ဘက်မှာသာ နေပူရှိန်ကြောင့် မွဲခြောက်ခြောက် ဖြစ်နေတာ။ ညဘက်လရောင်ထဲမှာတော့ လက်ဆတ်ရွန်းစို နေတာပဲဗျာ။ ပင်လယ်ဘက်က တိုက်ခတ်လာတဲ့ လေပြည်လေးကလည်း သံလွင်ရွက်တွေကို ဆော့မြူလိုပေါ့”

ကျွန်ုပ်လည်း မောရစ်ဆင်၏ တဖွဲ့တနွဲ့စကားကို ကြားရ၍ ပြုံးမိလေသည်။ သို့သော် သူမြင်ပုံမရ။

“ကျုပ်လည်း ဝရန်တာမှာအတော်ကြာအောင် ရပ်နေမိတယ်ဗျာ။ ပြီးတော့ ကျုပ်ရဲ့ဇာတိ ‘ဂလက်စဂို’ ကို သတိရလာမိတယ်ဗျာ။ ‘ဂလက်စဂို’ ရာသီဥတုက အမြဲတမ်းအေးမြနေတာပဲ။ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ကျုပ်ထံ ‘ဂလက်စဂို’ ကို သဘောကျတယ်။ ကျုပ်ဇာတိပဲဗျာ။ ကျတာပေါ့။ ဒါနဲ့ကျုပ်လည်း ‘ဂလက်စဂို’ အကြောင်းကို တွေးနေရင်း ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပဲ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ တဟားဟား ရယ်သံကြီးဗျာ။ ရယ်သံမှ ရယ်သံအစစ်ဗျာ။ အောက်ဘက်က သံလွင်ခင်းတွေဆီက လာတာလို့ ကျုပ်ထင်တယ်ဗျာ။ ကျုပ်လည်း သိပ်အံ့အားသင့်ပြီး ဒေါသလည်း ထွက်သွားတယ်။ ဒီလို ညကြီးမင်းကြီး သန်းခေါင်ကျော်မှာ ဘယ်ကကောင်များ သံလွင်ပင် အောက်က ဟားတိုက် နေပါလိမ့်ပေါ့ဗျာ”

မောရစ်ဆင်သည် ကျွန်ုပ်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောလေသည်။

“ရယ်သံဟာ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာတယ်။ တောင်ထုန်း အောက်ကနေပြီး တောင်ထိပ်ပေါ်ကို လိမ့်လိမ့်တက် လာနေသလိုမျိုးပဲ။ ကျုပ်လည်း အောက်ဘက်ဆီကို အာရုံစိုက်ပြီးကြည့်မိတယ်။ ငှာရောင်ကလည်း နေ့ခင်းအတိုင်းသာနေတာဆိုတော့ မြင်ကွင်းတွေက ပြတ်ပြတ်သားသား ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာဆိုဘာမှ မတွေ့ဘူးဗျာ။ ကျုပ်လည်း အာရုံစိုက်ပြီး ရှာနေတုန်းမှာပဲ

ရယ်သံဟာ ရပ်သွားတယ်။ မကြာဘူးဗျို့။ ထပ်ပေါ်လာတာပဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရယ်သံကို ခင်ဗျားဘယ်လောက် အကျယ်ဆုံးကြားဖူးသလဲ။ အဲဒီအသံတွေထက် ကျယ်တယ်ဗျို့။ လော်စပီကာနဲ့ အော်ပြီး ရယ်နေသလား ထင်ရတယ်ဗျို့။ အသံကလည်း အမူးသမားတစ်ယောက် ဟားတိုက်ရယ်နေသံမျိုး။ ရယ်သံကခြေတစ်ခြေလုံးကို လွှမ်းမိုးထားတယ်ဗျို့။ ဒီလောက်ဖြစ်တာတောင် အဘိုးကြီးလင်မယား မနိုးတာ ကျုပ်တော့ သိပ်အံ့ဩမိတယ်။”

မောရစ်ဆင်သည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိကာ အငမ်းမရဖွာ ရှိုက်လိုက် ပြန်သည်။

“ကျုပ်လည်း ဒေါသထွက်ထွက်နဲ့ ဘာကောင်လဲကွ ဆိုပြီး အော်လိုက်တယ်။ ရယ်သံက ရပ်မသွားဘူး။ ကျုပ်လည်း ဒေါသထွက်တာ မိုင်ကုန်နေပြီ။ ဒီတော့ အပေါ်ထပ်ကနေ ပြီးအောက်ကို ပြေးဆင်းသွားတယ်။ အောက်မရောက်ခင်မှာပဲ ရယ်သံဟာ ပြောင်းသွားတယ်ဗျို့။ ဝက်တစ်ကောင် အော်သံမျိုး တအစ်အစ်နဲ့ ပြောင်းသွားတယ်။ လုံနဲ့ ထိုးခံရတဲ့ ဝက်တစ်ကောင်ရဲ့ သေခါနီးအော်သံမျိုး အတိုင်းပဲဗျို့။ ကျုပ်လည်း အိမ်အောက်ကို ရောက်ရော အသံက ရပ်သွားပြန်တယ်။ ကျုပ်လည်း ဟိုကြည့်၊ သည်ကြည့်ပေါ့။ နောက်တော့ အသံဟာ ပြန်ပေါ်လာတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ စူးစူးဝါးဝါး အော်ငိုသံမျိုးပေါ့။ ကျုပ်လည်း ငမူးတစ်ယောက်တော့ လူသတ်ခံရပြီထင်တယ်လို့ တွေးပြီး တောင်ကုန်းအောက်ကို ပြေးဆင်းသွားတယ်။ အသံက သံလွင်ပင်အုပ်တွေဆီက လာနေသလိုမျိုးပဲ”

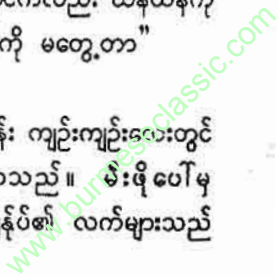
“ဒါနဲ့ ဘာတွေ့သလဲဗျို့။”

ကျွန်ုပ်က ဝင်ထောက်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မောရစ်ဆင်၏ စာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်စားစပြုနေပေပြီ။

“ဘာဆိုဘာမှ မတွေ့ဘူး မိတ်ဆွေရဲ့။ လရောင်ကလည်း ထိန်ထိန်ကို သာလို့။ ဘယ်လိုမှ ပုန်းနေလို့မရဘူး။ ဘာဆိုဘာမှကို မတွေ့တာ”

*

ကျွန်ုပ်နှင့် မောရစ်ဆင်တို့သည် ထမင်းစားခန်း ကျဉ်းကျဉ်းလေးတွင် ထိုင်နေကြဆဲ။ ညသည် အေးသထက်အေးလာသည်။ မီးဖိုပေါ်မှ ညွန့်လေးသည် သေးသထက် သေးလာသည်။ ကျွန်ုပ်၏ လက်များသည်

လပြည့်ညရဲ့ပိစွာသံ

အအေးဓာတ်ကြောင့် အနည်းငယ်တုန်လာသည်။ သို့သော် အိပ်ရာဝင်ချ
သတိမရ။ မောရစ်ဆင်၏ ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်ုပ်စိတ်ဝင်စားနေပြီတည်း။

မောရစ်ဆင်ကား တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေဆဲ။ သူ့မျက်လုံးများသည်
ပြူးကျယ်နေ၏။ ကြောင်တောင်တောင်အမှုအရာမျိုး ဖြစ်လာပြန်သည်။ ဆေးတံလုံ
ကောက်ယူကာ ဆေးတစ်ဆုံထပ်ဖြည့်သည်။ ပြီးနောက် မီးညှိဖွာရှိုက်သည်။
မောရစ်ဆင်သည် စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားနေပုံရလေသည်။ ပြီးနောက်
သူ့ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပါတော့သည်။

“ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း တစ်ညလုံးအိပ်လို့ မရတော့ဘူး။ မိုးစင်စင်
လင်းသွားတော့ ဝရန်တာကို ထွက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်တယ်ဗျာ။
ကျုပ်ကိုယ်ကိုယ်ကိုတောင် ကျိန်ဆဲမိတယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ သံလွင်ခြံရဲ့ ဟိုဘက်မှာ
တဲသေးသေးလေး တစ်လုံးကို ကျုပ်တွေ့လိုက်ရတယ်။ ညကတော့ သစ်ပင်တွေရဲ့
အရိပ်ကြောင့် ကျုပ်မမြင်ရတာ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အဘိုးကြီးက
မနက်စာလာပို့တယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း အဘိုးကြီးကို မေးကြည့်တယ်။
ဟိုဘက်ခြံမှာ လူနေလားဆိုတော့ အဘိုးကြီးက ပြောတယ်။ အရူးတစ်ယောက်
နေတယ်တဲ့။ အရူးကြီးနဲ့အတူ သူ့အစ်ကိုနဲ့ အစေခံ တစ်ယောက်ပါ ရှိတယ်တဲ့။

ကျွန်ုပ်အသံထွက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဒီတော့ ခင်ဗျား ကိစ္စက အထူးအဆန်းမှ မဟုတ်တော့တာ။ ပြဿနာ
ရှင်းသွားပြီပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။”

မောရစ်ဆင်သည် ကျွန်ုပ်ကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်လိုက်သည်။
ကျွန်ုပ်အနားသို့ စွေခနဲ ရောက်လာကာ ကျွန်ုပ်လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်၍
ပြောလိုက်လေသည်။

“ခု နေတော့တာမဟုတ်ဘူး ကိုယ့်လူ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်က
နေခဲ့တာဗျ။ အရူးကြီးကလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်က သေသွားပြီ။”

မောရစ်ဆင်၏ လေသံမှာ တုန်ယင်နေပေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း
သူ့ကိုသာမျှ ပြန်မပြောမိ။

“အရူးကြီး သေသွားတော့ သူ့အစ်ကိုနဲ့ အစေခံလည်း
ပြောင်းသွားကြတယ်ဗျာ။ ခြံကို ပစ်ခတ်ထားခဲ့ကြတယ်။ ခုတော့ ဘယ်သူ့
မနေကြတော့ဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ဟိုဘက်ခြံကို ချက်ချင်းကူးသွားတယ်။”

တဲကလေးကို လေ့လာတယ်။ သစ်သားတွေက အတော့်ကို ဆွေးနေပြီ။ ဘယ်လိုမှ လူနေတဲ့ လက္ခဏာကို မတွေ့ရဘူး။”

“ခင်ဗျားတို့ မသိဘဲ တစ်ခါတစ်ရံ လူရောက်လာတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

မောရစ်ဆင်သည် မျက်လုံးကို ပြူးလျက် ကျွန်ုပ်ကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးမိတ်ဆွေ။ တဲအတွင်းဘက်နဲ့ တံခါးပေါင် တွေမှာတောင် မြက်ပင်တွေ ပေါက်လို့။

ဆေးရောင်တွေလည်းပျက်နေပြီ။ ခဏလေးတောင် လူနေသွားတဲ့ လက္ခဏာ မရှိဘူး။ ကျုပ်ဘက်က သေချာပါတယ်ဗျာ”

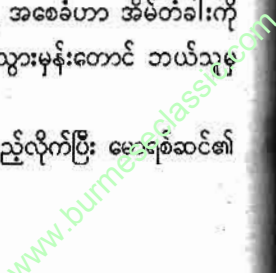
“ဟုတ်ပါပြီဗျာ။ ဆက်ပြောပါဦး”

“ဒါနဲ့ ညနေရောက်တော့ သူငယ်ချင်း ဖာနန်ဒက်ဆီကို ကျုပ် သွားတယ်”

“ဖာနန်ဒက်ကကော ဘာပြောသလဲ”

“ဖာနန်ဒက် ပြောတာလည်း ထမင်းချက် အဘိုးကြီးပြောတာနဲ့ သိပ်မထူးဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖာနန်ဒက်ပြောတာက ပိုပြည့်စုံတယ်။ အဲဒီနှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်က သေသွားတဲ့ အရူးကြီးဟာ အိပ်ရာထက်မှာပဲ အမြဲတမ်း လှဲနေတတ်တယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါမှာ အံ့အားသင့်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ကို ကျန်းမားရေး ကောင်းလာတတ်တယ်တဲ့။ လပြည့်နေ့ရောက်ရင် ကျန်းမာလာတတ်တဲ့ သဘောရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီအခါမှာ တဟားဟားနဲ့ အော်ရယ်တော့တာပဲတဲ့။ နောက်တော့ ဝက်အော်သလိုအော်၊ နောက်ပြီး အော်ငိုပေါ့။ အဘိုးကြီး ဆုံးသွားတာလည်း လပြည့်နေ့မှာပဲတဲ့ အဘိုးကြီးဆုံးပြီးတာနဲ့ နောက်နေ့မှာပဲ သူ့အစ်ကိုနဲ့ အစေခံဟာ အိမ်တံခါးကို သေခတ်ပြီး ထွက်သွားတော့တာပဲတဲ့။ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းတောင် ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ကြဘူးတဲ့”

ကျွန်ုပ်လည်း မီးဖိုခလုတ်ကို အနည်းငယ်လှည့်လိုက်ပြီး မောရစ်ဆင်၏ စကားကို နားထောင်နေမိသည်။

“ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း အချိန်တော့ အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်ပေါ့။ ညဘက်ရောက်တော့ သန်းခေါင်ကျော်အောင် စောင့်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာသံမှ ထူးထူးခြားခြား မကြားပါဘူး။ နောက်နေ့တွေ ဆက်စောင့်တယ်။ မထူးပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ရယ်သံကြီးအကြောင်းကို မေ့တော့တော့ ဖြစ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ တစ်နေ့ညတော့ ကျုပ်အိပ်ပျော်နေတုန်း ကျုပ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို လူတစ်ယောက် လှုပ်နှိုးလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရတယ်”

“ဒါက ခင်ဗျားစိတ်ထင်လို့ နေမှာပါ”

“စိတ်ထင်တာပဲ ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု ထူးခြားတော့မယ်ဆိုတာ သိနေသလိုပဲ။ ညကလည်း အရင်ညအတိုင်း လပြည့်ညဗျ။ ကျုပ်လည်း အဲဒီအခါမှ သတိထားမိတယ်။ အချိန်က သန်းခေါင်ကျော်။ ဇာတ်လမ်းပြန်စတော့တာပါပဲဗျာ။ ရယ်သံကြီး ပြီးတော့ ဝက်လိုအော်သံ၊ နောက်ငိုသံတွေ ထွက်လာတော့တာပါပဲ”

ခင်းဗျားကို တစ်ယောက်ယောက်က ကြောက်အောင် ခြောက်လှန့် နေတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ကျုပ်လည်း မိတ်ဆွေတွေသလို တွေးမိပါတယ်။ စပိန်ကောင် တစ်ကောင်ရှိတယ်ဗျ။ ဒီကောင်က ကျုပ်မရောက်ခင်က ဒီသံလွင်ခြံမှာ ကြီးကြပ်သူ၊ နောက်တော့ ဒီကောင်က အကျင့်မကောင်းတော့ သူဌေးက အလုပ်ထုတ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ အရူးကြီးဇာတ်လမ်း ကလည်း ရှိတော့ ဒီစပိန်ကောင်က ဒီခြံမှာ ဘယ်သူမှ မနေရဲအောင် ခြောက်လှန့်မယ်ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တွေးမိပါတယ်။ ဒီကိစ္စကလည်း လပြည့်နေ့ သန်းခေါင်ကျော်မှာ ဖြစ်တတ်တာဆိုတော့ ကျုပ်လည်းပြကွဲဒိန်မှာ နောက်လပြည့်ညကို ဝိုင်းလိုက်တယ်လေ။ ဒီတစ်ခါတော့ ဒီစပိန်ကောင်ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမမယ်ပေါ့ဗျာ။”

မောရစ်ဆင်သည် စကားကို အဆတ်မပြတ်ပြောပြီး ခဏနား လိုက်လေသည်။

*

ကျွန်ုပ်သည် မီးဖိုဘေးတွင် ထိုင်နေရင်း မောရစ်ဆင် ဆက်ပြောမည့် စကားများကို ငဲ့လင့်လျက်ရှိသည်။ အေးသည်။ ချမ်းသည်ကို သတိမရတော့ပြီ။

ထူးဆန်းသည့် ဇာတ်လမ်းကို သိချင်စိတ်တို့သာ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်အာရုံကို လွှမ်းမိုးလျက်ရှိလေသည်။ မောရစ်ဆင်၏ အသံသည် ထွက်လာလေသည်။

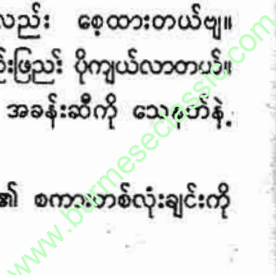
“ဒါနဲ့ နောက်လပြည့်နေ့လည်း ရောက်ရော ကျုပ်အဆင်သင့် ဖြစ်နေတယ်။ ရိုင်ဖယ်ကိုလည်း တိုက်ချွတ်ပြီးအသင့်လုပ်ထားတယ်။ သန်းခေါင်ကျော်က မိနစ်သုံးဆယ်တောင် စွန်းလာပြီ။ ဘာမှ မထူးခြားဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ်လည်း ဒီစပိန်ကောင်တော့ ကြောက်သွားပြီ။ မလာရဲတော့ဘူးလို့ တွေးမိတာပေါ့။ အဲဒီလို တွေးလိုက်မှ ရယ်သံကြီး ထွက်လာတော့တာပဲဗျို့။

ဒီတစ်ခါတော့ ရယ်သံလာတဲ့ အရပ်ကို ကျုပ်ကောင်းကောင်း မှန်းလိုရသွားပြီ။ တစ်ဖက်ခြံက အိမ်ကလေးဆီက လာတာပဲဗျို့။ ဒီတော့ ကျုပ်လည်း အချိန်ဆိုင်းမနေတော့ဘူး။ မီးအိမ်ကို မီးစာမြင့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မီးအိမ်ကို ဘယ်လက်က ကိုင်ပြီး အဲဒီ တဲအိမ်လေးဆီ ချက်ချင်းပြေးသွား တော့တာပဲ။ ဟိုရောက်တော့ ကျုပ်မှန်းတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ရယ်သံကြီးဟာ အိမ်ကလေးထဲက ထွက်နေတာဗျ။ ကျုပ်လည်းအိမ်တံခါးကို ခြေနဲ့ ကန်ပြီးဖွင့်လိုက်တယ်။ အိမ်ထဲမှာ ပိတ်ထားတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းရှိတယ်ဗျ။ အဲဒီအခန်းကိုလည်း ကျုပ်ခြေနဲ့ ကန်ပြီးဖွင့်လိုက်တယ်။ ပတ္တာတွေက သံချေးတက်ပြီး ဆွေးနေပြီဆိုတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ပဲ ပွင့်သွားပါတယ်။

“ရယ်သံကြီးတော့ ကြားနေရတုန်းပဲ ဆိုပါစို့။”

“အဆတ်မပြတ်ပါပဲဗျာ။ အိမ်ထဲက အမှောင်ရိပ်တွေ နည်းနည်းရှိတော့ မီးအိမ်ကို ကျုပ်မြောက်ကိုင်လိုက်တယ်။ အသံလာရာကို စူးစမ်းကြည့်တယ်။ လားလား. . . .။ အပေါ်မှာ ထပ်ခိုးလေးတစ်ခု ရှိနေတာကိုး။ အသံက အဲဒီက လာနေပြန်တယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း သစ်သားလှေကားလေးက ထပ်ခိုးဆီကို တက်လိုက်တယ်။ ရှင်းမလိုနဲ့ အတော်ရှုပ်တဲ့အိမ်ဗျ။ ထပ်ခိုးမှာလည်း အခန်းလေးတစ်ခု ဖွဲ့ထားပြန်တယ်။ တံခါးကိုလည်း ဧတုထားတယ်ဗျ။ အဲဒီဧတုထားတဲ့ အခန်းလေးထဲက ရယ်သံဟာ တဖြည်းဖြည်း ပိုကျယ်လာတယ်။ ကျုပ်လည်းသိပ်ကြောက်တတ်တဲ့လူမှ မဟုတ်တာ။ အခန်းဆီကို သေနတ်နဲ့ ထိုးချိန်လိုက်တယ်။”

ကျွန်ုပ်သည် ယခုအချိန်တွင် မောရစ်ဆင်၏ စကားတစ်လုံးချင်းကို အလွတ်မပေးဘဲ နားထောင်နေမိလေသည်။

“ကျုပ်သေနတ်နဲ့ ချိန်လိုက်တော့ အသံဟာ ရပ်သွားတယ်ဗျ။ ‘အမယ်လေး’ လို့ စပိန်ဘာသာနဲ့ ညည်းသံလိုလို ကြားရတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း အခန်းထဲမှာ လူမမာတစ်ယောက်တော့ ရှိနေပြီလို့ တွက်လိုက်တယ်။ သေနတ်ကိုတော့ ချိန်ထားတုန်းပဲဗျ။ အခန်းတံခါးက စေ့ထားတော့ ကျုပ်လက်နဲ့ အသာတွန်းလိုက်တော့ ကျုပ်လည်းအခန်းထဲကို ရောက်သွားပါလေရော”

“ဒါနဲ့ အခန်းထဲမှာဘာတွေ့လဲဗျ”

ကျွန်ုပ်၏ သိချင်စိတ်သည် အမြင့်ဆုံးအဆင့်သို့ ရောက်နေလေပြီ။

“ဘာမှမတွေ့ပါဘူးဗျာ။ အသံက ပြောင်းသွားပြီး ဝက်အော်သံ ထွက်လာပြန်ရော။ အခန်းထဲမှာက ပြတင်းပေါက် တံခါးခွက်တွေက ပျက်စီးနေတော့ ဟင်းလင်းပေါ့ဗျာ။ အမိုးကလည်း အပေါက်တွေနဲ့ မျက်နှာကျက်တောင် မရှိဘူး။ ဒီတော့ လရောင်က အားရှိပါးရှိ လင်းနေလိုက်တာ နေ့ခင်းအတိုင်းပါပဲ။ ကြမ်းပြင်ရယ်၊ အမိုးရယ်၊ နံရံလေးဘက်ရယ်၊ ကျုပ်ရယ် ဒီလောက်ပဲဗျ။ ဒါနဲ့ တအစ်အစ်အသံတွေ ထွက်နေတုန်းမှာပဲ ငိုသံကြီးဟာ ကျုပ်ဘေးက ကပ်ပြီးထွက်လာလိုက်ဗျာ။ ဆံပင်တွေကို ထောင်သွားတာပဲဗျ”

မောရစ်ဆင်၏ မျက်လုံးများသည် ယခုပင် ကြောက်စိတ် မကုန် သေးကြောင်း တွေ့မြင်နေရပါသည်။

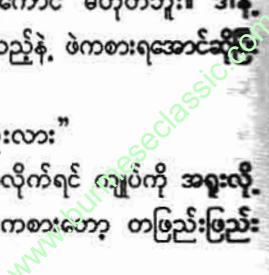
“မကြောက်ဘူးဆိုတဲ့ ကျုပ်လိုကောင်ဗျာ ကြက်ပြေးငှက်ပြေး ပြေးလာလိုက်တာ အိမ်ကို ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဘာဆက်လုပ်သလဲ”

“မြောက်ဘက်ခန်းမှာ အိပ်လို့ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ကျုပ် တောင်ဘက်ခန်းကို ပြောင်းအိပ်တယ်လေ။ မရဘူး ကိုယ့်လူရေ။ လပြည့်နေ့ရောက်တိုင်း ဒီမိစ္ဆာသံဟာ ပေါ်လာတော့တာပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်လည်း ဖာနန်ဒက်ကို သတိရလိုက်တယ်။ ဒီကောင်က တောင်တောင်အိအိတွေ ယုံတတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ လပြည့်တစ်ညမှာ ဖာနန်ဒက်ကို ကျုပ်နားလှည့်ပါးလည့်နဲ့ ဖဲကစားရအောင်ဆိုတဲ့ အိမ်ကို ခေါ်လာခဲ့တယ်”

“ဖာနန်ဒက်က အဲဒီကြောင်းကို မသိဘူးလား”

ဘယ်ပြောလို့ ဖြစ်မလဲ မိတ်ဆွေ။ ပြောလိုက်ရင် ကျုပ်ကို အစူးလို့ ပြောတော့မှာပေါ့။ ဒါနဲ့ အချိန်ဆွဲပြီး ကျုပ်က ကစားတော့ တဖြည်းဖြည်း

ညဉ့်နက်လာတယ်။ ဖာနန်ဒက်ကို ဒီမှာအိပ်နေဆိုတော့ သူက သဘောတူပါတယ်။ ဒါနဲ့ သန်းခေါင်ကျော်လာရောပျို့ ။ အဲဒီမှာ မိစ္ဆာသံကြီးကို စကြားရတော့တာပဲ။ တဟားဟားနဲ့ပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ ဖာနန်ဒက်ကို ကျုပ်ကြည့်လိုက်တယ်။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပါပဲ။ ဖဲကစားမပျက်ဘူးဗျို့၊ ရယ်သံကြီးကလည်း အဆက်မပြတ် ပေါ်နေတော့ နောက်ဆုံးမှာ ကျုပ်မနေနိုင်တော့ဘူး။ သူ့ကို ဖွင့်မေးလိုက်တယ်။ ခင်ဗျား ရယ်သံကြီး မကြားရဘူးလားပေါ့”

“ဒီတော့ . . .”

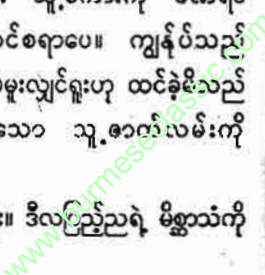
“ဒီတော့ ဖာနန်ဒက်က နားစွင့်လိုက်တယ်။ ဘာရယ်သံမှ မကြားရဘူးတဲ့။ ကျုပ်လည်း ကျုပ် ကြားနေရတယ်ပြောတော့ ဖာနန်ဒက်က တဟားဟားရယ်ပြီးပြောတယ်။ မောရစ်ဆင် မင်းသိပ်မူးနေပြီတဲ့။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်ပြီး သူ့ကို ဆွဲထိုးမလို့ လုပ်တယ်။ သူက ကျုပ်ကို နားမလည်နိုင်သလို ငေးကြည့်နေတယ်။ ကျုပ်လည်း သတိဝင်လာပြီး ဒီကောင်ကို တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဖာနန်ဒက်က ဘာပြောသေးလဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ စိတ်မဆိုးပါဘူး မောရစ်ဆင်လို့ ပြောပြီး ကျုပ်ကို ဝှက်နီကလို့ နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့အတွက် ပြင်ဆင်ထားတဲ့ အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်သွားတယ်ဗျ။ ဒီတော့ ကျုပ်လည်း အိပ်ရာဝင်သွားတာပေါ့။ ဒါနဲ့ မနက်လင်းတော့ ဖာနန်ဒက် အခန်းကို ဝင်ကြည့်တယ်။ သူ့အိပ်သွားတဲ့ လက္ခဏာမတွေ့ရဘူး။ ထမင်းချက် အဘိုးကြီးကပြောတယ်။ ဖာနန်ဒက် ညတွင်ချင်း ပြန်သွားတယ်ပေါ့။ တကယ်တော့ ကျုပ်ရူးသွားပြီလို့ သူထင်သွားတယ်။ သူ့ကို အန္တရာယ်ပေးမှာစိုးလို့ ဒီကောင် ညတွင်ချင်း ပြေးတာပဲ”

မောရစ်ဆင်သည် အဝေးကို ငေးရီရင်း သူ့စကားကို ခဏရပ် လိုက်လေသည်။ ဖာနန်ဒက် ထင်မည်ဆိုကထင်စရာပေ။ ကျွန်ုပ်သည် မောရစ်ဆင်ကို တွေ့စက ဤသူသည် မူးလျှင်မူး၊ မမူးလျှင်ရူးဟု ထင်ခဲ့မိသည် မဟုတ်လား။ မောရစ်ဆင်သည် မဆုံးသေးသော သူ့ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ဆက်ပြန်သည်။

“ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ခြံထဲမှာ မနေရဲတော့ဘူး။ ဒီလပြည့်ညရဲ့ မိစ္ဆာသံကို

လပြည့်ညရဲ့မိစ္ဆာသံ

အကြောက်ကြီးကြောက်လာတယ်။ ကြာရင် ကျုပ်တကယ်ရူးတော့မယ်။ ဒါနဲ့ ထျပ်နေရာမှာ လူစားဝင်မယ့် လူတစ်ယောက်ကို အမြန်ရှာပြီး ကျုပ်ဆီဗီလီကို လစ်ထွက်လာခဲ့တာပေါ့”

“ဆီဗီလီရောက်တော့ အိုကေသွားရောလား”

“ပထမတော့ အိုကေနေပါတယ်။ သီဟောင်းကျွမ်းဟောင်းတွေဆီ သွားလည်လိုက်၊ သောက်လိုက်၊ စားလိုက်၊ ပြဇာတ်ရုံ သွားလိုက်ပေါ့။ ဒါနဲ့ တစ်နေ့တော့ ပြဇာတ်ရုံက အပြန်မှာ လကလေးက သာနေတာကို ကျုပ် သတိပြုလိုက်မိတယ်။ လပြည့်ညတော့ မဟုတ်ဘူး။ လပြည့်ဖို့ သုံးရက်လောက် လိုသေးတယ်။ ကျုပ်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားတင်းရတယ်။ အိစီဂျီ သံလွင်ခြံထဲက မိစ္ဆာသံဟာ ဆီဗီလီထံ လိုက်လာနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူးပေါ့။ အိစီဂျီနဲ့ ဆီဗီလီက မိုင်ခြောက်ဆယ်ကျော်တောင် ဝေးတာကိုး”

မောရစ်ဆင်သည် ကျွန်ုပ်ထံမှ ဆေးရွက်ကြီးအနည်းငယ်ကို ဆောင်းယူကာ ဆေးလိပ်ထဲသို့ ဖိသိပ်မီးညှိကာ ဖွာရှိုက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒါနဲ့ လပြည့်ညလည်း ရောက်ရော။ ကျုပ် သိပ်ကြောက် လာတယ်။ ဒါနဲ့ အရက်ကို အတော်မှူးအောင် သောက်ပစ်လိုက်တယ်။ စောင်ကို ခေါင်းမြီး ခြုံပြီး အိပ်လိုက်တော့ တုန်းခနဲ အိပ်ပျော်သွားတာပေါ့”

“ကောင်းတယ်ဗျို့ မိစ္ဆာသံကို မကြားရတော့ဘူးပေါ့”

ကျွန်ုပ်က ထောက်ခံပြောဆိုလိုက်သည်။

“မထင်နဲ့ ကိုယ့်လူ။ ကျုပ်အိပ်ပျော်သွားတော့ တစ်ယောက်ယောက်က လှုပ်နှိုးလိုက်သလို ခံစားရပြီး ဒီမိစ္ဆာသံကြီးကို ကြားရပြန်တာပဲ။ နားကိုပိတ်၊ စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံပေမယ့် အသံကြီးကိုတော့ ကြားနေရတာပဲဗျာ။ ဒါနဲ့ ထျပ်လည်း ဂလက်စဂို ကိုပဲ ပြန်တော့မယ်ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့တာပါ။ ခု ‘အယ်စီဂျီရယ်’ ကတော့ အိဂျီစီနဲ့ မိုင်ပေါင်းများစွာ ကွာခဲ့ပြီလေ”

ကျွန်ုပ်သည် မောရစ်ဆင်စကားကို နားထောင်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလာမိသည်။ ကျွန်ုပ်၏လက်ပတ်နာရီကို ဖျတ်ခနဲကြည့်မိသည်။ ၁၂နာရီ ကို ၁၀မိနစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ သည်နေ့ကား လပြည့်နေ့။ ကျွန်ုပ်သည်ဝင် ထိတ်လန့်မှုကို ခံစားလာရပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် မောရစ်ဆင်၏ ကြောင်စီမံ မျက်ဝန်းအစုံကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ မောရစ်ဆင်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို

နားစွင့်ရင်း လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလေသည်။ အလွန်အမင်း ကြောက်လန့်နေပုံရလေသည်။ သူ့ပါးစပ်သည် ပထမအကြိမ်ဟသွားသည်။ အသံထွက်မလာ။ ဒုတိယအကြိမ် အသံထွက်မလာ။ တတိယအကြိမ် အသံသည် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ထွက်လာသည်။

“လာ . . . လာ . . . လာ . . . လာနေပြီ”

သူ့မျက်နှာတွင် ချွေးစေးများ ပြန်နေသည်။ ကျွန်ုပ်ရှိနေသည်ကိုပင် သတိထားမိပုံမရတော့။ အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း တံခါးဆီသို့ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

ယခုတော့ အခန်းကျဉ်းထဲတွင် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း။ ကျွန်ုပ်သည် အခန်းနံပါတ် ၅ ဆီသို့ ဖြည်းလေးစွာ လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။ မည်သည့် အသံကိုမျှ ကျွန်ုပ်မကြားရ။ အရာအားလုံးသည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်။

နောက်နေ့တွင် နေမြင့်မှ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ မစ္စတာ မောရစ်ဆင်ကို မည်သည့်အကူအညီမှ မပေးနိုင်ခဲ့သည့်အတွက် အထူးပင် ဝမ်းနည်းနေမိသည်။ အိစီဂျီ သံလွင်ခင်းဆီမှ မိစ္ဆာသံသည် ဆီဗီလီကို လိုက်လာခဲ့သည့်အပြင် အယ်ဂျီစီရပ်သို့လည်း ရောက်လာခဲ့ဟန် တူသည်။ ဂလက်စဂိုထိပင် လိုက်ပါလေဦးမည်လား။ ကျွန်ုပ်စဉ်းစားနေမိသည်။

မည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ လပြည့်ညသို့ ရောက်လေတိုင်း အယ်ဂျီစီရပ်မြို့၏ ညစ်ပတ် ပေရေသော ဟိုတယ်ကလေးမှ ညတစ်ညနှင့် မစ္စတာမောရစ်ဆင် ဟူသော ဂလက်စဂိုသား လူဆန်းကြီးတစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်၏ အာရုံထဲမှ ထုတ်ပစ်ရန် ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်တော့ပါသတည်း။

■ W.SOMERSET MAUGHAM ၏ A MAN FROM GLASGOW ကို ပြန်ဆိုပါသည်။

အောင်စည်နေမျိုး
သေသွားတဲ့လက်တစ်ဖက်

Thomas Hardy
The Withered Arm

Thomas Hardy
The Withered Arm

သေသွားတဲ့လက်တစ်ဖက်

ကောင်းကင်သည်ပြာနေ၏။ ဝှမ်းနုရောင်တိမ်တိုက်တို့သည် ကောင်းကင်ပြင် တွင် တရွရွေ့။ ပျံလွှားငှက်ငယ် တို့သည် လှည့်ပက်ပျံသန်းလျက်။ ကောင်းကင်နှင့် ထိစပ်နေသော တောအုပ်လေးသည် မြူမှူနီတွေ ရောယှက်ထား၍ ပြာလဲ့လဲ့အသွေး ကိုဆောင်လျက်ရှိသည်။ မြက်ခင်း စိမ်းနုနုတွင် နွားအုပ်တို့သည် ဟိုတစ်စု၊ သည် တစ်စု။ မြေနီရောင် တဲအိမ် လေးတို့သည် အစိမ်းရောင်၊ အပြာရောင်၊ အဖြူရောင် တို့နှင့် လိုက်ဖက်လွန်းလှပါသည်။ ရေဆေးအကြည်ဖြင့် ရေးချယ်ထားသော ပန်းချီ ကားချပ် လေးတစ်ခုနယ်ပင်။ ဤကား 'အင်ဂလီဘူရီ' ရွာကလေး၏ ကြည့်နူးစရာ ရှုခင်းပေတည်း။

ဤရွာကလေး၏ တဲအိမ်ကလေးတစ်ခုအနီးတွင် အသက်သုံးဆယ် အရွယ် ဖြူဖြူသွယ်သွယ်မိန်းမငယ်တစ်ဦးသည် နွားနို့ညှစ်လျက် ရှိလေသည်။ သူနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် ဆယ်နှစ်နှစ်အရွယ်ကောင်လေးတစ် ယောက်သည် ဆော့ ကစားလျက်ရှိသည်။ သူတို့နှင့် မဝေးလှသော နေရာတွင် အမျိုးသမီး တစ်စုသည် နွားနို့ညှစ်ရင်း စကားတွတ်ထိုးလျက်ရှိသည်။ အမျိုးသမီး တို့၏ သဘာဝအတင်း အဖျင်းများပင်။ အရပ်ပုပု၊ ကိုယ်ခန္ဓာဖိုင်ဖိုင်နှင့် မိန်းမတစ်ဦးက မျက်နှာတွင် မှဲ့ခြောက် များရှိသော ပိန်ကပ်ကပ်မိန်းမကို ပြောလိုက်သည်။

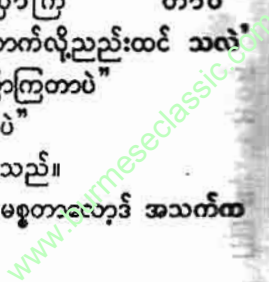
“ကောင်မရေ့ ။ ဟိုဘက်ယာက နွားအိုကြီးတော့ မနက်ဖြန် မြက်နု ကလေးကိုယူလာမယ်ပြောတယ်။ ညည်းကြားမိရဲ့လား”

“မကြားပဲနေပါ့မလားတော်။ ဒီလောက်ပြန်နေတဲ့သတင်းကို။ ဒါနဲ့ အဲဒီနွားအိုကြီး၊ .အဲ. မစွတာလော့ဒ်ရဲ့ ကောင်မလေးကသိပ်ချောတာဆို။ ပါးကလေးတွေကနင်းဆီ ရောင် သမ်းနေတာပဲတဲ့။ လော့ဒ်ထက်လဲ အသက်အတော် ငယ်တယ်လို့ ပြောကြ တာပဲ”

“လော့ဒ်ကြီးရဲ့ အသက်ကကောဘယ်လောက်လို့ညည်းထင် သလဲ” လော့ဒ်ထက်လဲအသက်အတော် ငယ်တယ်လို့ ပြောကြတာပဲ”

“အင်းသုံးဆယ်လောက်တော့ရှိပြီထင်တာပဲ” အသက်ကြီးကြီးမိန်းမတစ်ယောက်ဝင်ထောက်လိုက်သည်။

“ဘယ်ကလာအသက်သုံးဆယ်ရှိရမလဲ။ မစွတာလော့ဒ် အသက်ထ

လေးဆယ်ကျော်ပြီဟဲ့။ ငါနဲ့ဆိုမီးဝင် မီးထွက်ပဲ”

“ဟုတ်လား.. . ။ ဒါဆိုအန်တီက သိပ်နုတာပဲနော်။ မစွတာ လော့ဒ်ရဲ့ အမေလားထင်ရတယ်”

“သေနာမတွေ”

ဝါးခနဲရယ်လိုက်သံသည်ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မိန်းမပျိုသားအမိဆီသို့ ပင် ယုံ့ လွင့် လာလေသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာဖို့ငဲ့ဖို့ငဲ့သည် မိန်းမသည် မိန်းမပျိုသားအမိဆီသို့ မေးငေါ့ပြရင်း.. .

“အင်း.. သူတို့လည်းကွဲသွားကြတာ အတော်ကြာပြီနော်” ဟု ပြောလိုက် လေသည်။

နောက်တစ်ယောက်က တုံ့ပြန်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ငှက် ဆိုးထိုး သံနှင့်တူသော ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်၏ အသံသည်ဟိန်း ထွက်လာ လေသည်။

“စကားများမနေကြနဲ့။ လော့ဒ်နဲ့ နင်တို့ နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ။ နင်တို့လင်လား။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ကြ။ နေမဝင်ခင် အလုပ် ပြီးဖို့လိုတယ်”

ကိုငှက်ဆိုးသည်မြည်တွန်တောက်တီး၍ ထွက်သွားလေသည်။ သူကား နွားနို့ညှစ်သမများကို ကြီးကြပ်နေရသူတည်း။

“သေနာကြီး.. သူမိန်းမ မရတိုင်း မနာလိုဖြစ်နေတာ”

နွားနို့ညှစ်သမ တစ်ယောက်က တီးတိုးပြောလိုက်သည်။ ရယ်သံ များသည် တိုးတိုးပျံ့လွင့်လာသည်။ ကိုငှက်ဆိုးက သမင်လည်ပြန် စောင်းကြည့် လိုက်သည်။ အသံများ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အချိန်သည် အကုန်မြန်လာသည်။ ရွာကလေး ၏ကောင်းကင်ယံတွင် ဆည်းဆာ၏ ရေ့တော်ပြေးဖြစ်သော ရွှေရောင်တန်းများသည် ကွန်မြူး၍လာချေပြီ။ နွားနို့ညှစ်သမများလည်း အလုပ်သိမ်းကာ အိမ်ပြန်ရန် ပြင်ကြပြီ။

ဖြူသွယ်သွယ် မိန်းမငယ်လည်း သားလေးကို လက်ဆွဲကာသူ၏ ယာတော အိမ်လေးဆီသို့ ပြန်လေပြီ။ အိမ်အပြန်လမ်းတွင် မိခင်နှင့် သားငယ်သည်စကား တစ်ပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြသည်။

“ကောင်လေးရေ့ မင်းအဖေတော့ မိန်းမတစ်ယောက် ယူလာမယ်တဲ့။ ပြောတာတွေကြားတယ်မဟုတ်လား။ ‘အင်ဂလီဘူရီ’ကိုမနက်ဖြန် ရောက်မယ် ကြားတယ်။ ဒီတော့ဈေးရောင်းစရာတွေနည်းနည်းယူသွားလိုက်.. သူတို့ အဲဒီကဖြတ်လာ

သေသွားတဲ့လက်တစ်ဖက်

ကြလိမ့်မယ်။ သူတို့ကိုစောင့်ကြည့်. .။ သိလား ကောင်လေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ. .။ ဒါနဲ့ အဖေမိန်းမယူတော့မယ် ဆိုတာကောသေချာ ရဲ့လား’

“တကယ်ပေါ့ကောင်လေးရဲ့။ အဲဒါကြောင့် နင့်ကိုစောင့်ကြည့် ခိုင်းတာ”

“စောင့်ကြည့်ပြီးသားကဘာလုပ်ရမှာလဲအမေရဲ့”

“ဒီမှာအမေပြောပြမယ်ကောင်လေး။ မင်းတာဝန်ကစောင့်ကြည့်ပြီး သတိသမီးကို သေသေချာချာ လေ့လာဖို့။ အမေ့လို ချောရဲ့လား။ အသားကကော အဖြူလား၊ ညိုမည်းမည်းလား။ နောက်ပြီး ငါ့လိုအရပ်ကော မြင့်ရဲ့လား။ နောက်ပြီး အလုပ်ကော ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်မဲ့ပုံလား။ လင့်လုပ်စာထိုင်စားမယ့် ပေါ်ကြော့ ထဲကလား။ မင်းမှတ်နိုင်သမျှ အသေး စိတ်မှတ်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ ”

သားအမိနှစ်ယောက် အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်တွင်အမှောင်ထုသည်ကြီးစိုး လေပြီ။ မိခင်သည် မီးအိမ်ကို ထွန်းညှိလိုက်သည်။ သူ၏မျက်လုံးများသည် မီးရောင်တွင် တောက်ပရွန်းစိုနေလေသည်။ မိန်းမချောတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ငြင်းနိုင်စရာမရှိပေ။

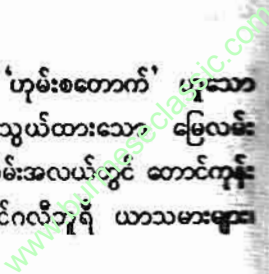
“ကောင်လေး.. .သေသေ ချာချာမှတ်သွားနော်။ လက်ချောင်းကလေး တွေကကော ငါ့လိုလှရဲ့လားဆိုတာ ကြည့်ဖို့မမေ့နဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ”

မိခင်၏ တတွတ်တွတ်မှာသံနှင့် သားငယ်၏ ဟုတ်ကဲ့အသံတို့သည် ယာတောအိမ်ကလေးအတွင်းမှ စည်းချက်ညီညီ ပေါ်ထွက်နေလေတော့သည်။

*

‘အင်ဂလီဘူရီ’ ရွာကလေးအနီးတွင် ‘ဟုမ်းစတောက်’ ဟူသော ရွာတစ်ရွာ ရှိလေသည်။ ရွာနှစ်ရွာကို ဆက်သွယ်ထားသော မြေလမ်း ကလေးသည် မြောင့်တန်းလျက်ရှိ၏။ သို့သော် လမ်းအလယ်တွင် တောင်ကုန်း လေးတစ်ခုသည် ကြားခံလျက်ရှိလေသည်။ အင်ဂလီဘူရီ ယာသမားများ

မွေးမြူရေးသမားများသည် ဟုမ်းစတောက်ဈေးကိုသာ အားကိုးနေရသည်။

ဟုမ်းစတောက်၏ ဈေးကွဲချိန်ညနေခင်း၏ နေခြည်နွေးနွေးသည် ရွာနှစ်ရွာကြားရှိ တောင်ကုန်းလေးကို လွှမ်းခြုံလျက်ရှိသည်။ ကောင်လေး တစ်ယောက်သည် အထုပ်တစ်ထုပ်ဆွဲကာ အင်ဂလီဘူရီရွာကလေး ဆီသို့ ဦးတည်ကာ တောင်တက်လမ်းအတိုင်းဖြည်းလေးစွာလာလျက်ရှိသည်။ သူ့နောက်မှ မြင်းရထားတစ်စီးသည် အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းလျက်ရှိသည်။ ကောင်လေးသည်တောင်ကုန်းထိပ်သို့ ရောက်လာပြီ။ သူသည်လမ်းဘေးကိုဆင်း၍ မြင်းရထားကိုရှောင်လိုက်သည်။ မြင်းရထားသည် သူ့အနီးမှဖြတ်သွားသည်။ ကောင်လေးသည် မြင်းရထားကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၏။ ရထားမောင်း ယောက်ျားသည် အသက် ၄၀ ခန့်ရှိပေပြီ။ အဝတ်အစားကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များကို သူတ်သင်ထား၍ ရထားမောင်း၏ မျက်နှာမှာ ခန့်ညားသန့်စင်နေလေသည်။ သူ့ဘေးမှာကား ချောမော၊ နုပျိုသော မိန်းကလေးတစ်ဦးထိုင်လျက်။ ရထားမောင်းယောက်ျားကို သူ့ကောင်းစွာသိပေသည်။ ဤသည်မှာလည်း မထူးဆန်းလှပါ။ ရထားမောင်း ယောက်ျားကား သူ့မိခင်နှင့်ကွဲကွာနေသော သူ့ဖခင်ပေကိုး။

မြင်းရထားသည် တောင်ကုန်းအောက်ခြေကို ဆင်းစပြုနေလေပြီ။ ဖုန်တထောင်းထောင်းနှင့်။ ကောင်လေးသည် တောင်ကုန်းထိပ်မှနေ၍ ရထား ဆီသို့ ငေးကြည့်နေဆဲ။

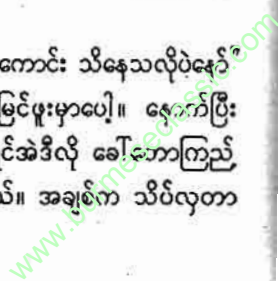
“မောင်ရေ .ကောင်လေးတစ်ယောက် ငေးကြည့်နေတယ်”

ရထားမောင်း၏မျက်နှာမှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေပြန်ဆယ်လိုက်ကာ .

“ဒီနားကကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်မှာပေါ့ အချစ်ရယ်” ဟုပုံမှန်သံနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကောင်လေးကြည့်ရတာ မောင့်ကိုကောင်းကောင်း သိနေသလိုပဲနော်”

“တောရွာပဲ အချစ်ရာ။ သူ မောင့်ကို မြင်ဖူးမှာပေါ့။ နောက်ပြီး ဒီမှာကလူစိမ်းဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာရင်အဲဒီလို ခေါ်ဘောကြည့် ကြည့်တတ်ကြတာ။ နောက်တစ်ခုလည်းရှိသေးတယ်။ အချစ်က သိပ်လှတာ

သွားတဲလက်တစ်ဖက်

တိုးကွ။ ကလေးကအစ ငေးကြည့်ရတဲ့အလှပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။”

“မောင်ကလည်း လုပ်ပြီ။ ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်နေ ပြန်ပြီ”

တဟားဟားရယ်သံနှင့် တခစ်ခစ်ရယ်သံသည် မြင်းခွာသံတို့နှင့် အတူ ပေါင်းစည်း ထွက်လာလေသည်။ ကောင်လေးသည် တောင်ကုန်းထိပ်တွင် ရပ်နေဆဲ။ မြင်းရထားကို ပျံ့ပျံ့လေးမြင်ရမှ သူသည်တောင်ကုန်းထိပ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ များမကြာမီမှာပင် သူအိမ်ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။ သူ့မိခင်သည် ညနေစာအတွက် ဂေါ်ဖီထုတ်များကို ရေးဆေးသန့်စင်လျှက်ရှိသည်။ ခရီးရောက် မဆိုက်ပင် မိခင်၏ အသံကိုကြားရသည်။

“ဘယ်လိုလဲကောင်လေး။ အသေအချာ ကြည့်ခဲ့ရဲ့လား။”

“ကြည့်ခဲ့တာပေါ့အမေရာ။ သူတို့လည်းတောင်ကုန်းအတက် ဆိုတော့ ရထားအရှိန်ကနွေးသွားတာကိုး။ သားအနီးကပ်ကိုမြင်လိုက်ရတာ”

“ဘယ်လိုလဲ။ ကောင်မလေးကငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ထဲကပဲလား။”

“လူတွေပြောသလောက်လည်း မငယ်ပါဘူး။ တော်တော်အရွယ် ရောက်နေပါပြီ”

“မင်းပြောပုံကလည်းကွယ်။ ။ အရွယ်ရောက်လို့ သာလင်ယူ တာပေါ့။ ဒါနဲ့ ချောရဲ့လားကောင်လေး။”

“ချောချက်ကတော့ ကမ်းကုန်အောင်ပဲ အမေရယ်။ တကယ့် ကြွေရုပ်လေး အတိုင်းပဲ”

“မျက်လုံးတွေကလည်း အမေ့လိုအနက်ရောင်ပဲလား။”

“မဟုတ်ဘူးအမေ။ အပြာရောင်လဲ့လဲ့လေး။ နှုတ်ခမ်းတွေကဆေးမ ဆိုးပဲနီနေတာပဲဗျ”

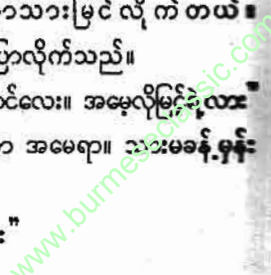
မိခင်သည်ဟတ်ခနဲတစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“စကားပြောရင် ရယ် လိုက် တာသားမြင် လိုက် တယ်။ သွားကလေးတွေကဖွေးလို့” ဟုကောင်လေးကပြောလိုက်သည်။

“အရပ်အမောင်းကကော ဘယ်လိုလဲကောင်လေး။ အမေ့လိုမြင်ခဲ့လား”

“အဲဒါတော့ မြင်းလှည်းထဲမှာထိုင်နေတာ အမေရာ။ သားမခန့်မှန်း တတ်ဘူး”

“လက်ချောင်းတွေကကော ကောင်လေး”

“လက်အိတ်စွပ်ထားတယ် အမေရာသားမမြင်ဘူး”

မိခင်နှင့်သားသည် အချိအချပြောဆိုနေကြလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မိခင်သည် သားအားနောက်ဆုံး လမ်းညွှန်ကြားချက်ကို ထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဒီမှာကောင်လေး.. .။ ဒီလောက်သိရရင်မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မပြည်စုံသေးဘူး။ မနက်ဖြန်တော့ ‘ဟုမ်းစတောက်’ ဘုရားကျောင်းကို မင်းသွားရ လိမ့်မယ်။ ပြည်ပြည်စုံစုံအကဲခတ်ခဲ့။ မြင်းရထားက အမေတို့နားကတော့ဖြတ် သွားသား။ ဒါပေမယ့် မစွတာလော့ဒ်ပါနေတာဆိုတော့ အမေမကြည့်ဖြစ်လိုက် ဘူး။ မနက်ဖြန်တော့သေချာပါစေနော် ကောင်လေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ”

ကောင်လေးကဖြေရင်းအပြင်သို့ ပြေးထွက်ကာ ဆော့ကစားလျက် ရှိသည်။ မိခင်၏ အမည်မှာ ‘ရီဒါဘရွတ်’ ဖြစ်သည်။ ရီဒါသည်သတို့သမီး၏ ပုံပန်းကို စိတ်ကူးဖြင့်ပုံဖော်နေမိသည်။ မစွတာလော့ဒ်ကိုကား မတော်တဆ လမ်းတွင် မဆုံနိုင်ရန်ကိုပင် သူ့သတိထားရှောင်ရှားခဲ့သည်။ ကံကောင်း ထောက်မစွာပင် မစွတာလော့ဒ်၏ယာတောနှင့် သူ့နွားနို့ညှစ်သောနေရာသည် အတော်ပင်အလှမ်းကွာလျက်ရှိသည်။ သတို့သမီးကိုကား သူ့စိတ်ဝင်စားပါသည်။ ယခုသားငယ်၏ ပြောပြချက်၊ အခြားမိန်းမများ၏ဝေဖန်ချက်အရ သတို့သမီး ၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို သူ့အတော်အတန်ရုပ်လုံးဖော်နိုင်လာသည်။ မနက်ဖြန် ဘုရားကျောင်းမှ ကောင်လေးပြန်ရောက်လာလျှင် သတို့သမီး၏ ရုပ်ပုံသည် သူ၏မှတ်ဉာဏ်တွင် ဓာတ်ပုံရိုက်ထားသကဲ့သို့ စွဲထင်နိုင်ပေတော့မည်။

*

ယခုတစ်ပတ်အတွင်း ရီဒါသည် မစွစ်လော့ဒ်အကြောင်းကိုသာ စဉ်းစားမိလျက်သားရှိသည်။ မစွစ်လော့ဒ်၏ ချောမောသောရုပ်သွင်သည် သူ့အာရုံတွင် အမြဲထင်ဟပ်လျက်ရှိသည်။

မစွစ်လော့ဒ်သည် အင်ဂလီဘူရီ ရွာကလေးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ သည်မှာနှစ်ပတ်ကျော်ပင် ကြာညောင်းခဲ့ချေပြီ။ တစ်ညတွင် ရီဒါသည် ထိတ်လန့်အံ့ဩဖွယ် အိပ်မက်တစ်ခုကိုမြင်မိလေသည်။

အိမ်မက်ထဲတွင် မစွစ်လော့ဒ်ကိုသူမြင်တွေ့နေရသည်။

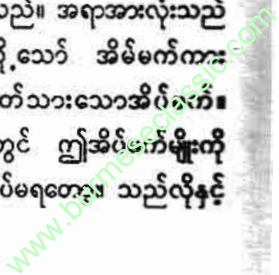
မစွစ်လော့ဒ်သည် ငွေရောင်ဝတ်စုံလှလှလေးနှင့် ဦးထုပ်ဖြူဖြူကို

သေသွားတဲ့လက်တစ်ဖက်

ဆင်မြန်းထားပေသည်။ သို့သော် သူ့ရုပ်သွင်မှာကား အလှကြီးလှသည်ဟု မပြောနိုင်တော့ပါ။ သူ့မျက်နှာသည် အတော်ပင်အိုစာနေပေသည်။ မျက်လုံးများတွင်ကောက်ကွေ့မှု၊ ဉာဏ်နိဉာဏ်နက်များမှ အရိပ်အရောင်များကိုမြင်နေရသည် ဟုရိဒါထင်သည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ခါညှိုးငယ်ပုံလည်းပေါက်နေပြန်သည်။ မစွစ်လော့ဒ်သည် အခန်းကိုလှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ပြီးနောက် ရိဒါဆီသို့ဦးတည်သည်။ ခုတင်စွန်းတွင်ထိုင်ချသည်။ ပြီးနောက် ရိဒါ၏ မျက်လုံးအစုံစီသို့ စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးနောက်မစွစ်လော့ဒ်သည် ဘယ်ဘက်လက်ကို ဖြည်းညင်းစွာမြှောက်သည်။ ညာဘက်လက်ဖြင့် ရိဒါကို သိုင်းဖက်ထိန်းချုပ်ရန် ပြင်သည်။ ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်မှ လက်ထပ်လက်စွပ်၏ အရောင်သည် ရိဒါ မျက်လုံးတွင် ဖျတ်ခနဲ အရောင်ဟပ်၏။ ရိဒါသိလိုက်ပြီ။ မစွစ်လော့ဒ်သည် သူ့မျက်လုံးအစုံကို ထိုးဖောက်ရန် ကြိုးစားနေခြင်းပါတကား။ ရိဒါအော်ဟစ်သည်။ အသံထွက်မလာပါ။ ထိန်းချုပ်ထားသော ညာလက်အတွင်းမှ ရုတ်တရက်ထိုးထွက်သည်။ လွတ်ပြီ။ နို့ဒါသည် သူ၏ညာလက်ချောင်းများဖြင့် လက်လှမ်းမှီရာကို ကုတ်ခြစ်လိုက်သည်။ လက်သည်းချွန်ချွန်များကြောင့် မစွစ်လော့ဒ်သည် ဒဏ်ရာရသွားသော ကြောင်တစ်ကောင်လို ညောင်နာနာအော်ဟစ်ရင်း ခုတင်အောက်သို့ ပုံလျှက်ကျသွားလေသည်။

“ဘုရားသခင်....ကယ်တော်မူပါ”

အထိတ်တလန့် ညည်းတွားသံနှင့် အတူရိဒါသည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာခဲ့လေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးစေးများပြန်လျက်။ အိပ်ရာခင်းတို့သည် ဖရိုဖရဲတွန့်ကြေလျက်။ သူမ၏ အကြည့်သည် ခုတင်အောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သည်။ မည်သည်အရာမှရှိမနေပါ။ အိပ်ခန်းတံခါးပေါက်ဆီသို့ ရောက်သည်။ ချက်ချထားသည်။ အရာအားလုံးသည် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်၊ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်။ သို့သော် အိမ်မက်ကား ထူးဆန်းပေစွ။ ဝိုးတဝါးအိပ်မက်မဟုတ်။ ပြတ်သားသောအိပ်မက်။ ကြည်လင်သောအိပ်မက်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်တွင် ဤအိပ်မက်မျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမက်ဖူးခဲ့ပေ။ ရိဒါသည် ပြန်အိပ်မရတော့။ သည်လိုနှင့် ခိုးစင်စင်လင်းခဲ့လေပြီ။

နံနက်နေရောင်သည် ဖြာကျနေသည်။ အိမ်တံစက်မြိတ်တွင် စာဝါလေးတွေ တကျိကျိစကားများနေကြသည်။ ရိုဒါသည် လုပ်ငန်းခွင်ဆီသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။ နံနက်စာစားချိန်တွင် ကောင်လေးသည် လက်ဆွဲခြင်းနှင့် ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ဂေါ်ဖီရွက်များကို ရေဆေးနေစဉ် ကောင်လေးဆီမှ စကားအဆန်းကို ကြားရလေသည်။

“အမေ...အမေ ညကဘာဖြစ်တာလဲ။ အမေ့အခန်းထဲက အသံတွေ ကြားရတယ်။ ခုတင်ပေါ်က လိမ့်ကျတယ်ထင်တယ်။ ဟုတ်လား။”

ရိုဒါအံ့အားသင့်သွားသည်။ သားကိုခေါင်းညိတ်အဖြေ ပေးလိုက်မှ ကောင်းပေမည်။ သူကခေါင်းညိတ်ပြကာ မေးလိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘယ်အချိန်လဲ သားရဲ့။”

“နှစ်နာရီတိတိမှာပဲအမေ။ သားမှတ်မိတယ်။ နာရီက နှစ်နာရီ ထိုးတာကိုး။”

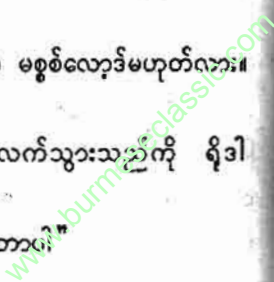
ရိုဒါသည် စဉ်းစားရင်းနှင့် နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်လာသည်။ သူသည် အိပ်မက်ပြင်ပတွင်လည်း လိမ့်မကျ။ လိမ့်ကျသွားသူမှာ မစွစ်လော့ဒ်။ သို့သော် သည်အရာသည် အိပ်မက်။ ယခုတော့သားက ခုတင်ပေါ်မှ လိမ့်ကျသံကို သူကြားရသည်ဟု ပြောလာချေပြီ။ စဉ်းစားရင်းပင် ဦးခေါင်းသည် ပိုးနသံကောင်တွေ တစ်ပြုံကြီးဝင်လာသလို နောက်ကျိလာသည်။

သည်နေ့ အလုပ်လည်းပါးနေ၍ ညနေခင်းစောစောပိုင်းတွင်ပင် အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။ ညနေစာအတွက်ပြင်ဆင်ရင်း ရိုဒါသည် ပြတင်းပေါက်မှ ခြံဝင်းတံခါးဆီသို့ အမှတ်မထင် မျှော်ကြည့်မိသည်။ အံ့ဩစရာ မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရ၍ ရိုဒါ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် အေးစက်သွားသလို ခံစား လိုက်ရသည်။ ခြံတံခါးဝတွင် ရပ်နေသူမှာ မစွစ်လော့ဒ်။ ရိုဒါသည် သားကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်လေး.....လာဦး။ ခြံဝမှာ မစွစ်လော့ဒ်မဟုတ်လား။ သူဘာ ကိစ္စနဲ့ တို့အိမ်ကိုလာပါလိမ့်။”

ကောင်လေး၏ မျက်လုံးများ ဝင်းလက်သွားသည်ကို ရိုဒါ မြင်လိုက်ရသည်။

“ဒီလိုပါအမေ။ သားက ဖိတ်ခဲ့လို့လာတာပါ။”

သေသွားတဲ့လက်တစ်ဖက်

“အလိုတော်. မင်းနဲ့ဘယ်တုန်းက သိလိုက်တာလဲ။ မင်းကို အဲဒီအိမ်မသွားပါနဲ့လို့ ဘယ်နှစ်ခါပြောထားရမလဲ”

ရိုဒါသည် ဒေါသဖြစ်စွာနှင့် သားကိုရိုက်ရန် လက်ရွယ်သည်။ ကောင်လေးသည် သူ့လက်ဝါးကိုကာ၍ .

“သားပြောတာလည်း ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး အမေရ။ သားအဲဒီအိမ်ကို မသွားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဈေးကို သွားတော့အန်တီနဲ့တွေ့တယ်။ သူက စနုတ်ဆက်တယ်။ သားကိုမြင်ဖူးတယ်တဲ့။ မြင်မြင်ချင်း ခင်တယ်တဲ့။ သားက မြို့ကိုခဏခဏသွားရတော့ ဖိနပ်ကစုတ်ပြတ်နေပြီ။ အဲဒါ အန်တီကမြင်သွားတော့ သားကိုဘွတ်ဖိနပ်အသစ်ဝယ်ပေးမယ်တဲ့။ သားကလည်း အားနာတာနဲ့ လက်ခံလိုက်တာပါ။ အိမ်ကိုလာလည်လို့ ရလားဆိုတော့ သားက ရတယ်လို့ ပြောရတာပေါ့ အမေရာ။ အန်တီက သဘောကောင်းပါတယ်။ ခြံမှာ ရုပ်နေရတာ ကြာပြီထင်တယ်နော်။ သားတံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်မယ်”

သားသည် မိခင်၏ စကားပြန်ကိုပင်စောင့်မနေတော့။ ခြံတံခါးဆီသို့ ပြေးသွား လေတော့သည်။ မကြာမီ မစွစ်လော့ဒ်သည် အိမ်ထဲသို့ ရောက်လာ ပါတော့သည်။

မစွစ်လော့ဒ်သည် ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ရိုဒါအား သွားဖွေးဖွေး လေးတွေ ပေါ်အောင် ပြုံးပြလိုက်သည်။

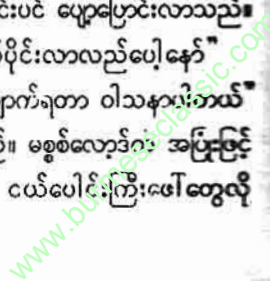
“သားအတွက် သတိရတာနဲ့ ဖိနပ်ကလေးဝယ်လာခဲ့တာ မမ။ လမ်းကြုံတာနဲ့ ဝင်ပေးတာပါ”

အိပ်မက်ထဲကနှင့် မတူပါ။ သူ့အပြုံးသည် နှစ်လိုဖွယ်ရာ ကောင်းနေပါသည်။ ကြင်နာ သနား တတ်မှုသည် မျက်လုံးနှင့် နှုတ်ခမ်း ထက်တွင် ထင်ဟပ်နေသည်။ တစ်ခါ တွေ့ဖူးသည်နှင့် တသက်စာ ချစ်ခင် သွားစေမည် ရုပ်မျိုး၊ ရိုဒါ၏ စိတ်တို့သည် ချက်ချင်းပင် ပျော့ပြောင်းလာသည်။

“အားနာလိုက်တာ ညီမရယ်...။ နောက်ပိုင်းလာလည်ပေါ့နော်”

“လာလည်မှာပေါ့မမရဲ့။ ညီမကလမ်းလျှောက်ရတာ ဝါသနာပါးတယ်”

ရိုဒါလိုလိုလားလားပင် ဖိတ်ခေါ်မိပါသည်။ မစွစ်လော့ဒ်က အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်ပါသည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေလို ကောင်းကောင်းနေကြပြန်သည်။

ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် ရိုဒါ၏ မျက်လုံးအစုံသည် မစွပ်လော့ဒ်၏ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းရင်းသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။ ဘုရားရေ . . လက်မောင်းရင်းတွင် ညိုမည်းနေသောအစင်းကြောင်းများ။ လက်သည်းနှင့် ကုတ်ခြစ်ခံထားရသလို။

“လက်မောင်းကဘာဖြစ်တာလဲ ညီမရဲ့”

ရိုဒါကကြင်နာစွာမေးလိုက်သည်။

“ပြောရဦးမယ်မမရေ။ ထူးထူးဆန်းဆန်းပါပဲ။ မနေညက ညီမအိပ်မက်တစ်ခုမက်တယ်။ ကြောက်လိုက်တာ မမရယ်။ အိပ်ရာကနိုးလာတာနဲ့ ဒီဒဏ်ရာ ရလာတာပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်က ကုတ်ခြစ်လိုက် သလိုလို ထင်မိတယ်။ ခုလည်းနာနေတာပဲ။”

“ဒါနဲ့နေပါဦးညီမရဲ့။ ဘယ်အချိန်က အိပ်မက် မက်တာလဲ။”

“သန်းခေါင်ကျော် နှစ်ချက်ထိုးသံကို ညီမကြားလိုက်ရတယ်။ အိပ်မက်မက်ပြီး မိုးစင်စင်လင်းထိ ညီမအိပ်လို့မရတော့ဘူး။”

နားမလည်နိုင်မှုများစွာသည် ရိုဒါ၏စိတ်ကို ရှုပ်ထွေးစေလေသည်။ မမြင်နိုင်သော ထူးဆန်းသော စွမ်းအားတစ်ခုသည် သူနှင့် မစွပ်လော့ဒ် အကြားတွင် မည်သို့မည်ပုံ ကူးလူးဆက်သွယ်နေလေသနည်း။

ရိုဒါဘဝတ်အနေနှင့် စဉ်းစား၍အရနိုင်အောင်ပင် ရှိချေတော့သည်။

*

ရိုဒါနှင့် မစွပ်လော့ဒ်တို့သည် မိတ်ဆွေဖြစ်သွား ကြလေပြီ။ မစွပ်လော့ဒ်သည် ရိုဒါ၏ ယာတော အိမ်ကလေးဆီသို့ မကြာခဏ အလည်လာ တတ်သည်။ ရိုဒါသည်လည်း ယခင်က ခြေဦးပင်မလှည့်ခဲ့သော လိဒ်ခြံမြေဆီသို့ မစွပ်လော့ဒ်နှင့် တွေ့လိုတွေ့ငြား လမ်းသလားတတ်နေပေပြီ။

မစွပ်လော့ဒ်နှင့်တွေ့တိုင်း သူ့လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာအကြောင်းကို သတင်းမေးမိလေသည်။ သို့သော် ဒဏ်ရာသည် ပျောက်ကင်းမသွား။ အခြေအနေသည် ပိုဆိုးလာတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် မစွပ်လော့ဒ်သည် ရိုဒါ၏ အိမ်ကလေးဆီသို့ ရေးကြီး သုတ်ပျာ ရောက်လာပြန်သည်။

“ဘယ်လိုလဲညီမ။ ဒဏ်ရာသက်သာရဲ့လား။”

www.burmeseclassic.com

ခရီးရောက်မဆိုက် ရိုဒါမေးမိလေသည်။

“မသက်သာပါဘူး မမရယ်။ ခုတော့ ဘယ်ဘက်လက်တစ်ခုလုံး ထွပ်ရှားလို့တောင် မရချင်တော့ဘူး။”

မစွစ်လော့ဒ်က ငိုသံပါကြီးနှင့် ဖြေလေသည်။

ရိုဒါ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ယခင်က သွယ်ပျောင်းလှပသော ထက်တံရှည်သည် ယခုတော့ နေထိ၍ ညှိုးနွမ်းသွားရသော ပန်းကလေး၏ နီးတံနယ် ဖြစ်နေသည်။ ညှိုးရော်ခြောက်သွေ့လျက်။ လက်ချောင်းရာ သေးခုသည်လည်း ဖြူဖျော့သောအသားအရေတွင် ပို၍ပီပြင်လာလေသည်။

“ဆရာဝန်ကိုမပြဘူးလား ညီမရဲ့။”

“ပြပါတယ်မမရယ်။ ညီမယောက်ျားနဲ့ အတူသွားတာလေ။ ဆရာဝန်ကလည်း ရောဂါအမည်ကိုတောင် မတပ်နိုင်ဘူးမမရဲ့။ နွားနို့ညှစ်တဲ့ နီးမတွေကတော့ပြောတယ်။ စုန်းပြုစားထားတာတဲ့။ စုန်းပြုစားထားတာဆိုရင် ဆရာဝန်ကိထရင်ဒယ်ကို သွားတွေသင့်တယ်လို့ပြောတယ်။ ညီမယောက်ျားကတော့ ထိုအယုံအကြည် မရှိပါဘူး။ ညီမတော့ စိတ်ညစ်တယ်မမရယ်”

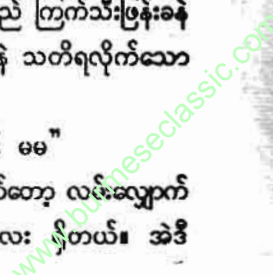
မစွစ်လော့ဒ်၏ မျက်ဝန်းပြာပြာတွင် မျက်ရည်ဥတို့ တွဲခိုနေလေသည်။ မျက်ရည်စီးကြောင်းလေးသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့စီးကျလာသည်။ ရိုဒါ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

“စိတ်မသန့်ဘူးဆိုရင်လည်း ‘ထရက်ကိထရင်ဒယ်’ ဆီ သွားပြပါလား ညီမ။ သူက အကြားအမြင်ရပြီး မှော်တန်ခိုးတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။ ညီမကော ဘယ်လိုသဘောရလဲ။ မမတော့ အစွမ်းမရှိနိုင်ဘူး ဆင်တာပဲ”

ပြောသာပြောနေရသည်။ ဘာရယ်မသိ။ ရိုဒါသည် ကြက်သီးဖြန်းခနဲ သွားလေသည်။ ညတစ်ည၏ အိပ်မက်ဆိုးကို ဖြတ်ခနဲ သတိရလိုက်သော ရိုဒါစိတ်သည် တုန်လှုပ်သွားပြန်သည်။

“ထရင်ဒယ်နေတာက အတော်ဝေးသလားဟင် မမ”

“သိပ်တော့မဝေးပါဘူး ညီမရယ်။ ငါးမိုင်လောက်တော့ လမ်းလျှောက် လိုက်မိမယ်။ ဟောဟိုမှာမြင်နေရတဲ့ တောအုပ်ကလေး ရှိတယ်။ အဲဒီ

တောအုပ်ရဲ့အလယ်မှာ ထရက်ကီထရင်ဒယ်ရဲ့ အိမ်ကလေးရှိတယ်လေ”
 မစ္စစ်လော့ဒ်သည် အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေပြန်သည်။
 ပြီးနောက် သနားစရာ အသံလေးဖြင့် ရိုဒါအားပြောလိုက်လေသည်။
 “မနက်ဖြန် ညီမယောက်ျားလည်းမြို့ကို သွားမယ်။ သူမရှိတုန်း
 သွားချင်တယ်။ မမလိုက်ပို့ပေးပါလားဟင်”

ရိုဒါသည် တည်ငြိမ်ဟန်ဆောင်ထားရသော်လည်း အတွင်းစိတ်သည်
 တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေလေသည်။ မကောင်းသော ကံကြမ္မာကို ယူဆောင်လာမည့်
 တင်တံတစ်ခုသည် ဖြစ်လာလေမလားဟု သူမစိတ်တွင် ထင်လျက်ရှိလေသည်။
 “အားတော့မှာပါရဲ့ ညီမရယ် . .။ မနက်ဖြန် မမ မအားဘူးထင်တယ်။
 မမအားတဲ့တစ်ခုလုံးကိုမှ သွားကြတာပေါ့။ မကောင်းဘူးလား”

ရိုဒါ၏အသံသည် အနည်းငယ်တိန်ရင်နေပေသည်။
 “မနက်ဖြန်ပဲ သွားချင်တယ်မမရယ်။ နောက်တော့ မမအလုပ်တွေကို
 ညီမပါ ကူပါ့မယ်။ လက်အခြေအနေကလည်း သိပ်ဆိုးလာလို့ပါမမရယ်”
 မစ္စစ်လော့ဒ်၏ မျက်ဝန်းတွင် ပုလဲဥတို့တွဲစုလာပြန်သည်။
 “အစ်ကိုလေ . . ဒီလိုဆိုလည်း ညီမသဘောပါပဲ။ မနက်ဖြန် မမ
 လိုက်ပို့ပေးမယ်”

အရေးကွင် မှန်ပျပျမျှသာ မြင်နေရသော တောအုပ်လေးကို ငေးရိုရင်း
 ရိုဒါသည် သူ့အရုံးခုန်သံ တဒိတ်ဒိတ်ကို ကြားနေရလေသည်။

*

မနက်ခင်း၏ နေရောင်နွေးနွေးသည် လမ်းကလေးပေါ်သို့ ထိုးကျ
 နေလေသည်။ မြေဝါရောင်လမ်းကလေး။ လမ်းကလေးသည် တောအုပ်
 မှန်ပျပျဆီသို့ ဦးတည်နေလေသည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည်
 တောအုပ်လေးဆီ ဦးတည်ကာ ဖြည်းလေးစွာ လျှောက်လှမ်းလျက် ရှိသည်။
 ရိုဒါသည် မစ္စစ်လော့ဒ်၏ ညာဘက်ဆီမှ လျှောက်လှမ်းလျက် ရှိလေသည်။
 နေ့မွန်းတည့်ချိန်တွင် သူတို့သည် တောအုပ်အစပ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။
 မကြာမီမှာပင် ထရင်ဒယ်၏ အိမ်ကလေးဆီသို့ ရောက်လာလေသည်။
 အိမ်ကလေးကား သစ်သားအိမ် ရိုးရိုးကလေးပင်။ တောအုပ်အလယ်တွင်

အထီးကျန် တည်ရှိနေသည်။ ထရင်ဒယ်သည် သူတို့လာမည်ကို သိနေသည့် အလား အိမ်တံခါးဝမှ ကြိုနှင့်လျက် ရှိလေသည်။ အမှန်စင်စစ် ထရင်ဒယ်အား အကြားအမြင်ရ မှော်ဆရာကြီးအဖြစ် ခေါ်ဝေါ်သမုတ် ကြသော်လည်း သူကိုယ်တိုင် မူကား မှော်ဆရာဟု မည်သည့် အခါမျှ ပြောကြားလေ့ မရှိပေ။ မှော်တန်ခိုးများကို မည်သို့မည်ပုံ ပိုင်ဆိုင်လာသည်ကို သူကိုယ်တိုင်မသိပါဟု ဆိုလေ့ရှိသည်။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် ထရင်ဒယ်၏ အိမ်တံခါးဝရောက်သည် အထိ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမဆိုမိကြ။ အတွေးကိုယ်စီနှင့်သာ။ ထရင်ဒယ်နှင့် တွေ့သည်နှင့် မစွစ်လော့ဒ်က လာရခြင်းအကြောင်းကို ရှင်းပြ ခါသည်။

“ဆရာဝန်တွေလည်း မတတ်နိုင်ဘူး. . ဟုတ်စ။ ဟုတ်မှာပေါ့။ ဒါသဘာဝမှ မဟုတ်တာ”

ထရင်ဒယ်သည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ပြောလိုက်လေသည်။ သူ၏ မီးခိုးရောင် မုတ်ဆိတ်တို့သည် သူ့အသွင်အပြင်ကို ခန့်ညားနေစေသည်။ မှော်ဆရာတစ်ယောက်နှင့်ပင် မတူပါ။ တက္ကသိုလ်မှ ဒီသာပါမောက္ခဆရာကြီး နှင့်ပင် တူနေပါသေးသည်။

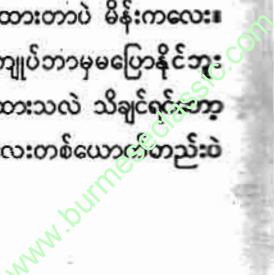
“အင်း. . ကျုပ်ပြောရမယ်ဆိုရင် မိန်းကလေးကို ရန်သူတစ်ယောက်က ပြုစားထားတာပဲ”

ထရင်ဒယ်ကမျက်စိမှိတ် အာရုံပြု၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာ. . ပြုစားထားတာ။ ဟုတ်လား”

မစွစ်လော့ဒ်၏ အသံသည် အနည်းငယ်ကျယ်လောင် သွားပေသည်။ ဒီဒါ၏ ကိုယ်လုံးလေးသည်လည်း တွန့်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ရန်သူတစ်ယောက်က ပြုစားထားတာပဲ မိန်းကလေး။ ဒါပေမယ့် ဒီအချိန်မှာ ကုထုံးနဲ့ပက်သက်လို့ ကျုပ်ဘာမှမပြောနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးကို ဘယ်သူပြုစားထားသလဲ သိချင်ရင်တော့ ကျုပ်ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုရင်တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းပဲ ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပေတော့”

မစွပ်လော့ဒ်သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ထရင်ဒယ်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပေပြီ။ မစွပ်လော့ဒ်သည် ထရင်ဒယ်နောက်မှ လိုက်၍ ဝင်သွားသည်။ အခန်းလေးတွင် တံခါးခွက်များ တပ်ဆင်ထားခြင်းမရှိပါ။ ဆိုကြောင့် ရိုဒါသည် အားလုံးကို မြင်နေရပါသည်။

ထရင်ဒယ်သည် ဖန်ခွက်တစ်ခုကိုယူ၍ ရေအပြည့်ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ကြက်ဥတစ်လုံးကိုယူကာ သတိထား၍ ခွဲချလိုက်သည်။ ကြက်ဥ အကာရည်များကိုသာ ဖန်ခွက်ထဲသို့ထည့်၍ အနှစ်နှင့်အခွံကို အမှိုက်ခြင်း ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ဖန်ခွက်ကို လှုပ်လိုက်သောအခါ အရည်များသည် အဖြူရောင် ဖြစ်လာလေသည်။

“ကဲ . မိန်းကလေး။ မင်းကိုဘယ်သူ ပြုစားထားတယ် ဆိုတာ ကြည့်ပေတော့”

မစွပ်လော့ဒ်သည် ဖန်ခွက်ထဲသို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ရိုဒါသည် လှမ်းကြည့်သည်။ သို့သော် သူ့နေရာမှဆိုလျှင် ပုံရိပ်များကို မမြင်နိုင်ပေ။ မစွပ်လော့ဒ်၏ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကဲ . မိန်းကလေး။ မင်းသိချင်တာကို တွေ့လောက်ပါပြီ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဒီလောက်ပါပဲ။ ကျုပ်လည်း ဒီထက်ပိုပြီး မတတ်နိုင်ဘူး”

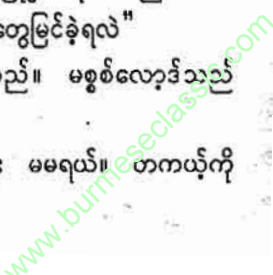
ထရင်ဒယ်၏စကားကြောင့် မစွပ်လော့ဒ်သည် တိတ်ဆိတ်စွာပင် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့မျက်နှာသည် အတော်ပင်အိုစာသွားသည်ကို တွေ့မြင်နေရပါသည်။ “ဘုရားရှေ့ . အိပ်မက်ထဲကမျက်နှာဟာ ဒီအတိုင်းပဲ” ဟု ရိုဒါတွေးလိုက်မိသည်။ ကျောရိုးထဲတွင် စိမ့်ခနဲ ဖြစ်၏။

အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်သည် တိတ်ဆိတ်စွာပင်။ နှစ်ဦးသား စကားမဆိုမိကြ။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ရိုဒါကစတင်ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ညီမ။ ဖန်ခွက်ထဲမှာ ဘာတွေမြင်ခဲ့ရလဲ”

ရိုဒါက အသံတုန်တုန်ဖြင့်မေးလိုက်သည်။ မစွပ်လော့ဒ်သည် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာ . ဘာဆိုဘာမှ မမြင်ခဲ့ရပါဘူး မမရယ်။ တကယ့်ကို ဘာမှ မမြင်ရတာပါ”

သေသွားတဲ့လက်တစ်ဖက်

ပြောရင်းပင် သူ့မျက်နှာသည် ပို၍ပျက်လာသည်။ တိတ်ဆိတ်မှုသည် အတန်ကြာအောင် မင်းမူနေပြန်သည်။ ပြီးနောက် မစွပ်လော့ဒ်ထံမှ အသံထွက်လာသည်။

“မမရယ်. . .။ မလာရင်တောင် အကောင်းသား။ မမက ဒီကိုသွားဖို့ ဘာကြောင့် အကြံပေးရတာလဲဟင်။ ကျွန်မတော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။”

ရိုဒါသည် မည်သည့်အဖြေကိုမှ မပေးမိ။ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သို့သော် မျက်ဝန်းတွင်ကား မျက်ရည်ကြည်တို့ ရစ်ဝဲနေသည်။ မိန်းမသား နှစ်ဦးသည် နားမလည်နိုင်မှု များစွာနှင့် စကားမဆိုကြဘဲ ရွာကလေးဆီသို့ လေးပင်စွာလျှောက်လာကြပေသည်။ တိမ်ညိုမိလ္လာ- တိမ်စူကာတို့ကို တိမ်ပြာ ရောယှက် မရမ်းဖက်ထား၍ ရွာကလေးသည် ဆည်းဆာအောက်ခံနှင့် လှချင်တိုင်းလှနေလေသည်။ သို့သော် ဝန်းကျင် မြင်ကွင်းတို့သည် မိန်းမသား နှစ်ယောက်အား ငြိမ်းအေးခြင်းကို မပေးနိုင်တော့ ပြီတကား။

အချိန်တို အတွင်းမှာပင် ပါးစပ်တစ်ပေါက်မှ သတင်း စကားကို တားဆီး၍မရနိုင်တော့။ မစွပ်လော့ဒ်၏မလှုပ်နိုင်တော့သောဘယ်လက်မောင်းသည် ရိုဒါ၏ ပယောဂ ဖြစ်ကြောင်း ဝန်းကျင်မှ ပြောဆိုစွပ်စွဲကြလေပြီ။

လက်တစ်ဖက်သည် မည်သည့် အထိအတွေ့အာရုံကိုမှ ခံစား၍ မရတော့။ လုံးဝသေသွားလေပြီ။ ရိုဒါသည်လည်း မည်သည့်ဖြေရှင်းမှုကိုမျှ မပြုလုပ်ပေ။

လအနည်းငယ်အကြာမှာပင် ရိုဒါဘရွတ်နှင့် သူ့သားလေးတို့သည် အင်ဂလီဘူရီရွာကလေးမှ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ဘယ်ဝယ်ဘယ်ဆီရောက်လေမည်ကို မည်သူမျှ မမှန်းဆတတ်တော့ပြီတည်း။

*

အထက် ပါ အဖြစ် အပျက် များ ဖြစ် ပျက် ခဲ့ သည် မှာ ငါးနှစ်ကျော်ခြောက်နှစ်အတွင်းသို့ ဝင်လာပြီဖြစ်သည်။ မစွပ်လော့ဒ်သည် သူ၏သေနေသော လက်တစ်ဖက်ကို ဆေးမြီးတိုမျိုးစုံနှင့် စမ်းပူးခဲ့ပေပြီ။ ဆရာဝန်လည်း စုံခဲ့ပြီ။ မှော်ကဝေကျမ်းစာအုပ်တို့သည်လည်း စားဖွဲ့ပေါ်တွင် ဖြန့်ကြဲနေတော့သည်။ သို့သော် အနည်းငယ်မျှပင် သက်သာလာသည်ဟု

မရှိခဲ့။ လင်တော်မောင် မစွတာလော့ဒ်ကား သဘာဝကုထုံးမှလွဲ၍ သဘာဝလွန် ဖြစ်ရပ်တို့ကို အယုံအကြည်မရှိခဲ့။ “အလကားဟာတွေပါကွာ” ဟု ပြောမြဲပင်။ မည်သည့်အကြံဉာဏ်မှလည်း မပေးတတ်။

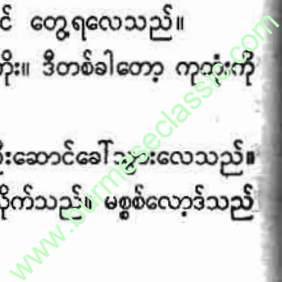
ခြောက်နှစ်အတွင်း သိသာလာသည်မှာကား လော့ဒ်မောင်နှံ၏ အခြေအနေသည် တဖြည်းဖြည်း ဆက်ဆံရေး အေးစက်လာခဲ့ခြင်းပင်။ ရင်သွေးဟူ၍လည်း တစ်ယောက်မျှပင် မထွန်းကား။ လယ်ယာမြေတို့ကို အမွေဆက်ခံမည့် လော့ဒ်မျိုးဆက်လည်း ပြတ်လေပြီဟု မစွတာလော့ဒ်သည် ယစ်ရွှေရည်ထွေလာတိုင်း ပြောမပြီးနိုင်အောင် ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် ယခုအချိန်တွင် ရိုဒါ၏သားလေး၏ဖခင်သည် မစွတာလော့ဒ်ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ မစွစ်လော့ဒ် ကောင်းစွာသိနေခဲ့ပြီ။ သို့သော် ခင်ပွန်းသည်အား သူသိနေကြောင်း အရိပ်အရောင်မျှပင်မပြခဲ့။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် အထီးကျန်အိမ်ကလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ရိုဒါကို သတိရမိသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် လက်သည်းနှင့်ကုတ်ခြစ်သွားသောမိန်းမသည် ရိုဒါဖြစ်ကြောင်း ထရင်ဒယ်နှင့်တွေ့မှ သူမှတ်မိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘုရားသခင်သည် အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးလုံးကို ဒဏ်ခတ်ခြင်းပေးလားဟု သူတွေးနေမိပြန်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ထရင်ဒယ်ကို သတိရလာမိသည်။ “ထရင်ဒယ်ဆီကို တစ်ခေါက်လောက်ထပ်သွားရင် ကောင်းမလား” ဟု သူစဉ်းစားမိပြန်သည်။ သူ၏ယောက်ျား လော့ဒ်သည်လည်း အိမ်တွင်ရှိမနေပါ။ ဟုမ်းစတောက်သို့ ထွက်သွားရာ နောက်တစ်နေ့မှ ပြန်ရောက်မည်ဖြစ်သည်။

မစွလော့ဒ်သည် တစ်ဦးတည်းပင် အိမ်မှထွက်လာခဲ့သည်။ မွန်းတည့်ချိန်တွင် ထရယ်ဒယ်၏ အိမ်ကလေးဆီသို့ ရောက်လာတော့သည်။ ထရင်ဒယ်၏ရုပ်ပုံလွှာသည် ပြောင်းလဲမသွား။ မီးခိုးရောင် မုတ်ဆိတ်များနှင့် သူ့ကို ယခင်အခေါက်ကဲ့သို့ပင် အိမ်ပေါက်ဝတွင် တွေ့ရလေသည်။

“အင်း.. မိန်းကလေး ရောက်လာပြန်ပြီကိုး။ ဒီတစ်ခါတော့ ကုထုံးကို ကျုပ်ကြိုးစားကြည့်လို့ ရကောင်းပါရဲ့”

ထရင်ဒယ်သည် သူ့ကို အခန်းထဲသို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားလေသည်။ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ မျက်လုံးများကိုမှိတ်၍ အာရုံပြုလိုက်သည်။ မစွစ်လော့ဒ်သည်

ထရင်ဒယ်ရှေ့တွင် ကျုံ့ကျုံ့ကလေးထိုင်လျက်။

ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာသွားပြီးနောက် ထရင်ဒယ်၏ မျက်လုံးများ ဖွင့်လာသည်။

“အင်း.. မိန်းကလေး ကံကောင်းပါတယ်။ မိန်းကလေးအတွက် ကုထုံးကို တွေ့ပြီ”

မစွစ်လော့ဒ်လည်း အလွန် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင် ဆရာကြီး”

မစွစ်လော့ဒ်က အလောတကြီး မေးလိုက်လေသည်။

“စိတ်အေးအေးနဲ့နားထောင်ပါ မိန်းကလေး။ ကြိုးပေးခံရတဲ့ အကျဉ်းသားတွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ သူတို့လည်ပင်းက ကြိုးဒဏ်ရာကို မိန်းကလေးရဲ့ မလှုပ်နိုင်တော့တဲ့လက်နဲ့ ထိထားရမယ်။ အလောင်း

အေးစက်မသွားခင်မှာ ထိရမယ်။ နွေးနေတုန်းမှာပေါ့။ အဲဒီအခါမှာ လက်ရဲ့ သွေးလှည့်ပတ်မှုဟာ ပုံမှန်ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ် မိန်းကလေး”

မစွစ်လော့ဒ်သည် တွေ့တွေလေး ငေးနေမိသည်။

“ကြိုးပေးခံရတဲ့အကျဉ်းသား..ဟုတ်လား။ လွယ်ပါ့မလားဆရာကြီးရယ်”

“ဒါကတော့ မိန်းကလေးကိစ္စပဲလေ။ ကျုပ်တစ်ခုအကြံပေးလိုတာက အကျဉ်းထောင်ကို သွားပြီးကြိုးစားကြည့်ပါ။ ရှေ့မရတော့ မိန်းကလေးကံပေပဲ။

.. ကျုပ်တတ်နိုင်တာဒီလောက်ပါပဲ”

ထရင်ဒယ်သည် စကားကိုဆက်မပြောတော့။ မစွစ်လော့ဒ် အိမ်ပြင် ဆုတ်သည်နှင့် တံခါးကို ညင်သာစွာပိတ်လိုက်လေသည်။

*

ယခုတလော မစွစ်လော့ဒ်၏ စိတ်သည် ရှုပ်ထွေးနေသည်။ ကုထုံးကို သိရသောလည်း ပျော်ရွှင်မှုမရှိလှ။ ကုထုံးကား လွယ်ကူသော ကိစ္စမဟုတ်။

ညီအစ်ကိုတွေ ဆိုးသွမ်းသောရာဇဝတ်သားကို ကြိုးပေးစီရင်သော ထုံးစံသည် နန်းလှ။ သို့သော် အကျဉ်းထောင်တွင်းသို့ သူမည်သို့မည်ပုံ ဝင်ရောက်

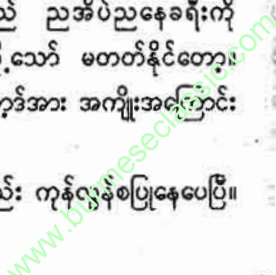
မည်နည်း။ တွေးကြည့်၍သိနိုင်မည် မဟုတ်။ ပြေးကြည့်မှ သိပေးမည်ဟု သူ့တွေးမိသည်။

အနီးဆုံး အကျဉ်းထောင်သည် ကတ်စတာဘတ်မြို့ကလေးတွင် ရှိသည်။ အရေးကြီးသော မှုခင်းများအတွက် ကတ်စတာဘတ်တွင် အထူးပြစ်မှု တရားသူကြီးတစ်ဦးကို ထားလေ့ရှိသည်။ ကြိုးဒဏ်ကျခံရသော အကျဉ်းသားကို ကတ်စတာဘတ်တွင်ပင် ကြိုးပေးစီရင်လေ့ရှိကြောင်း မစွစ်လော့ဒ် စုံစမ်းသိရှိ ရလေသည်။

သို့သော် မစွစ်လော့ဒ်သည် ကတ်စတာဘတ်သို့ သွားရန် မဝံ့မရဲ ရှိနေဆဲ။ သူစဉ်းစားနေဆဲ။ ယခုအချိန်တွင် သူ၏အသက်သည် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ရှိလာပြီ။ အိမ်ထောင်ရေးကား အေးတိအေးစက်။ ဒီလက်ကြောင့်ပဲဟု သူတွေးလိုက်သည်။ "ဒါဟာ သဘာဝထက်လွန်ကဲတဲ့ ဖြစ်ရပ်ပဲ။ ဒါကြောင့် ဒါကို သဘာဝမဟုတ်တဲ့ ကုထုံးနဲ့ ကုတာသိပ်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ငါကတ်စတာဘတ်ကို သွားကိုသွားမှ ဖြစ်မယ်"ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သူမသည် လူကြိုတိုင်း မြို့မှသတင်းများကို သိုသိုသိပ်သိပ် စုံစမ်းနေမိသည်။ မတ်လအတွင်းက ကတ်စတာဘတ်တွင် ကြိုးပေးစီရင်သော စီရင်ချက်တစ်ခု ရှိခဲ့လေသည်။ ယခု ဧပြီ၊ မေ၊ ဇွန် သုံးလလွန်၍ ဇူလိုင်လ အတွင်းရောက်လေပြီ။ ယခုအပတ် စနေနေ့တွင် သေနတ်နှင့်ပစ်၍ လူသတ်မှု များစွာကျူးလွန်ခဲ့သော လူငယ်တစ်ယောက်အား ကြိုးဒဏ်စီရင်ပေလိမ့်မည်။ မစွစ်လော့ဒ်သည် ပြက္ခဒိန်ကိုကြည့်လိုက်သည်။ မစွစ်လော့ဒ်သည် ပျာယာခတ်သွားလေသည်။ ယနေ့ကား သောကြာနေ့။ ယနေ့အရောက်သွားမှပင် သူ့အတွက် ကတ်စတာဘတ်တွင် ပြင်ဆင်ချိန်ရပေမည်။ တော်သေးသည်။ မစွတာလော့ဒ်ကား အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုရှိ၍ ခရီးထွက်မည်။ အတော်ကြာမည်ဟု ပြောကာ အင်္ဂါနေ့ကပင် ထွက်သွားလေပြီ။ မည်သည့်ဒေသသို့ သွားသည်ကို သူမသိ။ သူကလည်း မမေးမိ။ ယခုတော့ အိမ်တွင်အစေခံများသာ ကျန်ခဲ့သည်။ အခွင့်ကောင်းတစ်ခုပါတကား။ မစွစ်လော့ဒ်သည် ညအိပ်ညနေခရီးကို ခင်ပွန်းသည်အား အသိပေးပြီးမှသွားလိုသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်တော့။ ခင်ပွန်းကား ခရီးလွန်နေပြီ။ ပြန်လာမှပင် မစွတာလော့ဒ်အား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရပေလိမ့်မည်။

သောကြာနေ့မနက်ခင်းသည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်စပြုနေပေပြီ။

သေသွားတဲ့လက်တစ်ဖက်

မစွပ်လော့ဒ်သည် အချိန်မဆိုင်းတော့။ အဝတ်ပိုများကို လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးတွင် ထည့်ကာ အိမ်အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ အစေခံတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ . ဒီမှာ ငါမှာထားမယ်။ မြင်းတစ်ကောင်သွားထုတ်ခဲ့။ ဘယ်သူ လာမေးမေး ငါနေမကောင်းလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှမတွေ့ချင်ဘူး ပြောထား။ မြင်းစောင်းကို သော့ခတ်ထား။ မနက်ဖြန်ညနေ ငါအိမ်ပြန် ရောက်မယ်။ စိတ်ချပါရစေနော်”

“အားလုံးစိတ်ချပါ မမလေး”

အစေခံသည် သူ့ကို နားမလည်နိုင်သလို တစ်ချက်ငေး၍ ချက်ချင်းထွက်သွားလေသည်။ ပြီးနောက် စောင်းထဲမှ မြင်းတစ်ကောင်ကိုဆွဲကာ လိုအပ်သည်များကို ပြင်ဆင်ပေးလေသည်။

မကြာမီအချိန် အတွင်းတွင် ကတ်စတာဘတ်သို့ သွားရာလမ်း တစ်လျှောက်တွင် မစွပ်လော့ဒ်သည် မြင်းကို စိုင်းနှင့်လျက်ရှိ လေသည်။ ရွာသူရွာသားတို့သည် သူထွက်သွားသည်ကို သတိထားမိပုံမရ။

ညာလက်ဖြင့် ဧကကြိုးကိုထိန်း၍ မြင်းကိုစိုင်းနှင့်ခဲ့ရာ ရှစ်နာရီ ကျော်ကျော်အကြာခန့်တွင် ကတ်စတာဘတ်မြို့ကလေးကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။ ခေါင်မိုးဖြူဖြူ သစ်ပင်စိမ်းစိမ်းတို့နှင့် ကတ်စတာဘတ်သည် သူ့အား ဆီးကြိုလျက်ရှိလေသည်။ မြို့အဝင်တွင် ကြီးမားခန့်ထည်သော အုတ်နံရံဖြူဖြူကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ၎င်းကား ကတ်စတာဘတ်၏ အကျဉ်းထောင်ပေတန်း။ ကြီးစင်ပေါ်တွင်ကား ထောင်ဝန်ထမ်းများ လှုပ်ရှားနေသည်ကိုမြင်ရ၏။ မနက်ဖြန် စီရင်ချက်အတွက် ပြင်ဆင်နေခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မစွပ်လော့ဒ် တွေးနေမိသည်။

မစွပ်လော့ဒ်သည် အနီးဆုံးရှိ တည်းခိုခန်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ အပြင်တွင်ကား ကလေးငယ်များ ဆော့ကစားလျက်ရှိသည်။ သူတို့သည် နေနေ့တွင် ကြီးပေးခံရမည့် အကျဉ်းသားအကြောင်းကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြသည်။ တည်းခိုခန်းဝန်ထမ်းသည် အပြေးကလေးထွက်လာပြီး မစွပ်လော့ဒ်၏ အထုပ်အပိုးများကို ဆွဲယူကာ အခန်းတစ်ခုထဲတွင် နေရာချ ပေးလေသည်။ နောက်တစ်ယောက်ကား သူ့မြင်းကို ရေတိုက်ရန် ဆွဲခေါ်

သွားလေပြီ။

မစ္စစ်လော့ဒ်သည် အခန်းထဲတွင် နားနေရင်း “ထောင်မှူးကြီးနဲ့တော့ ဒီညနေ သွားတွေ့ထားရင် ကောင်းမှာပဲ” ဟု စဉ်းစားနေလိုက်သည်။ သူ့ရင်သည် အခုန်မြန်နေ၏။

*

ကတ်စတာဘတ်၏ ညနေရီ။ တိမ်နီတိမ်ဝါတို့သည် ကောင်းကင်တွင် အစွမ်းကုန်တောက်လျက်ရှိလေသည်။ မစ္စစ်လော့ဒ်သည် အကျဉ်းထောင်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုသည် ထောင်တံတိုင်းဘေးမှ ညင်သာစွာ စီးဆင်းနေသည်။ ထောင်မှူးကြီး၏ တစ်ထပ်တိုက်ကလေးကို သူလှမ်းမြင်နေရသည်။ တိုက်ကလေးဘေးတွင် ပန်းရောင်စုံတို့သည် အစွမ်းကုန် ဖူးပွင့်နေပေသည်။ အသက်ခြောက်ဆယ် နီးပြီထင်ရသော လူကြီးတစ်ယောက် သည် ကောင်းကင်ရှိတိမ်ရောင်စုံတို့ကို ငေးကြည့်နေလေသည်။ မစ္စစ်လော့ဒ်သည် လူကြီး၏ နောက်တွင် ခြေစုံရပ်လိုက်သည်။

“ဘဘကြီးရှင်”

လူကြီးသည် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် အံ့အားသင့်သွားပုံကို မြင်နေရပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မိန်းကလေး။ ဘာအလိုရှိလို့လဲ။ ကျုပ်ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ”

“ဘဘကြီးနဲ့ ကျွန်မ တစ်မိနစ်လောက် စကားပြောချင်လို့ပါ”

လူကြီးသည် မည်သည့် တုန်ပြန်ကိုမျှ မပေးသေးဘဲ သူမကို အတန်ကြာအောင် ငေးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“တကယ်တော့ မိန်းကလေးရေ။ ဒီအချိန်ဟာ ကျုပ်အိပ်ရာဝင်ဖို့ ပြင်ဆင်ချိန်ပဲ။ စောစောအိပ်ထပြုကျင့်က တွင်ပကိုယ်ခန္ဓာ၊ ရောဂါခပ်သိမ်း ရှောင်ခွာတိမ်း ကင်းငြိမ်းလွန်ကျမ်းမာလို့ အဆိုရှိတယ် မဟုတ်လား။ ခါတိုင်းဆို ကျုပ်ဒီအချိန်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်ခံစကားပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးကိုတော့ လက်ခံရမှာပေါ့လေ။ ကဲ. တစ်မိနစ်မက စကားပြောနိုင် ပါတယ်။ အိမ်ထဲကိုကြွပါတော့”

www.burmeseclassic.com

သေသွားတဲ့လက်တစ်ဖက်

ထောင်မှူးကြီးသည် မစွစ်လော့ဒ်အား ဦးဆောင်ခေါ်ငင်သွားလေသည်။ ဆက်တီတွင် ထိုင်ရန်ဟန်ပြင်ရင်း . .

“ကဲ. . ဆိုစမ်းပါဦး ကိစ္စကဘာလဲ” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

“ဟိုလေ ဘဘကြီး. . ။ မနက်ဖြန် ကြိုးပေးမယ့်အချိန်ကို သိချင်လို့ပါ”

“ဪ. . မိန်းကလေးက တရားခံရဲ့ ဆွေမျိုးထင်ပါရဲ့။

ကတ်စတာဘတ်ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ မိန်းကလေး။ မနက်ဖြန် ဆယ်နှစ်နာရီ တိတိပါ။ အဲဒီမတိုင်ခင်မှာတော့ကျုပ်တို့ အယူခံလွှာ ကိုစောင့်ရမယ်လေ။ ဒီချာတီတ်ရဲ့ အယူခံလွှာကိုတော့ ပယ်မှာပဲလေ။ ကမ်းကုန်အောင် မိုက်တဲ့ချာတီတ်ပဲ။ အသက်က ဆယ်ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတာ”

မစွစ်လော့ဒ်သည် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။ အကျဉ်းသားကို သနားနေမိသည်။ သူသည် တုန်ရင်စွာ ပြောမိလေသည်။

“ဟို. . ဟိုလေ. . ဘဘကြီး။ တရားခံဆွေမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့လည်ပင်းကို လက်နဲ့ထိချင်လို့ပါ”

“ဘာ. . ”

ထောင်မှူးကြီး၏အသံသည် အနည်းငယ် ကျယ်လောင်သွားသည်။ စိတ်ရှုပ်ထွေးသော အမူအရာနှင့် မစွစ်လော့ဒ်၏ မျက်နှာကို အံ့ဩစွာ ကြည့်လေသည်။

“ဒီလိုပါ ဘဘကြီး. . ”

မစွစ်လော့ဒ်သည် ထောင်မှူးကြီးအား ဇာတ်ရည်လည်အောင် ရှင်းပြနေမိသည်။

“ကဲ. . ကဲ. . ကျုပ်နားလည်ပါပြီ မိန်းကလေး။ တစ်ခါတစ်ခါ တော့လည်း ကျုပ်တို့နဲ့ ဉာဏ်မမီနိုင်တဲ့ သဘာဝလွန်ကိစ္စတွေဟာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ ရှိတတ်ပါတယ်။ ဒီတော့ မနက်ဖြန်နေ့လယ် တစ်နာရီထက် နောက်မကျခေတ် ထောင်ဘူးဝကို လာခဲ့ပေတော့။ ကျုပ်အားလုံး စီစဉ်ထားမယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်နာရီထက်တော့ နောက်ကျလို့မဖြစ်ဘူးနော်။ ဒီအကြောင်းတွေကိုလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ သွားမပြောလေနဲ့ မိန်းကလေး”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဘဘကြီးရယ်”

မစွမ်းလော့ဒ် လှိုက်လှဲစွာ ပြောမိလေသည်။

“ကဲ. . အချိန်လည်းလင့်နေပြီ မိန်းကလေး။ ပြန်ပေဦးတော့ မိန်းကလေးရေ။ မိန်းကလေးကို မြင်မြင်ချင်း ကျုပ်သမီးအရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်ပါတယ်။ ကျုပ်သမီးလေးနဲ့လည်း သိပ်တူတာပဲလေ”

မစွမ်းလော့ဒ်သည် ထောင်မှူးကြီး၏ တစ်ထပ်တိုက်ကလေးမှ အပြန်တွင် ကတ်စတာဘတ်ရှိ သစ်ပင်အုပ်တို့ပေါ်တွင် ကျေးငှက်တို့ တရုန်းရုန်းနှင့် အိပ်တန်းဝင် နေကြလေပြီ။

*

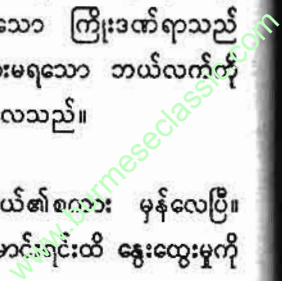
စနေနေ့၏ နေ့လယ်ခင်း။ မစွမ်းလော့ဒ်သည် တစ်နာရီ မထိုးမီကပင် ထောင်ဘူးသို့ ရောက်နေခဲ့လေပြီ။ တစ်နာရီတိတိတွင် ထောင်ဝန်ထမ်း တစ်ယောက်သည် သူမအား ထောင်တွင်းရှိ အခန်းတစ်ခုဆီသို့ ခေါ်ဆောင် သွားလေသည်။ ထိုအချိန်သည် အယူခံလွှာကို ပယ်ချခံရ၍ အကျဉ်းသားအား ကြိုးပေးပြီးနှင့်ပြီ။

အခန်းထဲတွင် စားပွဲရှည်တစ်လုံး ရှိသည်။ မကြာမီ ထောင်အမှုထမ်း လေးယောက်တို့သည် သစ်သားခေါင်းတစ်လုံးကို သယ်မလာ၍ စားပွဲပေါ်တွင် တင်လိုက်လေသည်။ ခေါင်းအတွင်းတွင် ကြိုးပေးခံရသော လူငယ်၏ရုပ်အလောင်း ရှိနေလေသည်။ ထောင်အမှုထမ်းတစ်ဦးသည် မစွမ်းလော့ဒ်အား ခေါင်းအနီးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ မစွမ်းလော့ဒ်၏ ဒူးများသည် တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ရှိသည်။ လမ်းလျှောက်ရန်ကိုပင် အတော်ကြိုးစားနေရလေသည်။

သူမသည် အားတင်းကာ ခေါင်းအတွင်းသို့ ကြည့်၏။ အလောင်း၏ မျက်နှာတွင်ဖုံးလွှမ်းထားသော အဝတ်စကို ဖယ်လိုက်လေသည်။ ညိုမှောင်သော အသားအရေနှင့် တောသားတစ်ယောက်နှင့်တူသော လူငယ်၏မျက်နှာသည် ပေါ်လာလေသည်။ လည်ပင်းတွင် ညိုမည်းနေသော ကြိုးဒဏ်ရာသည် ထင်းထင်းကြီးပေါ်နေလေသည်။ သူသည် လှုပ်ရှားမရသော ဘယ်လက်တုံ ညာလက်ဖြင့် အားပြု၍ ကြိုးဒဏ်ရာကို ထိလိုက်လေသည်။

“ဘုရားရေ . .”

သူလန့်အော်လိုက်မိလေသည်။ ထရင်ဒယ်၏စကား မှန်လေပြီ။ ဘယ်ဘက်လက်ချောင်းများဆီမှ စတင်ကာ လက်မောင်းရင်းထိ နွေးထွေးမှုကို

ရုတ်တရက် ခံစားလိုက်ရလေသည်။ သွေးများသည် ဘယ်ဘက်လက်အတွင်း ကောင်းစွာစီးဆင်း လှည့်ပတ်နေလေပြီတည်း။ မွဲခြောက်ဖြူရောင်နေသော အသားအရေသည် ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့ သမ်းလာခဲ့သည်။ မစွစ်လော့ဒ်သည် မျက်စိအောက်မှ အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းကို ရုတ်တရက်မေ့သွားကာ ပျော်ရွှင်စွာပင် နောက်သို့ လှည့်လိုက်လေ၏။

“ဘုရားရေ . .”

မစွစ်လော့ဒ်သည် ဒုတိယအကြိမ် လန့်အော် လိုက်ပြန်သည်။ သူ့နောက်တွင် ရောက်နေသည်မှာ ရီဒါဘရွတ်နှင့် မစွတာလော့ဒ်။ နှစ်ယောက်လုံးသည် အံ့ဩသော မျက်လုံးများနှင့် သူမကို ငေးကြည့်နေကြသည်။ ရီဒါ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ငိုထား၍ နီရဲနေလေသည်။

“ဘုရားရေ . .”

တတိယအကြိမ် အာမေဠိတ်ပြုပြန်သည်။ ရီဒါဘရွတ်၏ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံးတို့သည် ရုပ်အလောင်း၏ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံးတို့နှင့် တစ်ထေရာတည်းပါ တကား။ ကြိုးပေးခံလိုက်ရသော ရာဇဝတ်သားကား ရီဒါနှင့် မစွတာလော့ဒ်၏သား ကောင်လေးပင်ဖြစ်ကြောင်း မစွစ်လော့ဒ်ဝမ်းနည်းစွာ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သည်ခေတ်၏ မလေ့ထုံးစံကား ရာဇဝတ်သား၏အလောင်းကို မိဖုစုံနှင့် မြုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်တတ်သော အလေ့အထပင်။ မစွတာလော့ဒ်ဆီသို့ အကြည့်ကို ပို့သည်။ မစွတာလော့ဒ်ကား မငိုပါ။ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားရာမှ မစွစ်လော့ဒ်ကို ကြည့်ကာ ပါးစပ်ဟသည်။ အသံထွက်မလား။ ဒုတိယအကြိမ်။ အသံထွက်မလား။ တတိယအကြိမ်။ “မင်း . . မင်း” ဆိုသော စကားသာ ထွက်လာချိန်တွင် ရီဒါဆီမှ စကားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“အင်း . . ကျိန်စာမိနေကြပြီ ထင်ပါရဲ့။ ဘုရားသခင် ဒဏ်ခတ်တာ ထင်ပါရဲ့။ ဒီဘဝ ဒီမျှနဲ့ ကျေပါစေလေ” ဟုပြောကာ ငိုချလိုက်လေသည်။ မစွစ်လော့ဒ်၏ မျက်လုံးတို့သည် ပြာဝေလာ၏။ သူ့အမြင်တွင် မစွတာလော့ဒ်၊ ရီဒါ၊ ကောင်လေး၊ ကြိုးဒဏ်ရာ . . အားလုံးတို့သည် ချာချာလည်နေသည်။ ရုတ်တရက်ပင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် မစွတာလော့ဒ်၏ ခြေရင်းသို့ နှေ့ခွေး ပုံလျက် လဲကျသွားလေတော့သည်။

မစွစ်လော့ဒ်ကား ထိတ်လန့်စရာ အတွေ့အကြုံများကို ရုတ်တရက်

ခံစားလိုက်ရ၍ 'ရှေ့' ဖြစ်ကာ သတိလစ်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

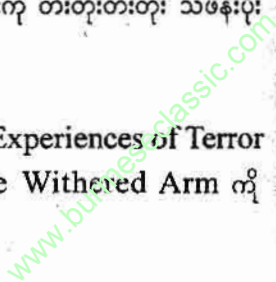
မစ္စတာလော့ဒ်သည် သူ၏ ဒုတိယဇနီးသည်ကို ပွေ့ချီကာ ကတ်စတာဘတ်ဆေးရုံသို့ တင်ပို့ခဲ့လေသည်။ ဆရာဝန်များသည် မစ္စစ်လော့ဒ်အား သတိ ပြန်လည်လာစေရန် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားကြလေသည်။ သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်သည် ပုံမှန်အတိုင်း သွေးလည်ပတ်မှုရှိနေပြီ။ သို့သော် သနားစရာမိန်းမငယ်ကား လုံးဝသတိပြန်မလည်ခဲ့။ နောက်သုံးရက်အကြာတွင် မစ္စစ်လော့ဒ်သည် ခရစ်တော်တွင် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

မစ္စတာလော့ဒ်ကား ဇနီးသည်၏ ရုပ်အလောင်းကို ကတ်စတာဘတ် တွင်ပင် မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ပြီး အင်ဂလီဘူရီသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။ ရိုဒါဘရွတ် သည်လည်း အင်ဂလီဘူရီ ယာတောအိမ်ကလေးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေပေပြီ။

မစ္စတာလော့ဒ်ကား အတော်ပင်စိတ်ဓာတ်ကျသွားလေပြီ။ မကြာမီမှာပင် သူပိုင်ခြံမြေအားလုံး၊ မွေးမြူရေးခြံအားလုံးတို့ကို ရောင်းချကာ အင်ဂလီဘူရီနှင့် မိုင်ငါးဆယ်ကျော် ဝေးသော မြို့ကလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားလေတော့သည်။ သူပိုင်ငွေကြေးမှ တချို့ကို စာသင်ကျောင်းနှင့် လူမှုရေးအသင်းများသို့ လှူဒါန်းခဲ့လေသည်။ ရိုဒါဘရွတ် အတွက်လည်း ဘဏ်စာရင်းတစ်ခု ဖွင့်ကာ ခံစားခွင့်ပေးခဲ့လေသည်။ သို့သော် မာနကြီးသောရိုဒါကား ၎င်းငွေများကို တစ်ပဲနိမျှပင်မတို့ထိခဲ့ပါ။ သူပိုင်ယာကလေးတွင် ယာလုပ်ရင်း၊ နွားနို့ညှစ်ရင်း နှင့်ပင် ပုံမှန်အလုပ်ကို လုပ်ဆောင်နေလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်လည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် မဆက်ဆံတော့။

ယာတဲအိမ်ကလေးကို ဖြတ်သွားကြသော ရွာသားများကား တကုပ်ကုပ်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော ရိုဒါဘရွတ်ကို ခဏဖြစ်ဖြစ် ရပ်ကြည့်တတ် လေသည်။ ထို့နောက် ရိုဒါဘရွတ်နှင့် မစ္စစ်လော့ဒ်တို့ အဓိကဇာတ်ဆောင်အဖြစ် ပါဝင်သော သေနသောလက်တစ်ဖက် ဇာတ်လမ်းကို တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုး လုပ်နေကြဆဲပင် ရှိလေသတည်း။ ။

■ (Roland John တည်းဖြတ်သော Experiences of Terror စာအုပ်မှ Thomas Hardy ၏ The Withered Arm ကို ပြန်ဆိုပါသည်။)

အောင်စည်နေမျိုး

စိဉ့်မြေမှတဲကလေး

Arthur Conan Doyle
The Cottage On The Salt Marsh

စိပ်ပြေပုတဲကလေး

ဆည်းဆာသည် ခင်းကျင်းထားသော တိမ်ရှောင်စုံတို့ကို ရုတ်သိမ်းသွားလေပြီ။ အမှောင်ထု၏ လက်တံရှည်သည် ဝန်းကျင်ကို သိမ်းကျုံးဆွဲငင်စေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ လှေကလေးသည် ပြင်သစ်ပြည်ကမ်းရိုးတန်း တစ်နေရာကို ဆိုက်ကပ်လိုက်လေသည်။ နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာ ဝေးကွာနေခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်၏ မွေးရပ်မြေဆီသို့ ခြေတစ်လှမ်းကို စတင်ချမိလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏အမည်ကား လူဝီဒီလာဗယ် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏အသက်ကား နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် တင်းတင်းပြည့်ခဲ့လေပြီ။ ပြင်သစ်ပြည်နှင့် တွဲကွာခဲ့ရသည့် အကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းပြောပြရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ဇခင်အကြောင်းက စတင်၍ ပြောပြရပေမည်။ ကျွန်ုပ်၏ဇခင်အား ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးသမားတို့က တွေ့ရာသချိုင်းစားမဆိုင်း ရန်သူကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဖခင်သည် မိသားစုကို ခေါ်ဆောင်၍ အင်္ဂလန်သို့ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်ခဲ့ရလေတော့သည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်သည် ရှစ်နှစ်သားမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ ပြင်သစ်ပြည်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော လာဗယ်ရဲတိုက်နှင့် လာဗယ်ခြံမြေများကို ကျွန်ုပ်၏ ဦးလေးဖြစ်သူက ဆက်ခံခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဦးလေးကား ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်ဇနားနှင့် အလွမ်းသင့်သူတစ်ဦးပင်။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်သည် မကြာမီက အင်္ဂလန်တွင် ထွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။ ဖခင်၏ ဈာပန မြေချပြီးနောက်များမကြာမီမှာပင် ဦးလေးဆီမှ စာတစ်စောင်ကို လက်ခံရရှိခဲ့ပါသည်။ ပြင်သစ်ပြည်သို့ ပြန်လာရန် ဖိတ်ခေါ်ထားလေသည်။ စာထဲတွင်ပါဝင်သော အခြား အကြောင်းအရာများကိုကား ကျွန်ုပ်မဖော်ပြလိုပေ။ ပြင်သစ်ပြည်သည် ကျွန်ုပ်အဖို့ ပန်းမွေ့ရာရွှေကော်စောဗဟုတ်။ ရန်မီးများ ပိုင်းရံနေသော ကျားရဲ၏ခံတွင်း ဖြစ်နေဆဲပင်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် ဇာတိမြေကို သံယောဇဉ် မကုန်နိုင်သေးပေ။ ထို့ကြောင့် ပြင်သစ်နယ်မြေထဲသို့ ဝင်လာသည်နှင့် ပုန်းလျှိုး၊ ကွယ်လျှိုး ခရီးဆက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

မကြာမီတွေ့ကြုံရမည့် အဖြစ်အပျက်များသည် ပြင်သစ်ကမ်းခြေတို့ ခြေချသည့် ပွဲဦးထွက်ညတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့လေသည်။

*

ညသည် မှောင်မည်းနေလေသည်။ သို့သော် လရောင်မရှိဟု မဆိုသာပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ လအကွေးလေးဆီမှ ရောင်ခြည်သည် ဖြိုးကနဲ ဖြတ်ကနဲ ပေါ်လာတတ်သည်။ သို့သော် ရာသီဥတု ဆိုးဝါးပြင်းထန်သော ဤညမျိုးတွင် ရှာမှရှားလရောင်ကို မျှော်လင့်နိုင်စရာမရှိတော့။ အောက်မှာကား ဆားပေါက်နေသော စိမ့်မြေ။ ခလုတ်၊ ကန်သင်းတို့နှင့် ရေအိုင်ကွက်တို့သည် တင်းကျမ်းပြည့်။

ကျွန်ုပ်သည် မှောင်ကြီးမည်းမည်းတွင် ဘယ်ဝယ်ဘယ်ဆီ လျှောက်လှမ်းရမည်ကို မသိနိုင်တော့။ မျှော်လင့်ချက်နှင့် အဝေးကို စူးစမ်း ကြည့်မိသည်။ အဝေးတစ်နေရာဆီမှ ဝါကျင့်ကျင့် မီးရောင်တန်းလေးကို ကျွန်ုပ်လှမ်းမြင်လိုက်ပေသည်။ တဲကလေး တစ်လုံးဆီမှ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်ပေမည်ဟု ကျွန်ုပ်တွေးလိုက်မိသည်။ မီးရောင်ကိုမှန်း၍ ကျွန်ုပ်လျှောက်လာ ခဲ့တော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် တဲကလေးဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာလေသည်။ နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ အံ့အားသင့်စိတ်နှင့် နားလည်ရခက်မှုတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်အာရုံကို တစ်စထက်တစ်စ စိုးမိုးလာလေတော့သည်။

စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ဤမျှဆိုရုံလှသော မြေပြင်အနေအထား။ လေအရိုင်းတို့ မင်းမူနေသောနေရာ။ နေချင်စရာ တစ်ကွက်မှပင်မရှိသော ပတ်ဝန်းကျင်။ ဤနေရာတွင် ဤတဲကလေး ရှိနေခြင်းမှာ ဖြေရှင်းရခက်သော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်နယ်ပင်။

တဲကလေးနှင့် နီးသထက် နီးလာခဲ့လေပြီ။ ရေပြင်ပေါ်တွင် ကွန်မြူး နေသည့် တဲကလေးဆီမှ မီးရောင်လေးကိုပင် မြင်နေရပါသေးသည်။ စတုရန်းပုံကျကျ ပြတင်းပေါက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်သည်လည်း သဲသဲကွဲကွဲ ဖြစ်လာသည်။ ရုတ်တရက် မီးရောင်သည် ဖြုတ်ကနဲ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

တဲကလေး

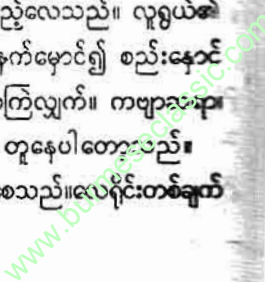
သို့သော် ပြတင်းပေါက်၏ ထောင့်စွန်းများဆီတွင် ဝါကျင့်ကျင့် အလင်းတန်း
ဆေးကား ကျန်နေဆဲ။ ကျွန်ုပ်သည် အာရုံကို ပို၍ စူးစိုက်လိုက်သည်။
ကျင့်သားရလာပြီဖြစ်သော မျက်လုံးများသည် ပြတင်းပေါက်မှ
လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသော လူတစ်ယောက်၏ ကောက်ကြောင်းပုံကို မှန်းဆ၍
မူလိုက်သည်။

မီးရောင်သည် မှိန်တစ်ခါ၊ လင်းတစ်လှည့်နှင့် ရှိနေလေသည်။ ထိုအတူ
ငှားလှသဏ္ဍာန်ကောက်ကြောင်းသည်လည်း ပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်။
နီးကြောင်၊ ခိုးဝှက်နှင့် လှမ်းမျှော်နေသော ပုံစံမျိုးပင်။

အခြေအနေအားလုံးကို အကဲခတ်၍ တဲကလေးဆီသို့ ကျွန်ုပ်
သတိကြီးစွာထား၍ ချည်းကပ်ရပေလိမ့်မည်ဟု သဘောပေါက်လိုက်သည်။
ဆစ်ဆက်တည်းမှာပင် အတွေးပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်သည် ကျွန်ုပ်၏
ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာလေတော့သည်။ တဲကလေးသည် အစိုးရ ကင်းတဲတစ်ခုများ
ဖြစ်လေမည်လား။ လူဆိုးဓားပြတို့၏ ကွန်းခိုရာစခန်းပေလော။ တဲကလေး
ဆီမှလူသည် ဝရမ်းပြေးတစ်ယောက်ပေလော။ ရောက်မိရောက်ရာကို တွေးရင်း
စိတ်ထဲတွင် မသိုးမသန် ဖြစ်လာမိပေသည်။

တဲကလေးဆီသို့ ခြေသံလုံလုံဖြင့် ကျွန်ုပ်ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။ တဲကလေး၏
ပြတင်းပေါက်နားတွင် အချိန်အတော်ကြာရပ်နေခဲ့သည်။ အတွင်းဘက်သို့ ကျွန်ုပ်
ဆောင်းကြည့်လိုက်လေသည်။ တဲကလေးအတွင်းတွင် ဟောင်းနွမ်းစုတ်ချာနေသော
စွည်းပစ္စယတို့သာရှိသည်။ တဲကလေးအလယ်တွင် တောက်လောင်နေသော
ထင်းမီးဖိုတစ်ခုရှိလေသည်။ မီးဖိုဘေးတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် သက်တူရွယ်တူဟု ယူဆ၍
ရနိုင်သောလူငယ်တစ်ယောက်သည် လက်တစ်ဖဝါးစာရှိ၍ အတန်ထူသော
စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ဖတ်လျှက်ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ
စာအုပ်ကိုပိတ်၍ တိုးတိုး၊ တိုးတိုးနှင့် အလွတ်ရွတ်ဆိုကြည့်လေသည်။ လူရွယ်၏
ရုပ်ရည်မှာ လူရည်သန်တစ်ဦးဟု ပြောနိုင်ပါသည်။ နက်မှောင်၍ စည်းနှောင်
မထားသော ဆံပင်ရှည်တို့သည် ကျောပေါ်တွင် ဖွာရာကြဲလျက်။ ကဗျာသင်္ချာ
ပန်းချီဆရာ၊ အနုပညာသမား တစ်ယောက်နှင့်ပင် တူနေပါတော့သည်။

မီးရောင်သည်လူရွယ်၏ မျက်နှာကို ပို၍ပိုပြင်စေသည်။ လေရှိုင်းတစ်ချက်

အငှေ့တွင် လူရွယ်၏ဆံပင်ရှည်များ ဖွားကနဲ မျောလွင့်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် အချမ်းဓာတ် စိမ့်ကနဲဝင်၏။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုနှင့် အအေးဒဏ်ကို ခံစားနေရသူ ခရီးသွား တစ်ယောက်အဖို့ လူရွယ်၏ ရုပ်လက္ခဏာသည် အားကိုးလောက်ဖွယ်ရာ ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ်တွေးထင် လိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတိကနဲချကာ “အို. တဲရှင်တို.” ဟု အသံပေးလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သည်။ လူရွယ်ကို ရပ်ကြည့်နေလိုက်သည်။ လူရွယ်၏မျက်နှာတွင် အံ့အားသင့်သွားသော အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရ။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်။ စာအုပ်ကိုပိတ်၍ စားပွဲပေါ်သို့ တင်သည်။ ပြီးနောက် တံခါးပေါက်ဆီသို့ အေးအေးဆေးဆေးပင် လျှောက် လာသည်။

“ဝင်ခဲ့ပါမိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်မျှော်နေတာ အတော်ကြာပါပြီ။ ကျုပ်က မလာတော့ဘူးလို့တောင် ထင်ထားတာ။”

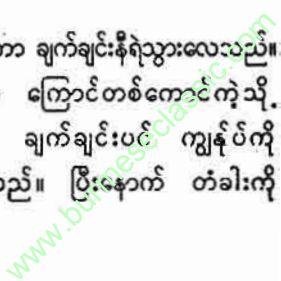
သူ့စကားသံသည် ရှေ့ဆက်လှမ်းမည့် ကျွန်ုပ်၏ ခြေလှမ်းများကို တွန့်ဆုတ်စေလေသည်။ သူကား လူမှားနေပေပြီ။ ဆားနဲ့သင်းနေသော လေနင့်အတူ သဲမှုန်များသည် တဲအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်နေလေသည်။ တံခါးပေါက်ဆီသို့ မီးရောင်ကမှုန်ပျံ့ပျံ့သာ၊ ကျွန်ုပ်၏ရှေ့မှဦးဆောင်သွားသော လူရွယ်သည်ယခုထိကျွန်ုပ်ကို စေ့စေ့မကြည့်သေး။ ကျွန်ုပ်သည် တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နှင့် လိုက်သွားကာ သူ့ကိုစကားဆိုမိသည်။

“သိပ်တော့ စိတ်မရှိပါနဲ့မိတ်ဆွေ။ ကျွန်တော်. . ကျွန်တော်. . ”

ကျွန်ုပ်၏ စကားပင် ဆုံးအောင်မပြောလိုက်ရ။ လူရွယ်သည် ကျွန်ုပ် ဖက်သို့ ဖြတ်ကနဲ လှည့်လိုက်သည်။ မီးရောင်သည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဖြန့်ကျက်နေလေရာ သူသည် ကျွန်ုပ်ကို သဲကွဲစွာ မြင်သွားပေပြီ။

“ဟင်. . မင်း. . မင်း.”

သူ့မျက်နှာသည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကာ ချက်ချင်းနီရဲသွားလေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ဒေါသထွက်နေသော ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ အရောင်တောက်လာလေသည်။ ပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် ကျွန်ုပ်ကို အနီးရှိအခန်းထဲသို့ ဆောင့်တွန်းလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် တံခါးကို

အသံမြည်အောင် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပိတ်ချလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း သူ၏ ကြမ်းတမ်းမြန်ဆန်မှုကြောင့် မည်သည့်စကားကိုမျှ ပြောနိုင်ပေ။ အစေးမိထားသည့်အလား နှုတ်ခမ်းများကို ဖွင့်ရန်သတိမရတော့။ အခန်းထဲတွင်ငြိမ်သက်စွာရပ်လျက်။ ဧည့်သည်တစ်ယောက်အပေါ် လူရွယ်၏ တုန်ပြန်ပုံများမှာ ရိုင်းစိုင်းခက်ထန်လွန်းလှသည်။

လူရွယ်သည် ကျွန်ုပ်ရှိရာအခန်း၏ တံခါးရှေ့တွင် ရပ်နေသောကြောင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသော သူ့မျက်နှာကို ကျွန်ုပ်မြင်နေပါသည်။ တံခါး၏ အက်ကြောင်းများကြားမှ မြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ တဲငယ်သည် အတော်ပင် ဖောင်းခွမ်းနေပြီဖြစ်သည်။ နံရံတစ်ခုလုံးတွင် ကွဲအက်ကြောင်းရာတို့ အပြည့်။ မီးခိုမှ တောက်လောင်နေသော မီးလျှံတို့ကိုလည်း ကျွန်ုပ်အခန်းဆီမှ မြင်နေရပါသည်။ မီးဖိုဘေးတွင် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသော လူငယ်သည် လက်ပိုက်၍ ရပ်နေပြန်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေသည့်ဟန်။ ထို့နောက် သူသည် ကျွန်ုပ်ရှိနေသည့်အခန်းကို ကျောခိုင်း၍ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ထုတ်လိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် မီးခိုးခေါင်းတိုင်အနီးသို့ ဖြတ်ကန် ရောက်သွားပါတော့သည်။ လူရွယ်၏ဘောင်းဘီ တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရှူးဖိနပ် အနက်ရောင်ကို ကျွန်ုပ်အခန်းဆီမှ လှမ်းမြင်နေပါသည်။

မကြာမီမှာပင် လူရွယ်သည် ကျွန်ုပ်ရှိရာ အခန်းရှေ့သို့ ပြန်ရောက် ထာသည်။ တံခါးကို တွန်း၍ ကျွန်ုပ်အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးလုံးများဆီသို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

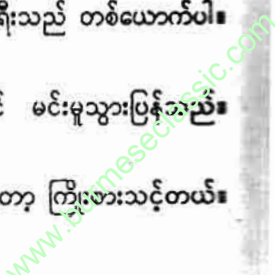
“ ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း။ ”

မာကျောသောအသံသည် ကျွန်ုပ်ကို အစိမ်းလိုက် ဝါးစားတော့မည့် ထဲ့သို့ပင်။

“ ကျွန်တော် အမှန်ပြောပါ့မယ်။ ကျွန်တော်ခရီးသည် တစ်ယောက်ပါ။ အမှောင်ထဲမှာ လမ်းပျောက်သွားလို့ပါ။ ”

တိတ်ဆိတ်မှုသည် တဲကလေးအတွင်းတွင် မင်းမှုသွားပြန်သည်။ လူရွယ်သည် အလေးအနက် စဉ်းစားနေပုံရသည်။

“ ခင်ဗျားဗျာ၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်တွေ့အောင်တော့ ကြိုးစားသင့်တယ်။ ”

ဒီကိုဝင်မလာသင့်ဘူး”

သူ၏မှတ်ချက်ချသံထွက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်တိုစပင် ပြုလာလေပြီ။

“ကျုပ်လည်း အစွမ်းကုန်ကြိုးစားတာပဲ မိတ်ဆွေ၊ ဒါပေမယ့် မောလဲမောပြီ။ အမှောင်ထဲမှာ လမ်းကြောင်းကို ကျုပ်ဘယ်လိုရှာရမလဲ။ နောက်တော့ ခင်ဗျားရဲ့တဲကလေးက မီးရောင်ကိုမြင်ရတယ်။ ဘယ်အိမ်ရှင်မဆို ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ စဉ်သည်ကို တစ်ညလောက်တော့ လက်ခံလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပေါ့ဗျာ။ ဒီဆားပေါက်နေတဲ့ စိမ့်မြေမှာ တစ်ညလုံး လမ်းကြောင်း ရှာနေရမယ့်ကိစ္စက မလွယ်ဘူးဆိုတာ မိတ်ဆွေသိပါတယ်။”

လူရွယ်သည် သူ၏မေးကိုပွတ်ကာ စဉ်းစားနေလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့၊ ခင်ဗျား၊ စိမ့်မြေထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်ကိုများ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား။”

လူရွယ်က စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးလိုက်လေသည်။

“ဟင့်အင်း.. . ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။”

“အင်းလေ...ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီမှာကိုယ့်လူ ဟိုဘက်ကို နည်းနည်းတိုးပြီး ရပ်နေ။ လေသိပ်တိုက်တယ်။ ဒီနေရာကတော့ တကယ့်ကို ခေါင်တဲ့နေရာပဲ။ နောက်ပြီး အန္တရာယ်လည်းသိပ်များတဲ့နေရာ။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတာ မရှိပဲ ဒီလိုနေရာမျိုးကို ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲ မလာသင့်ဘူး။”

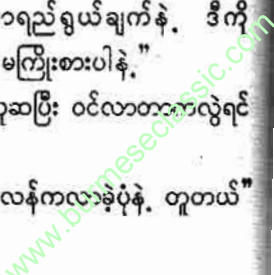
ကျွန်ုပ်လည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင်နေလိုက်သည်။ လူရွယ်သည် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို နားလည်ရခက်သည့် အကြည့်နှင့်ကြည့်ကာ “ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ” ဟု ဖြတ်ကနဲမေးလိုက်လေသည်။

“လာဗယ်ပါ” ကျွန်ုပ်လည်း ပုံမှန်သံနှင့်ပင် အဖြေပေးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ မွန်စီယာလာဗယ်၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီကို ရောက်လာတာလဲ။ မွန်မွန်ဖြေနော်။ ညာဖို့တော့ မကြိုးစားပါနဲ့။”

“ဒီတစ်ညအတွက် နားခိုစရာတစ်ခုလို့ ယူဆပြီး ဝင်လာတာကလွဲရင် ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘူး။ ဒါအမှန်ပါ။”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ခင်ဗျားကြည့်ရတာ အင်္ဂလန်ကလာခဲ့ပုံနဲ့ တူတယ်”

မိမိပြောတဲ့ကလေး

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ကမ်းရိုးတန်းဒေသက ကုန်သည် တစ်ယောက်ပါ။”

ကျွန်ုပ်၏အဖြေကို သူကျေနပ်ပုံမရ။ ခေါင်းကိုဖြေးလေးစွာ ခါရမ်းလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် အသံသည် ပြတ်သားစွာ ထွက်လာသည်။

“မွန်စီယာ လာဗယ်၊ ခင်ဗျားကို ဒီမှာ လက်ခံထားလို့ မဖြစ်ဘူးဗျ”

“မဟုတ်သေးဘူး မိတ်ဆွေ၊ ကျွန်တော့်အဖြစ်. . .”

ကျွန်ုပ်စကားဆုံးအောင်ပင် မပြောလိုက်ရ။ “မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုယ့်လူ” ဟူသော လူရွယ်၏အသံ ထွက်လာလေသည်။

“ကဲ. ဒီလိုဆိုရင်လည်း ဒီစိမ့်မြေထဲက အမြန်ဆုံး ထွက်နိုင်မယ့်လမ်း ကိုတော့ ပြပါဦး မိတ်ဆွေ။ ဒီလောက်တော့ ကူညီသင့်ပါတယ်”

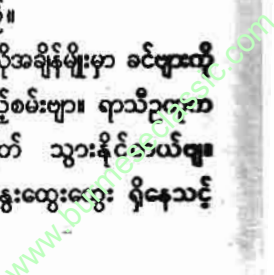
“ဒီလောက်တော့ ရပါတယ်လေ။ ဒီဘက်ကိုလာစမ်း ကိုယ့်လူ။ ဒီဘက်ကဆိုရင် သိပ်မလျှောက်ရတော့ဘူး။ ခင်ဗျားဟိုအပင်နားက ကပ်ပြီး တည့်တည့်သွား။ တောတန်းလေးကို တွေ့ရမယ်။ တောတန်းလေးကို ကျော်တာနဲ့ ရွာကလေးတစ်ရွာက မီးရောင်ကိုခင်ဗျားတွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဒီအခါမှာ ခင်ဗျား စိမ့်မြေကိုကျော်သွားပြီပေါ့။”

ကျွန်ုပ်လည်းလူရွယ်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ချက်ချင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ဤတဲငယ်တွင် ကြာကြာနေလိုစိတ်မရှိတော့။ ရိုင်းစိုင်းခက်ထန်လွန်းသော ဤလူရွယ်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်အတော်စိတ်ကုန်နေမိသည်။ တဲအပြင်သို့ ရောက်သည်မှာမကြာသေး။ နောက်မှလမ်းခေါ်သံကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်သည်။

“ဟေ့. .ဟေ့. .ခဏနေပါဦး မွန်စီယာလာဗယ်”

ကျွန်ုပ်ရပ်တန့်လိုက်သည်။ လူရွယ်၏အသံ ကိုနားထောင်ရခြင်းအားဖြင့် အချိုးကား ပြောင်းခဲ့ပေပြီ။ ကျွန်ုပ်အနားသို့ ရောက်လာသော လူရွယ်၏ စကားသံသည် သကာလူးထားသလို ချို့မြဲနေပြန်သည်။

“ဒီလိုပါ မွန်စီရာ၊ ကျုပ်လောသွားပါတယ်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ခင်ဗျားကို တည်းခိုခွင့်မပေးရင် ကျုပ်သိပ်ရိုင်းရာကျလိမ့်မယ်။ ကြည့်စမ်းဗျာ၊ ရာသီဥတုက ဆိုးလိုက်တာ။ လေတစ်ဟူးဟူးနဲ့။ ခင်ဗျားလေဖြတ် သွားနိုင်သလားဗျာ။ တစ်ကယ်တော့ ဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျားမီးဖိုဘေးမှာ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိနေသင့်

တာပေါ့ဗျာ။ ကဲကဲ မငြင်းပါနဲ့။ ကျုပ်နဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိတ်ဆွေ” ဟုပြောရင်း ကျွန်ုပ်လူရွယ်ကို နားလည်ရ ခက်လာပါသည်။ စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်လွန်းသော လူရွယ် ပင်တကား။ သူနှင့် အချေအတင် ပြောနေရန် ဆန္ဒမရှိတော့။ သူ့စကားများ သည်လည်း လျော်ကန်သင့်မြတ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လူရွယ်နောက်မှ လိုက်လာ ခဲ့တော့သည်။

ယခုတော့ ကျွန်ုပ်သည် နွေးထွေးသော မီးပုံဘေးတွင်ရောက်နေပေပြီ။ လေအရိုင်းတို့၏ဒဏ်ကို မခံစားရတော့။ အပြင်ဖက်မှ လေပြင်း၏အော်မြည်သံ ကိုကား ကြားနေရသေးသည်။ အမိုးအကာလုံခြုံရာသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ကိုတည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ထား၍မရတော့။ နားလည်ရခက်သော အတွေးများစွာသည် စိတ်အာရုံကို အကြိမ်ကြိမ် စိုးမိုးလေတော့သည်။ လူမနေအပ်သော စိမ့်တောမြေ။ တဲတစ်လုံး။ တစ်ယောက်ယောက်ကို စောင့်မျှော် နေသောလူတစ်ယောက်။ အချိန်းအချက်။ ဒေါသတကြီးတုန်ပြန်မှု။ မီးခိုး ခေါင်းတိုင် အနီးတွင် ဖြတ်ကနဲ ပျောက်ကွယ်သွားမှု။ အံ့ဆွဲထဲမှ အထုပ်တစ်ထုပ်။ ပဟောင့်များစွာကို အဖြေညှိရန် ကြိုးစားနေခြင်းသည် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားစေလေသည်။ ရင်ခုန်သံသည် တဒိန်းဒိန်းမြည်၏။

ဤလူငယ်သည် လူဆိုးလား၊ လူကောင်းလား၊ ဓားပြလား၊ သူပုန်လား၊ မှောင်ခိုလား... ကျွန်ုပ်စဉ်းစား၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိချေတော့သည်။ လူရွယ်သည် မီးပုံကို တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ဆွသည်။ နံရံမှ ဖွဲခွာထားသော သစ်တိုသစ်များကို မီးပုံထဲသို့ ထည့်သည်။ မီးတောက်သည် ပို၍အရှိန် ကောင်းလာလေသည်။ လင်းထိန် သွားသော မီးရောင်တွင် တဲအတွင်းမှ ပစ္စည်းများကို သဲကွဲစွာ မြင်နေရသည်။ မလှည်းမကျင်းပဲထား၍ ရှုပ်ပွနေသောကြမ်းပြင်။ ထိုင်ခုံအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်သော သစ်သားသေတ္တာသုံးလုံး။ အခန်းထောင့်တွင် ငါးဖမ်းပိုက်ကွန် အဟောင်းတစ်ပုံ။ နောက် သေတ္တာအကြီးတစ်လုံး။ သေတ္တာပေါ်တွင် ပုဆိန် တစ်လက်။ နံရံတွင် ပုဆိန်ဖြင့် ခုတ်ထစ်ရာများကို မြင်နေရသည်။ သင်းအဖြစ် နံရံသည် မည်မျှအသုံးတော်ခံပြီးသည်ကို သိနိုင်ပါသည်။ နောက် စားပွဲတစ်လုံး။ စားပွဲပေါ်တွင် မှန်အိမ်တစ်လုံး။ အဖုံးမပါသော ခြင်းတောင်းတစ်ခု။ ခြင်းတောင်း

စိန်ပြုတ်ကလေး

ထဲတွင် ပေါင်မုန့်နှင့် ဝက်ပေါင်ခြောက် အနည်းငယ်။ လည်တံအနက်ရောင်နှင့် ဝှလင်းတစ်လုံး။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် လူရွယ်၏ ခြေဖဝါးတွင် ထပ်၍ပါလာသော ရွံ့မြေစိုထိုင်းထိုင်းတို့က ဟိုတစ်ကွက်၊ သည်တစ်ကွက် နှိနေလေသည်။

ရုတ်တရက်ပင် လူရွယ်သည် စားပွဲပေါ်မှ ဝက်ပေါင်ခြောက်နှင့် ဆိုင်မုန့်တစ်ချို့တစ်ဝက်ကို လှီးဖြတ်ကာ ပန်ကန်ပြားတစ်ချပ်တွင် ထည့်၍ ကျွန်ုပ်ရှေ့သို့ချပေးလိုက်သည်။ ဆာလောင်နေသော ကျွန်ုပ်သည် ဟန်မဆောင် နိုင်တော့။ အငမ်းမရပင် စားမိလေသည်။ လူရွယ်၏ မျက်နှာကိုလည်း မသိမသာ အတဲခတ်မိသည်။ လူရွယ်ကား မိန်းမချော ချောသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။ နှုတ်လုံးများသည် မဲနက်တောက်ပြောင်နေသည်။ အပြုံးကို မပွင့်တစ်ပွင့် ဖြူတတ်သည်။ နတ်ခမ်းထူထူများသည် ပိပိရီရီ ရှိမနေ။ စိတ်အပြောင်းအလဲ ဖြစ်တတ်ခြင်း၊ စိတ်မထိန်းနိုင်ခြင်းကို ဖော်ညွှန်းနေသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိလေသည်။

“မိတ်ဆွေက ကုန်သည်တစ်ယောက်လို ပြောခဲ့တယ်ထင်ပါရဲ့။”

တိတ်ဆိတ်မှုကို လူရွယ်၏အသံက ဖြိုခွင်း၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ” ကျွန်ုပ်လည်း လေသံကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းကာ ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ဒီခေတ်မှာ ကုန်သည်ထက်ကောင်းတဲ့ အလုပ်အကိုင်မရှိဘူး။ အင်ပါရာနဲ့ ဘုရားသခင်က ကုန်သည်တွေကို နှုတ်နှာသာပေးတဲ့ခေတ်ဆိုပါတော့ဗျာ။ ပစ္စည်းကောင်းကောင်းလေးတွေတော့ ဆောင်းတတ်ဖို့လိုတာပေါ့။ ဥပမာ-ကော်ဖီနဲ့ ဆေးရွက်ကြီးဆိုပါတော့။ အဲဒါကို ခင်ဗျား များများစုဆောင်းထားမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတော့ ထောပြီပေါ့ဗျာ။ ဆေးရွက်ကြီးဆိုလည်း ပြင်သစ်မှာမလုံလောက်လို့ အခြားနိုင်ငံတွေကို အားကိုးနေရတယ်။ ကော်ဖီကိုတော့ မပြောနဲ့တော့ဗျို့။ ခု ကျုပ်တို့ဘုရင် နီလီယံဘိုနာဘတ်ဆိုရင် အာရေဘီယံ ကော်ဖီကိုသိပ်ကြိုက်ဆိုပဲ။ တစ်နေ့ကို အနည်းဆုံး ဆယ်ခွက်သောက်လိုက်ရမှ အာသာပြေဆိုပဲဗျာ။ မွန်စီယာ မပူပါနဲ့။ ကျုပ်ကူညီပါမယ်။ နန်းတော်ထဲကို ကျုပ်ဝင်ထွက်တတ်ပါတယ်။ ကျုပ်ကူညီ ဆိုက်ရင် ခင်ဗျားရဲ့ ကြီးပွားရေးလမ်းကြောင်းက ဖြူးနေတာပဲ ကိုယ့်လူ၊

မဟုတ်ဘူးလား။

ကျွန်ုပ်လည်းလူရွယ်၏ စကားသံများကို ထောက်ခံလိုက်ရပါသည်။ သို့သော် လူရွယ်၏ လေသံသည် ပုံမှန်မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိနေပါသည်။ စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်တိုင်း ကျွန်ုပ်မျက်နှာမှ ပြောင်းလဲမှုများကို အကဲခတ်နေကြောင်း ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာရိပ်မိပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ကို စကားပြောရင်း အကဲခတ်နေကြသည်။ ချောမောလှသော လူရွယ်၏မျက်နှာတွင် ပါးနပ်မှု၊ ကောက်ကွေ့မှုတို့သည် ရိပ်ရိပ်လေး ပြေးနေပေသည်။

“မွန်စီယာလာဗယ်၊ ခင်ဗျားရောက်လာစက ဆက်ဆံတာကို ဘယ်လိုမှ စိတ်မခုပါနဲ့ဗျာ။ နပိုလီယံ တက်လာကတည်းက ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်မှာ ပုလိပ်တွေ၊ သူလျှိုတွေ ဆိုတာ ခြေချင်းလိမ်နေတာဗျ။ နောက် ခင်ဗျားဝတ်ဆင်ပုံ၊ ခင်ဗျား ရောက်လာချိန်တွေကလည်း ကျုပ်လိုလူတစ်ယောက်အဖို့ စိုးရိမ်မယ် ဆိုရင်လည်း စိုးရိမ်စရာပဲ။ မဟုတ်ဘူးလားဗျို့။”

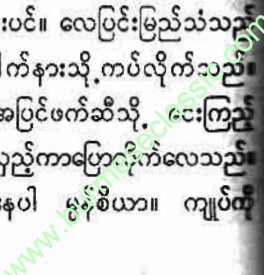
“ဘယ်လိုမှ စိတ်မရှိပါဘူး မိတ်ဆွေ။ ခင်ဗျားရဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေကို ကျုပ်မမေ့ပါဘူး။ ခုတော့ ကျုပ်လည်း ကောင်းကောင်းနား၊ ကောင်းကောင်းစား လိုက်ရတော့ အားပြည့်သွားပါပြီ။ ကျုပ်ကိုသွားခွင့်ပြုပါ မိတ်ဆွေ။”

ကျွန်ုပ်မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်နှင့် လူရွယ်၏တားဆီးသံ ထွက်ပေါ်လာ တော့သည်။

“စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ပါ မွန်စီယာလာဗယ်။ အသက်ကို ဉာဏ်စောင့် ပါတယ်။ လေပြင်းကခုထိ ငြိမ်သေးတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုညမျိုးမှာ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကို ဒီလိုအန္တရာယ်များတဲ့လမ်းကို ကျုပ်မလွှတ်သင့်ဘူးလေ။ မနက် မိုးလင်းလို့ ရာသီဥတုလည်းကောင်းသွားမှပဲ ခရီးဆက်ပေါ့ မွန်စီယာ။”

ဟုတ်ပါသည်။ လူရွယ်ပြောသည့်အတိုင်းပင်။ လေပြင်းမြည်သံသည် ကျယ်လောင်နေဆဲ။ လူရွယ်သည် ပြတင်းပေါက်နားသို့ကပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် ပထမတွေ့စကအတိုင်းပင် အပြင်ဖက်ဆီသို့ ငေးကြည့် နေပြန်သည်။ ပြီးနောက်ကျွန်ုပ်ဖက်သို့ ဖြတ်ကနဲ လှည့်ကာပြောလိုက်လေသည်။

“အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ နေသာသလိုနေပါ မွန်စီယာ။ ကျုပ်တို့

တစ်ခုတော့ အကူအညီပေးပါဦး။ မွန်စီယာအဖို့ အပမ်းမကြီး နိုင်လောက်ဘူး ထင်ပါတယ်။ သိပ်ခက်ခဲတဲ့ကိစ္စတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်သွားစရာရှိလို့ ဒီမှာ တစ်နာရီခွဲလောက် ကျုပ်ကိုစောင့်ပေးဖို့ပါ။ ဘယ်လိုလဲ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား။ မွန်စီယာလာဗယ်။”

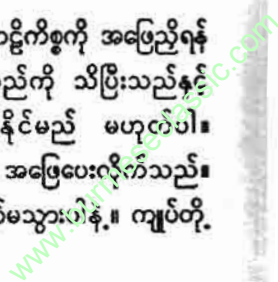
“ဒါနဲ့နေပါဦး. . . ခင်ဗျားက”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမယ် မွန်စီယာ၊ ခင်ဗျားကို ကွယ်ဝှက် နေချင်တော့ဘူး။ ဆွေးနွေးစရာကိစ္စလေး တစ်ခုရှိလို့ ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေကို ဒီကစောင့်နေတာပါ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ ရောက်မလာကြသေးဘူး။ ကျုပ်ထင်တာကတော့ မိတ်ဆွေတွေဟာ ခင်ဗျားလိုပဲ စိမ့်မြေထဲမှာ ထမ်းပျောက်နေကြလိမ့်မယ်။ ဒီစိမ့်မြေမှာ လမ်းပျောက်ရင်တော့ တစ်ကယ့်ကို စွဲလည်တော့တာပဲ။ တစ်ဖက်က စဉ်းစားရင်လည်း အခြေအနေမကောင်းလို့ မိတ်ဆွေတွေ မလာတော့တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ နှင်းသွားအောင် ထွက်ရှာချင်တယ်ဗျာ။ ကျုပ်ထွက်နေတုန်း သူတို့ရောက်လာရင် ခင်ဗျားကကြည့် ပြောထားလို့ ရတယ်။ ကျုပ်သိပ်မကြာဘူး။ သူတို့ကို ဘာင့်နေတယ်ဆိုတာကိုပေါ့။ တကယ်လို့ ကျုပ်ကို ဒီမှာမတွေ့ရင် သူတို့က ဆက်စောင့်မှာမဟုတ်ဘူး မွန်စီယာ။ အဲလိုဆို ကျုပ်တို့လွဲသွားနိုင်တယ်။ ခင်ဗျားရှိနေရင်တော့ ကျုပ်လည်းစိတ်ချလက်ချ အပြင်ထွက်လို့ ရတယ်။ အယ်လိုလဲ စောင့်ပေးမယ်မဟုတ်လား။ မွန်စီယာ။ မကြာပါဘူး။ တစ်နာရီခွဲလောက်ပါပဲ။”

လူရွယ်၏စကားများသည် ကြောင်းကျိုးညီညွတ်မှု ရှိပေသည်။ နှစ်ဘရက် အကြံတစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်၏ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။ တစ်နာရီခွဲဆိုသောအချိန်။

ကျွန်ုပ်၏ခေါင်းထဲတွင် ရှုပ်ထွေးနေသော ပဟေဠိကိစ္စကို အဖြေညှိရန် ကောင်းကောင်းလုံလောက်သည့်အချိန်။ ကျွန်ုပ်သိလိုသည်ကို သိပြီးသည်နှင့် ကျွန်ုပ်ချက်ချင်းထွက်သွားလျှင် လူရွယ်ဘာမျှတတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် အတန်ကြာတွေးပြီး သူ့ကိုခေါင်းညိတ်၍ အဖြေပေးလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါရစေ မွန်စီယာ၊ ခင်ဗျားဘယ်မှထွက်မသွားပါနဲ့။ ကျုပ်တို့

ကိစ္စကအရေးကြီးတော့ လွဲသွားလို့ မဖြစ်ဘူး။”

လူရွယ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထွက်သွားခဲ့လေသည်။ တံခါးကို အပြင်ဖက်မှ စေ့သွားခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လူရွယ်၏ ခြေသံတဖျတ်ဖျတ်ကို ကြားနေရသည်။ ရေသံတဗွမ်းဗွမ်းကိုလည်း ကြားနေရသည်။ မကြာမီ အသံများသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍ သွားလေသည်။

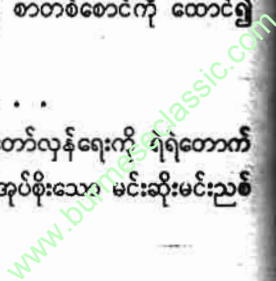
ပဟေဠိဆန်သောတဲကလေးထဲတွင် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း။ ကျွန်ုပ်သည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ပြေးသွားကာ အပြင်ဖက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ကျင့်သားရလာပြီ ဖြစ်သော အမှောင်ထဲတွင် မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုကိုမျှမတွေ့ရ။

ကျွန်ုပ်သည် တဲကလေး၏ဖက်ဆီသို့ ပြန်လှည့်ကာ မီးခိုးခေါင်းတိုင် ဆီသို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။ ခေါင်းတိုင်ခြေရင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကျောက်တုံးများကိုစုထားသော အပုံလေးတစ်ပုံသည် မသင်္ကာစရာ။ အမှိုက်သရိုက်များ ကြားတွင် ဤကျောက်တုံးပုံလေးသည် ထူးခြားနေပါသည်။ မီးဖိုမှ အလင်းရောင်သည်လည်း ဤနေရာသို့ ရောက်နေပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည်ကျောက်တုံးများကိုဖယ်လိုက်သည်။ အဝါရောင် အဝတ်စနှင့် စည်းနှောင်၍ တိတ်အဖြူများနှင့် ကပ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်သည် ပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည်လျင်မြန်စွာပင် အဝတ်နှင့် တိတ်များကို ဖယ်ရှားလိုက်လေသည်။ အတွင်းတွင် စက္ကူအရွက်ကြီးတစ်ရွက်နှင့် ထုပ်ပိုးထားပြန်သည်။ စက္ကူကိုဖယ်လိုက်သည်။ စာများစွာတို့သည် ပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။ ဤစာများသည် ကျွန်ုပ်ခေါင်းထဲတွင် ရှိနေသော ပဟေဠိ အရှုပ်အထွေးများကို ဖယ်ရှားပစ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တထစ်ချ ယုံကြည်ပါသည်။

မီးရောင်မှိန်မှိန်အောက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် စာတစ်စောင်ကို ထောင်၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ပြင်သစ်ပြည်ရှိ သွေးသောက်ရဲဘော်အပေါင်းတို့ . . .

ယနေ့ခေတ်အခါသည် ပြည်သူတို့၏ တော်လှန်ရေးကို ဂျာရီတောက် ဆင်နွဲနေသောသမယဖြစ်ပါသည်။ ပြည်သူကို ဖိနှိပ်အုပ်စိုးသော မင်းဆိုးမင်းညစ်

စိပ်ပြေဟဲကလေး

တို့မည်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မည်မျှပင် လုံခြုံအောင်ကာကွယ်သော်လည်း တစ်နေ့တွင် ကျဆုံးရမည်မှာ မုချသာတည်း။ ယခု ပြင်သစ်ပြည်ကို နဂိုလိယံဘိုနာပတ်သည် အုပ်ချုပ်လျက်ရှိလေသည်။ သူသည်လည်း တစ်နေ့တွင် ထူဝီ ၁၆ ၏ကံကြမ္မာကဲ့သို့ ငါတို့ တော်လှန်ရေးသမားတို့၏ လက်ချက်ဖြင့် ကျဆုံးရမည်မှာ မုချသာတည်း။ ”

စာတစ်ပိုဒ်ကိုဖတ်ပြီးသည်နှင့် ကျွန်ုပ်၏လက်များသည် တုန်ရင် ထာလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏နှလုံးသည် နာကျင်လာသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အန္တရာယ်၏ အငွေ့အသက်ကို ရိပ်စားမိလာပြီ။ ဤတဲကလေးမှ ချက်ချင်း ထွက်သွားရပေမည်။

ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင်၊ ကျွန်ုပ်လက်ထဲမှစာသည် ဖြတ်ကနဲ ဆွဲယူသွားခြင်းကို ခံလိုက်ရပါသည်။ သန်မာသောလက်နှစ်ဖက်သည် ကျွန်ုပ်ကို လှုပ်နိုင်အောင် ချုပ်နှောင်လိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ထူထွားကြီးနုစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်အား မထိတရီ အပြုံးဖြင့် ငုံ့ကြည့်နေလေသည်။ နောက်တစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏ခြေအစုံကို သံခြေကျင်းဖြင့် ခတ်လိုက်သည်။

“ကဲ ကိုယ့်လူ ဘာများတတ်နိုင်သေးလဲ။”

မိုးကြိုးပစ်သံကဲ့သို့ တင်းမာထစ်ချုံးသော အသံသည် ကျွန်ုပ်၏ နားထဲသို့ ဆောင့်၍ဝင်သည်။

“မင်းရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်တော့ ရောက်လာမှာပေါ့ ကိုယ့်လူရယ်။ အိမ်ပြေထဲကဘယ်လိုမှ မင်းထွက်ပြေးလို့မရဘူး။ မကြာခင်မှာပဲ ကျုပ်တို့လူတွေ အများကြီး ရောက်လာတော့မယ်။”

ကျွန်ုပ်သည်ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျလျှက်ရှိသည်။ ခဏတော့ ဝန်းကျင်သည် ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ တဲအပြင်တွင်ကား ငြိမ်သက်နေသော လေအရိုင်းသည် ထဟီးဟီးနှင့် ပြန်လည်မြည်ဟီးလာလေပြီတည်း။

(လူဝီလာဗယ် ရေးသားခဲ့သော အထက်ပါမှတ်တမ်းကို ဆာ့ဘာသာ ထုတ်ဝေခြင်းကအမှတ်မထင် ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုခေတ်က သက်လိုင်သူတို့၏

ခွင့်ပြုချက်အရ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု မှတ်ချက်တွင် ဖော်ပြထားလေသည်။)

- Sir Arthur Conan Doyle ၏ The Cottage on The Salt Marsh ကို ပြန်ဆိုပါသည်။

အောင်စည်နေမျိုး
ထိုင်ပန်

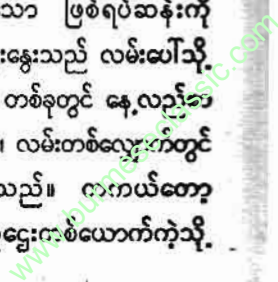
W. Somerset Maugham
The Taipan

ထိုင်ပန်

သူ့နာမည်ကား “ထိုင်ပန်”။ သို့သော်လည်း တရုတ်တစ်ယောက်တော့
 သူတော်ပေ။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးစစ်စစ် တစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ သို့သော်
 သူတော်ပြည်တွင် ထိုင်ပန် နေထိုင်ခဲ့သော သက်တမ်းကား နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်
 သက်ခဲ့ပြီ။ ထိုင်ပန်အနေဖြင့်လည်း သူ့အတွက် သင့်တော်ရာ အရပ်သည်
 သူတော်ပြည်သာ ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူထားလေသည်။ မှတ်လည်းမှတ်ချင်စရာပေ။
 သူတော်ပြည်သို့ စရောက်ချိန်တွင် သူသည် သာမန်အောက်တန်း စာရေးလေး။
 သူတော် တရုတ်ပြည်၏ ဒုတိယအကြီးဆုံး ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် ထိုင်ပန်က
 ဝန်ထမ်းတန်းခေါင်းဆောင်။ သူ့ထက်ရာထူးကြီးသူဟူ၍ အင်္ဂလန်ရုံးချုပ်တွင်သာ
 ရှိတော့သည်။ ရာထူးမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ ထိုင်ပန်၏ ကျော်စောမှုသည် ရေမြင့်၍
 ဆင့်လာသောကြာပန်း တစ်ပွင့်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာတော့သည်။ ယခုလည်း
 သူတော်ပြည်တွင် ရာထူးကြီးသူကိုမှခေါ်သော “ထိုင်ပန်” ဆိုသော နာမည်ကို
 သူခိုင်ဆိုင် နေရပြီ။ သူ့နာမည်ရင်းပင် ပျောက်ကွယ်လှပြီ။ ထိုင်ပန်
 ဆိုသောအမည်ကို ခေါ်သံကြားတိုင်း သူ့အဖို့ ပီတိကိုစားအားရှိနေရသည်။

ထိုင်ပန်၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို မည်သူမျှ အတိအကျ မခန့်မှန်းနိုင်။
 မြို့စွန့်ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ရှိ ထိုင်ပန်၏ စံအိမ်တော်ကို ကျောက်ဖြူသားများနှင့်
 ဆည်ဆောက်ထားသည်။ ကျယ်ပြောလှသော ဝန်တား၏ ခမ်းနားထည်ဝါမှုကိုပင်
 စာဖွဲ့ရန် ခက်လွန်းလှသည်။ စံအိမ်တော်တွင် လက်ရွေးစင် အစေခံသုံးယောက်
 ရှိလေသည်။ ပထမတွင် ထိုင်ပန်၏ ရုံးခန်းမှာ မြို့ထဲတွင် ရှိသော်လည်း
 နောင်တွင်ကား ထိုင်ပန်သည် ရုံးနှင့်စံအိမ်ကို တွဲထားလိုက်လေသည်။

တစ်နေ့။ ထိုင်ပန်၏ ဘဝတွင်ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်ဆန်းကို
 ခန့်တီးလာမည့် ထိုတစ်နေ့။ နေ့လည်ခင်း၏ နေရောင်နွေးနွေးသည် လမ်းပေါ်သို့
 ဖြာကျလျက်ရှိလေသည်။ ထိုင်ပန်သည် ဘဏ်အသစ်ဖွင့်ပွဲ တစ်ခုတွင် နေ့လည်ဘ
 သုံးဆောင်ကာ စံအိမ်သို့ လမ်းလျှောက်၍ လာခဲ့လေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင်
 ထိုင်ပန်သည် သူ၏ငယ်ဘဝကို စဉ်းစားလာမိလေသည်။ ငယ်ကယ်တော့
 ထိုကဲ့သို့ အခြေအနေမျိုးကို ထိုင်ပန်မမျှော်လင့်ခဲ့။ သူဌေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့

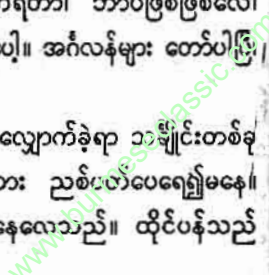
ဘဝမျိုးရရန်ကို ထားလိုက်ဦး။ လူတန်းစေ့ စားနိုင်သောက်နိုင်ရန်ပင် ထိုင်ပန်မမျှော်လင့်ခဲ့။ ထိုင်ပန်၏ ငယ်ဘဝကား ဆင်းရဲခြင်းနှင့် ပွေ့ဖက်နေရသော ဘဝ။ သိမ်ငယ်လွန်းလှ၏။

“အင်း.. . . ငါ့ငယ်ဘဝကတော့ ဆိုးပါတယ်။ အင်္ဂလန်မှာဆို အူဖိုအောင် စားသောက်ခဲ့ရတဲ့နေ့တောင် မရှိခဲ့ဘူး။ တရုတ်ပြည်ကို ရောက်လာတာ ငါတော့ သိပ်ကံ့ကောင်းတာပဲ။ ခုတော့တရုတ်ပြည်မှာ ငါဟာ လူချမ်းသာတစ်ယောက်။ ပြီးတော့ သိပ်အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ ဇွီ-အိုင်-ဝီ တစ်ယောက်။ အင်းလေ.. . ထိုင်ပန်ဆိုတဲ့ နာမည်တောင် ရနေပြီပဲ။ အင်္ဂလန်မှာ ဆိုရင်တော့လားကွယ်။ ဖွတ်ကျောပြာစု၊ ခရဆံကျွတ် ဘဝကကို တက်နိုင်မှာ ဟုတ်ဘူး။”

ထိုင်ပန်သည် သူ့ဘဝနှင့် လက်ရှိအခြေအနေကို တွေးရင်း ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။ တဆက်တည်းမှာပင် အင်္ဂလန်မှ သူ့မိသားစုကို သတိရလိုက်မိသည်။

“အင်း.. . . ငါမိသားစုဟာလည်း လူချမ်းသာတွေ မဟုတ်ကြဘူး။ အဖေလည်း စာရေး၊ အမေလည်း စာရေး၊ အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေလည်း စာရေး၊ အင်း.. . . ဖြစ်ချင်တော့ ယောက်ဖတွေ မရိုးတွေကလည်း စာရေး၊ စာရေးဘဝကကို မတက်နိုင်ကြဘူး။ စာရေးအသင်းဖွဲ့ရင်တောင်ရနိုင်ရဲ့။ ခုတော့လည်း သူတို့ကံကောင်းကြပါတယ်။ တမိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်း ဆိုတာလို ငါရှိနေလို့ပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် လက်ဖက်ရည်အကောင်းစားကို ဘယ်သောက်နိုင်မလဲ။ ပိုးသားလို အဝတ်အထည်မျိုးဆို ဝေးသေး။ ခုတော့ ငါကပိုးပေးနေတော့ ခမ္မာတွေ ဟန်ကျတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ပြောတာထင်တယ်။ သစ်တစ်ပင်ကောင်း ငှက်တစ်သောင်းနားနိုင်တယ် ဆိုတာလေ။ ငါဆိုတဲ့ သစ်တစ်ပင်ကလည်း ကောင်းဘို့ ကြိုးစားလိုက်ရတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ ဒါဟာ တရုတ်ပြည်ကိုထွက်ခဲ့တဲ့ အသီးအပွင့်တွေပဲပေါ့။ အင်္ဂလန်များ တော်ပါပြီ၊ တန်ပါပြီ၊ ခြေဦးလှည့်ဖို့တောင် မကြိုးစားဘူး။”

ထိုင်ပန်သည် တွေးရင်းတောရင်း လမ်းလျှောက်ခဲ့ရာ သင်္ချိုင်းတစ်ခု အနီးသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။ သင်္ချိုင်းမြေကား ညစ်ညမ်းပေရေ၍မနေ။ ကောင်းစွာ လှည့်ကျင်းထား၍ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းနေလေသည်။ ထိုင်ပန်သည်

သင်္ချိုင်းမြေဆီသို့ ချိုးဝင်ကာ အုတ်ဂူများကို ငေးကြည့်နေလေသည်။ သွားလေသူ အများစုတို့မှာ တရုတ်လူမျိုးများသာ။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးအချို့၏ အုတ်ဂူများကိုလည်း တွေ့ရပါသေးသည်။ အင်္ဂလိပ်အုတ်ဂူများအနက် အများစုမှာ သင်္ဘောသားများ ဖြစ်ကြသည်။ မုန်တိုင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ အခြားပယောဂ တစ်ခုခုကြောင့် သော်လည်းကောင်း ကွယ်လွန်သွားသူများဖြစ်သည်။ ထိုင်ပန်နှင့်အတူ တရုတ်ပြည်သို့ ထွက်လာခဲ့သော မိတ်ဆွေများ၏ အုတ်ဂူများကိုလည်း တွေ့နေရသည်။ ၎င်းတို့အနက် အချို့မှာ ဖျားနာ၍၊ အချို့မှာ အရက်သောက် လွန်၍ ကိစ္စချောကုန်သူများဖြစ်ကြသည်။ ထိုင်ပန်သည် သင်္ချိုင်းမြေပုံတစ်ခုနားတွင် ရပ်လိုက်လေသည်။ မြေပုံ၏အောက်ဖက် မဟာပထဝီမြေကြီး အတွင်းတွင်ကား ထိုင်ပန်၏ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်သည် လဲလျောင်းလျက်ရှိနေလိမ့်မည်။

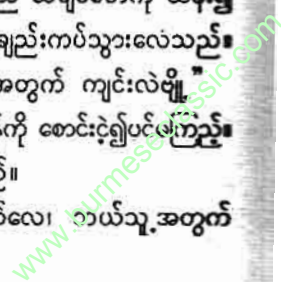
“အင်း. . . သိပ်ပြီးပါးနပ်၊ သိပ်ပြီးကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီငနဲများ အသက်ရှင်ခဲ့ရင်တော့ ခုငါရနေတဲ့ရာထူးကို သူရလောက်ပြီပေါ့။ ဒါပေမယ့် သေမင်းက အခေါ်စောသွားပြန်တော့လည်း ဒီရာထူးက ငါ့ရဘို့ ဖြစ်လာတယ်။ နေရာကျလိုက်လေ သူငယ်ချင်းရေ . . .”

ထိုင်ပန်သည် ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်ပြန်သည်။ တွေးကောင်းကောင်းနှင့် ရောက်တတ်ရာရာတွေး၍ လျှောက်လာစဉ် ထိုင်ပန်၏ ခြေလှမ်းတို့ ရုတ်တရက် ရပ်သွားလေသည်။ တရုတ်လူမျိုး ယောက်ျားကြီးနှစ်ဦး မြေကျင်းတူးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဖြစ်သည်။ ၎င်းအပြုအမူသည် ထိုင်ပန်အား လွန်စွာမှ အံ့အားသင့်စေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုင်ပန်နေထိုင်ရာမြို့ကလေးသည် သေးသေးလေးလေး ။ ဈာပနကိစ္စ ဖြစ်သည်နှင့် ထိုင်ပန်ဆီသို့ သတင်းဦး၊ သတင်းထူး ရောက်တတ်လေသည်။ သူက မြို့မျက်နှာဖုံး တစ်ယောက် မဟုတ်လား။ ဤရက်အတွင်း မြို့ကလေးတွင် ဘာနာရေး၊ ဘာဈာပနမှ မရှိမှန်း ထိုင်ပန် ကောင်းစွာ သိနေသည်။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ထိုင်ပန်သည် သိချင်စိတ်ကို ထိန်း၍ မရတော့။ မြေကျင်းတူးသမား နှစ်ယောက်နားသို့ ချည်းကပ်သွားလေသည်။

“ဟေ့လူတွေ . . . ဟေ့လူတွေ ဘယ်သူ့အတွက် ကျင်းလဲဗျို့။”

တရုတ်အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ကား ထိုင်ပန်ကို စောင်းငဲ့၍ပင်မကြည့်။ မြေစာခဲများကို ဂေါ်ပြားနှင့် တူးထုတ်လျက် ရှိသည်။

“ဟေ့လူတွေ၊ ခင်ဗျားတို့ကို မေးနေတယ်လေ၊ ဘယ်သူ့အတွက်

ကျင်းလဲဗျို့”

မြေကျင်းတူးသူနှစ်ယောက်ကား ထိုင်ပန်၏စကားကို နားလည်ဟန် မရပါ။

“ဟေ့လူတွေ၊ မေးနေတယ်ဗျာ၊ ဘယ်သူ့အတွက်ကျင်းလဲ”

အလုပ်သမား တစ်ယောက်က လှည့်ကြည့်၍ တရုတ်စကားနှင့် ပြန်ဖြေလေသည်။ ခက်ချေပြီ။ ထိုင်ပန်ကား တရုတ်စကားကို နားမလည်။ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော် ကာလအတွင်း တရုတ်စကားသင်ရန် သူ့အားမထုတ်ခဲ့။ မြေကျင်းတူးသမားများကလည်း အင်္ဂလိပ်လို နားလည်ဟန်မရပါ။

“အရူးတွေ၊ အင်္ဂလိပ်လိုတောင်မတတ်တဲ့ကောင်တွေ၊ အဆင့် မရှိတဲ့ကောင်တွေ”

ထိုင်ပန်သည် ဆီမန်းမန်းသလို ရေရွတ်၏။ အလုပ်သမားများကား လှည့်၍ပင်မကြည့်။ ထိုင်ပန်သည်လည်း အဖြေရရန်အားမထုတ်တော့။ စိတ်ပျက် လက်ပျက်နှင့်ပင် စံအိမ်တော်ဆီသို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့လေသည်။

နေ့လည်နေရောင်နွေးနွေးကား ဝင်းလက်နေသည်။ သို့သော်ထိုင်ပန်၏ စိတ်အစဉ်သည် ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိလျက်။ အတွေးစတိုက် ဖြတ်၍မရနိုင်။

“ဘာကျင်းလဲ။ ဒီလူနှစ်ယောက်က ဘာကောင်တွေလည်း။ မြို့ထဲမှာလည်း ဘယ်သူမှ သေတယ်လို့ ပြောသံမကြားဖူး။ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်မှာတော့ ဖျားနေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်တော့ ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီချာတိတ်လည်း သေတယ်လို့ ပြောသံမကြားဖူး။ မြေကျင်းကလည်း ကလေးအတွက် မဟုတ်လောက်ဖူး။ လူကြီးအတွက်။ လူကြီးထဲမှာမှ ခပ်ဝဝ ကောင်တစ်ကောင်အတွက်”

ထိုင်ပန်သည် အတွေးစများကို ဆန့်ထုတ်သည်။ ခေါင်းသည် ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိလာလေသည်။ ထိုင်ပန်ကား ပြဿနာတစ်ခု၏ အဖြေကိုရရန် ရေဆုံးရေဖျား လိုက်တတ်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤမြေကျင်း ကိစ္စကို မရ ရအောင် စုံစမ်းမည်ဟု ထိုင်ပန်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

*

ကျောက်ဖြူသား စံအိမ်တော်သို့ ရောက်လေပြီ။ ထိုင်ပန်သည် ရုံးခန်း ဆီသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ချက်ချင်းပင် မင်းစေတစ်ယောက်ကို ခေါ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ထိုင်ပန်

၇၁

မင်းစေကောင်လေးသည် ချက်ချင်းပင် ရောက်လာသည်။

“ဟေ့ . . . မကြာသေးခင်ကမြို့ထဲမှာ နာရေးသတင်းများ ကြားမိသလား”

မင်းစေကောင်လေးသည် ချက်ချင်းပြန်ပြောသည်။

“မကြားမိပါဘူး ဆရာ”

“ကဲ . . . ဟုတ်ပြီ၊ မင်းသင်္ချိုင်းကို ချက်ချင်းသွား။ ကျင်းတူးသမား နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ သူတို့ ဘာကြောင့် ကျင်းတူးနေသလဲ။ ရအောင်မေးခဲ့ကွာ။ ဟေ့ကောင် မြန်မြန်လုပ်နော်”

မင်းစေကောင်လေးသည် ချက်ချင်း ပြေးထွက်သွားလေသည်။ ထိုင်ပန်သည် စာရွက်စာတမ်းဖိုင်များကို လှမ်းယူ၏။ အလုပ်ထဲတွင် အာရုံနှစ်ရန် ကြိုးစား၏။ မရပါ။ သင်္ချိုင်းတွင်းမှ မြေကျင်းကိစ္စ။ တရုတ်အလုပ်သမား နှစ်ယောက်။ အတွေးစတိုသည် အာရုံကိုချုပ်ကိုင်၏။ စိတ်ပျက်စွာနှင့်ပင် ဇိုင်ကိုချထားလိုက်ရ၏။

မကြာမီပင် မင်းစေလေးသည် ရုံးခန်းအတွင်းသို့ အပြေးတပိုင်းနှင့် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

“ကဲ . . . ဘယ်သူ့အတွက် မြေကျင်းလဲကွ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်း။”

ထိုင်ပန်သည် ကုလားထိုင်မှ ဆတ်ကနဲထရပ်ကာ မေးလိုက်လေသည်။ မင်းစေလေးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပြန်ပြောသည်။

“သင်္ချိုင်းထဲမှာ ဆရာပြောတဲ့ အလုပ်သမား တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဘူး ဆရာ။ အလုပ်ပြီးလို့ ထွက်သွားကြပြီ ထင်တယ်။”

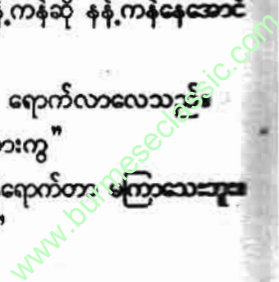
ထိုင်ပန်၏ဒေါသအိုးသည် ပေါက်ကွဲပြုလေပြီ။

“တော်တော့ ဟေ့ကောင်၊ နဲနဲမှ အသုံးမကျဘူး။ ကဲ မင်းတို့ ကြီးကြပ်ရေးမှူးကို ခေါ်လိုက်။ ဒီကောင်ကတော့ သန့်ကနဲဆို နန့်ကနဲနေအောင် သိတဲ့ကောင်ပဲ”

မကြာမီမှာပင် မင်းစေ ကြီးကြပ်ရေးမှူး ရောက်လာလေသည်။

“မြို့ထဲမှာ နာရေးသတင်းများ ကြားမိလားကွ”

“မကြားမိဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော် မြို့ထဲကပြန်ရောက်တာ မကြာသေးဘူး။ ဘယ်သူ့နာရေးမှ မရှိဘူးဆရာ။ သေချာပါတယ်။”

ထိုင်ပန်သည် သွက်လက်ချက်ချာစွာ ပြန်ဖြေသော ကြီးကြပ်ရေးမှူးကို
ငေးကြည့်ရင်း တွေးနေလေသည်။

“အင်း.. ဒီကောင်ပြောတာဟုတ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီမြေကျင်းက
အင်း.. ကိစ္စကတော့ထူးပြီ။”

ထိုင်ပန်သည် ကြီးကြပ်ရေးမှူးအား အော်ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ သေသေချာချာနားထောင်။ မင်း သင်္ချိုင်းက သုဘရာဇာဆီကို
ချက်ချင်းသွားစမ်း။ ဘယ်သူမှမသေပဲနဲ့ ဘာကြောင့် သင်္ချိုင်းထဲမှာ မြေကျင်းကို
လက်ကမ်းပြီး တူးခိုင်းရတာလဲလို့ မေး။ မြန်မြန်ပြန်လာနော် ဟေ့ကောင်”

စကားပင် မဆုံးသေး။ သွက်လက်သော ကြီးကြပ်ရေးမှူးသည် စံအိမ်
တံခါးဝသို့ ရောက်နေလေပြီ။ ထိုင်ပန်သည် မင်းစေတစ်ယောက်ကို ဆင့်ခေါ်ကာ
ဝိစကီ မှာလိုက်လေသည်။ ဝိစကီနှစ်ပက်ဝင်သွားချိန်တွင် ထိုင်ပန်၏ စိတ်သည်
အနည်းငယ် တည်ငြိမ်စပြုလာလေသည်။ သို့သော် လုံးဝဆောက်တည်
ရာရသွားပြီဟု မပြောနိုင်သေး။ ထိုင်ပန်သည် ဖိုင်တွဲကိုဆွဲယူ၍ လုပ်စရာ
အနည်းငယ်ကို စစ်ဆေးနေလေသည်။ ပြီးနောက် ညနေပိုင်းအစီစဉ်များကို
စဉ်းစားနေမိလေသည်။ ညနေ ဗြိတိသျှကလပ်သို့ သွားမည်။ ဖဲကစားမည်။
ခေါင်ရှင်းမည်။

တွေးနေစဉ်မှာပင် ကြီးကြပ်ရေးမှူးသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။
အကွက်မြင်သော ကြီးကြပ်ရေးမှူးသည် သုဘရာဇာကိုပါ တစ်ပါတည်း
ခေါ်လာခဲ့လေသည်။ ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ထိုင်ပန်က မေးလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ သုဘရာဇာကြီး၊ ဘယ်သူသေလို့ အလုပ်သမားတွေက
မြေကျင်းတူးနေရတာလဲဗျ”

“ဘယ်သူမှလည်း မသေဘူး။ ဘာမြေကျင်းမှလည်း မရှိပါဘူးဆရာ”
“ဗျာ”

သုဘရာဇာ၏ စကားကြောင့် ထိုင်ပန်သည် စိတ်ချောက်ချားစွာ
ရှေ့တံလိုက်လေသည်။

“မယုံရင် ဆရာလိုက်ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ သင်္ချိုင်းထဲမှာ မြေကျင်းအသစ်
မြေပုံအသစ် ဘာဆိုဘာမှ မရှိဘူး ဆရာ။”

သုဘရာဇာက ဆက်ပြောသောအခါ ထိုင်ပန်မှ ခေါင်းကို တစ်ပြင်းပြင်း

မြည်အောင် ကုတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့၊ သေသေချာချာ မကြည့်ဘူးထင်တယ်။ နေ့လည်ကပဲ သင်္ချိုင်းထဲမှာ လူနှစ်ယောက် မြေကျင်းတူးနေတာကို ကျုပ်ဒီမျက်စိနှစ်လုံးနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့တာကွ”

သုဘရာဇာနှင့် ကြီးကြပ်ရေးမှူးတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ငေးကြည့်နေကြလေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ ကြီးကြပ်ရေးမှူး၏ စကားသံ ထွက်လာသည်။

“အတော့်ကို ခက်နေပြီဆရာ။ ကျွန်တော်ရော သုဘရာဇာရော အစောစပ်စပ်ကို ကြည့်တာဆရာ။ မြေပုံအသစ်၊ ကျင်းအသစ်ဆိုလို့ ဘယ်နေရာမှာမှ မတွေ့ရပါဘူး ဆရာ။”

ထိုင်ပန်သည် သူ့ကိုယ်သူ သတိထား၍ ထိန်းချုပ်နေရလေသည်။ သင်္ချိုင်းမြေသို့ ကိုယ်တိုင်ပင် ပြေးသွားလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူ့အစေခံနှင့် သုဘရာဇာသည် သူ့ကိုရူးနေသည်ဟု ထင်မှာကိုလည်း စိုးရွံ့မိလေသည်။ ထိုင်ပန်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကိုစွတ်အတင်း ထိန်းချုပ်ထား၍ နီရဲနေလေသည်။

“ကဲ. ကဲ. ဟုတ်ပြီလေ၊ မင်းတို့ သွားနိုင်ပါပြီ။”

ကြီးကြပ်ရေးမှူးအစေခံနှင့် သုဘရာဇာတို့သည် ထိုင်ပန်မျက်နှာကို ငေးမလည်နိုင်စွာ ငေးကြည့်၍ ရုံးခန်းထဲမှ လေးကန်စွာ ထွက်ခွာသွားကြ လေသည်။ ထိုင်ပန်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ချ ထိုင်ကာ ထိုင်သည်။ မျက်နှာပေါ်ရှိ ချွေးသီးချွေးပေါက်များကို လက်ဖမိုးဖြင့် ပွတ်ချသည်။ သူသည် အစေခံတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်ကာ ဝီစကီတစ်ခွက် မှာလိုက်လေသည်။ “ဗျားများထည့်ခဲ့ဟေ့” ဟု ထပ်ဆင့်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

မကြာမီ ထိုင်ပန်သည် ဝီစကီဖန်ခွက်ကို တုန်ရင်သော လက်ချောင်း များဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လျက်ရှိသည်။ ဖန်ခွက်ထဲတွင် ပယင်းရောင်လဲ့နေသော သစ်ရွှေရည်များကိုငေးစိုက်ကြည့်ရင်း သူ့နှုတ်မှတတ်တတ် ရွှေတံနေလေသည်။

“ငါတပ်အပ်မြင်ခဲ့တယ်လေ။ တွင်တူးတဲ့ ကောင်တွေက တပုတ်တွေ။ ငါတို့တောင် တရုတ်စကားနဲ့ ပြန်ဖြေခဲ့သေးတာပဲ။ အို မြေကျင်းတူးသံ၊ မြေစာခဲတွေကို အပြင်ကို ဂေါ်နဲ့ ကော်ထုတ်နေတာတွေဟာ ငါကွက်ကွက်

ကွင်းကွင်း မြင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါနဲ့တောင် ဟိုသုဘရာဇာဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ အစေခံကြီးကြပ်ရေးမှူးက မြေကျင်းအသစ်လည်း မရှိဘူး။ မြေပုံအသစ်လည်း မရှိဘူးတဲ့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ၊ ရှုပ်တယ်ကွာ။”

ထိုင်ပန်သည် ဝီစကီကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်လေသည်။

*

စဉ်းစားရလွန်း၍ ခေါင်းသည် ထုံကျဉ်ကိုက်ခဲလျက်။ ထိုင်ပန်၏ နဖူးပြင်တွင် ချွေးသီးတို့ စိုလာပြန်သည်။

“အင်း.. သုဘရာဇာပြောသလို သချိုင်းမှာမြေကျင်းမရှိဘူးဆိုရင်..”

ထိုင်ပန်သည် သူ့ကိုယ်သူ သံသယဝင်စပြုလာပြန်သည်။

“ဒါဟာ အာရုံမြင်သာသက်သက်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ လူတော်တော် များများဟာ သိပ်ပင်ပန်း နွမ်းနယ်လွန်းတဲ့အခါမှာ ဒီလိုအာရုံအမြင်မှားမှုတွေ ဖြစ်တတ်ကြတယ်လို့ ငါသိဖူး၊ ကြားဖူးတယ်။ ငါကျန်းမာရေး အခြေအနေလည်း သိပ်ကောင်းပုံတော့ မရဘူး။ အေးလေ.. ငါကလည်း အလုပ်ကို ဘုရားသခင်ထံ ယုံသကိုမျိုး ဖြစ်နေတဲ့ကောင်ဆိုတော့... အင်း တစ်နေ့နေ့တော့ ဆရာဝန်ဆီ သွားမှ ဖြစ်မယ်။ ဗြိတိသျှကလပ်ကို လာလာနေတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ရှိတယ်...”

ထိုင်ပန်သည် သူ့အတွေးနှင့်သူ အနည်းငယ် သက်သာရာ ရသွားလေသည်။ “ဗြိတိသျှကလပ်” ကို သူသတိရလာမိသည်။ ချက်ချင်းပင် ထိုင်ပန်သည် ဗြိတိသျှကလပ်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဗြိတိသျှကလပ်တွင်ကား လူအတော်စုံနေပေပြီ။ ထိုင်ပန်ဝင်လာသည်နှင့် အတော်များများက “မင်္ဂလာပါ ထိုင်ပန်” ဟုနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ထိုင်ပန်လည်း ပြုံးပြ၍ နှုတ်ဆက်ကာ စားပွဲထိုးဆီမှ ဝီစကီတစ်ခွက် မှာလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စေ့ကစားကြည့်သည်။

အများစုမှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများ ဖြစ်သည်။ တရုတ်လူမျိုးလည်း အနည်းငယ်သာ။ ဤအင်္ဂလိပ်များသည် ထိုင်ပန်ကဲ့သို့ပင် အင်္ဂလန်မှ သွက်ခွာ လာခဲ့သူများဖြစ်သည်။ သူတို့နှင့် ထိုင်ပန်၏ မိတ်ဆွေသက်တမ်းကား ကြာလှပြီ။

ထိုင်ပန်သည် အတော်ပင် နေသာထိုင်သာရှိလာသည်။ မျိုးနွယ်တူ လူမျိုးများကို မြင်လိုက်ရ၍ အားတက်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထိုင်ပန်

၅

“ဪ-တို့အားလုံးဟာ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာရာပြီး ရောက်လာကြသူတွေပဲ။ အလုပ်လုပ်လို့ သိပ်ကောင်းတဲ့ တရုတ်ပြည်ကို ရောက်လာကြတာတို့အားလုံး သိပ်ကံကောင်းလို့ပေါ့” ဟု ထိုင်ပန်တွေ့နေမိသည်။

မကြာမီ ထိုင်ပန်နှင့် ဖဲကစားနေကျ မိတ်ဆွေသုံးယောက်သည် ထိုင်ပန်၏ စားပွဲသို့ ကူးလာလေသည်။ ထိုင်ပန်သည် မိတ်ဆွေများနှင့် စိတ်ပြေစက်ပျောက် ဖဲကစားနေလေသည်။ သို့သော် ဖဲဝိုင်းတွင် ထိုင်ပန်အရေးမလှ။ စိတ်အာရုံသည် ခဏတာငြိမ်သလို ဖြစ်နေသော်လည်း သင်္ချိုင်းမြေမှ အဖြစ်အပျက်သည် အာရုံတွင် ပေါ်လာပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုင်ပန်သည် စိတ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့။ ဖဲဝိုင်းမှထကာ မိတ်ဆွေများကို ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ မိတ်ဆွေတို့၊ စိတ်တော့မရှိနဲ့ဗျာ။ ကျုပ်ဒီနေ့ ခေါင်းနည်းနည်း ထိုက်နေလို့ပါ။”

မိတ်ဆွေများကလည်း ဖဲဝိုင်းကို ရပ်လိုက်လေသည်။

“အင်း၊ ထင်တော့ထင်သားပဲ ထိုင်ပန်၊ ဒီနေ့ခင်ဗျားကြည့်ရတာ သိပ်နွမ်းနယ်နေသလိုပဲ၊ တော်တော်ကို နေမကောင်းဖြစ်နေသလား ထိုင်ပန်။”

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ထိုင်ပန်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း နေမကောင်းဘူး၊ အဲ ကောင်းပါတယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ”

ထိုင်ပန်သည် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နှင့် ပြန်ဖြေကာ ကလပ်အတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

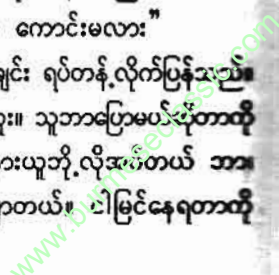
“အင်း သင်္ချိုင်းထဲက ကိစ္စကိုတော့ သူတို့ကို ပြောလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ပြောလိုက်ရင် ထိုင်ပန်ကြီးတော့ ရူးနေပြီလို့ ပြောမှာသေချာတယ်။”

ထိုင်ပန်သည် ကလပ်ဝင်ပေါက်တွင် သတင်းစာထိုင်ဖတ်နေသည့် ဆရာဝန်ကို မြင်သည့်အခါတွင် ခဏမျှ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

“အင်း၊ ဆရာဝန်နဲ့ တိုင်ပင်ရင်ကော ကောင်းမလား”

ထိုင်ပန်သည် ခြေတစ်လှမ်းရွေ့ပြီးမှ ချက်ချင်း ရပ်တန့်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒီဆရာဝန်လည်း သိပ်ထူးမယ် မထင်ပါဘူး။ သူဘာပြောမယ်ဆိုတာကို ငါသိပြီးသားပဲ။ အလုပ်ပင်ပန်းလို့ ဖြစ်တာ၊ အနားယူဖို့လိုအပ်တယ် ဘာညာဆိုတဲ့ ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးပဲ ဖွင့်ပြမှာသေချာတယ်။ ငါမြင်နေရတာကို

သူ့ကိုထပ်ပြောရင် ဆရာဝန်လည်း ငါ့ကိုအရူးတစ်ယောက်လို့ ပြောမှာပဲ။”

ထိုင်ပန်သည် ခြေလှမ်းကို ချက်ချင်းပြင်ကာ ကလပ်အပြင်ဖက်သို့ သုတ်သုတ် ထွက်ခဲ့လေသည်။ ယခုတော့ ဤကိစ္စကို မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက် ကိုမျှ မပြောရန် ထိုင်ပန်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

*

ဗြိတိသျှကလပ်၏ အပြင်ဘက်တွင်ညနေခင်း၏ ဆည်းဆာရောင်သည် ပြေပြေလေးကျဆင်းနေပေသည်။ လေနအေးလေးသည် ထိုင်ပန်ကိုယ်ကို တိုးတေ့ ကျီစယ်၏။ ထိုင်ပန်သည် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသလို ခံစားမိသည်။

ချက်ချင်းပင် ပြဿနာကိုအဖြေရှာရန် သင်္ချိုင်းဆီသို့ တစ်ခေါက်သွားရန် ထိုင်ပန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ပြဿနာကို အဖြေရှာရန် တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းဖြစ်သည်ဟု ထိုင်ပန်တွေးလိုက်မိသည်။

“သင်္ချိုင်းမြေပုံကို တွေ့ရင်တော့လား၊ ဟိုသုဘရာဇာဆိုတဲ့ကောင်ကို ရစရာမရှိအောင် ပြောလိုက်မယ်။ အစေခံကောင်ကိုလည်း ကောင်းကောင်းဆုံးမ ပေးလိုက်မယ်။ စေ့စေ့စပ်စပ် မရှိတဲ့ကောင်တွေကို ငါသိပ်အမြင်ကတ်တယ်”

ဒေါသဖြစ်လိုက်၊ စိတ်ရှုပ်လိုက်နှင့် လျှောက်ခဲ့ရာ သိပ်မကြာမီမှာပင် သင်္ချိုင်းဂိတ်ပေါက်သို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။ သို့သော် အလာကောင်းသော်လည်း အခါနှောင်းလေပြီ။ သင်္ချိုင်းအဝင်တံခါးကို သော့ခလောက်ကြီးတစ်ခုနှင့် ခတ်ထားလေသည်။

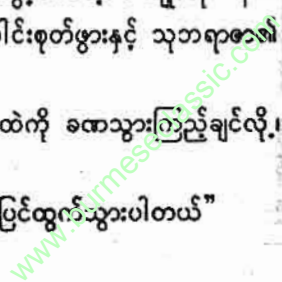
ထိုင်ပန်သည် သော့ခလောက်ကို ကြည့်၍ အတန်ကြာ ငိုငံနေမိသည်။ မကြာမီ ထိုင်ပန်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်လေသည်။ သုဘရာဇာ၏ အိမ်ကိုသူသိသည်။ သင်္ချိုင်းနှင့် သိပ်မဝေးလှပါ။ ထိုင်ပန်သည် ခြေလှမ်းကြုံကြုံ များနှင့် လျှောက်သွားကာ သုဘရာဇာ၏ အိမ်တံခါးကို ခေါက်လိုက်လေသည်။

“ဟေ့ . . သုဘရာဇာ၊ သုဘရာဇာ တံခါးဖွင့်စမ်းဟေ့ . . ကျုပ်ထိုင်ပန်ပါ”

မကြာမီ တံခါးပွင့်လာလေသည်။ ခေါင်းစုတ်ဖွားနှင့် သုဘရာဇာ၏ မိန်းမသည် တံခါးပေါက်တွင် လာရပ်သည်။

“သုဘရာဇာ ရှိလားဟေ့၊ ငါသင်္ချိုင်းထဲကို ခဏသွားကြည့်ချင်လို့ ခုတော့ တံခါးသော့ခတ်ထားတယ်ကွ။”

“ဒုက္ခပါပဲရှင်။ ကျွန်မယောက်ျား အပြင်ထွက်သွားပါတယ်”

သုဘရာဇာ၏ မိန်းမက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပင် ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဒီလိုဆို၊ ဂိတ်ပေါက်ဖွင့်တဲ့သော့ ပေးကွာ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ သော့ကိုလည်း ယောက်ျားက ကိုယ်နဲ့မကွာ ဆောင်ထားတာပါ။”

ထိုင်ပန်ကား လုံးဝလက်လျှော့လိုက်လေပြီ။ အိမ်အပြန်လမ်းတွင် ထိုင်ပန်ကား ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလျက်။ အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ထိုင်ပန်သည် ကျောဆန့်ကာ အနားယူလိုက်သည်။ ခဏလေးပင်။ သူ၏ အစေခံများသည် ကောင်းပေ၊ ညွှန်ပေဆိုသည့် အစားအသောက်များကို ယူဆောင်လာလေသည်။

ထိုင်ပန်သည် အစားကောင်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုစားသည်။ ဝိစကီကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်သောက်သည်။ အိပ်ရာမဝင်မီ ဘရန်ဒီနှစ်ခွက်ကိုပါ အဆစ်သောက်လိုက်သေးသည်။

ယခုတော့ ထိုင်ပန်မူးပြီ။ အိပ်ရာပေါ်တွင် ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် ကုလားသေ၊ ကုလားမော အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင်။ ညသန်းခေါင် အချိန်တွင် ထိုင်ပန်သည် အိပ်ပျော်ရာမှ လန်နီးလာခဲ့သည်။ ချက်ချင်းပင် ကုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်ချသည်။ သူ့နဖူးပေါ်တွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေက အခိုင်လိုက်။ အပြုတ်လိုက်။ သူ့လက်များကား တုန်ရင်နေလေသည်။

ထိုင်ပန်သည် အိပ်မက်ထဲတွင် ထူးဆန်းသောအရာကို မြင်မက်ခဲ့ရလေသည်။ မြေကျင်းတူးသော တရုတ်အလုပ်သမား နှစ်ယောက်ကို အိပ်မက်ထဲတွင် သူတွေ့ခဲ့သည်။ မြေကျင်းသည် ဘယ်သူ့အတွက်ဆိုသည်ကို သူကောင်းကောင်း သိခဲ့ပြီ။

ထိုင်ပန်သည် ဒေါသနှင့် အော်ဟစ်လိုက်သည်။ သွေးရူးသွေးတမ်း၊ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်။ “မဟုတ်ဘူးကွ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ငါတရုတ်ပြည်မှာ သေချင်ဘူးကွ။ မုန်းတယ်။ မင်းတို့ကို မုန်းတယ်။ ခွေးကောင်တွေ၊ အရူးတွေ၊ ငါ့ကိုမြုပ်ဘို့ တွင်းတူးနေတယ် မဟုတ်လား။ ဟိုသုဘရာဇာဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ငါသေတာကို စောင့်နေသလိုပဲ။ အစေခံတွေကော ဘာထူးလဲ။ အကောင်တွေ။ ငါသေရင် ပျော်မှာ။ အင်္ဂလိပ်တွေကော ဘာထူးသေးလဲ။ ငါသေရင် ဝမ်းသာမယ့်ကောင်တွေချည်းပဲ။”

ထိုင်ပန်သည် အော်ဟစ်ရင်း၊ တတွတ်တွတ် ပြောရင်း ရုံးခန်းဆီသို့ အပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။ စာရေးစက္ကူတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်ကာ အင်္ဂလန်ရုံးချုပ်သို့ စာတစ်စောင် ရေးလေသည်။

“ . . . ကျွန်တော့် ကျန်းမာရေးအခြေအနေသည် မကောင်းပါ။ တရုတ်ပြည်နှင့် မသင့်တော်ပါ။ ကျွန်တော့်အား အင်္ဂလန်ရုံးချုပ်သို့ ပြောင်းပေးပါ။ ”

*

မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ပြီ။ အစေခံတစ်ယောက်သည် ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။ ထိုင်ပန်သည် စာရေးစားပွဲဘေးရှိ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲကျလျက်ရှိသည်။ လက်တစ်ဖက်တွင် စာတစ်စောင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လျက်ရှိသည်။ အစေခံလေးသည် ထိုင်ပန်၏ သွေးခုန်နှုန်းကို စမ်းကြည့် လိုက်သည်။ သွားရှာလေပြီ။ သူဌေးမင်း ထိုင်ပန်သည် မရဏ၏ လက်တံရှည်များ ကြားမှ ရုန်းထွက်၍ မရနိုင်ခဲ့ပါတကား။

■ W. Somerset Maugham ၏ The Taipan ကို ပြန်ဆိုပါသည်။

အောင်စည်နေမျိုး
ညရိုင်းတိုက်ပွဲ

John Masfield
Into The Darkness

ညရိုင်းတိုက်ပွဲ

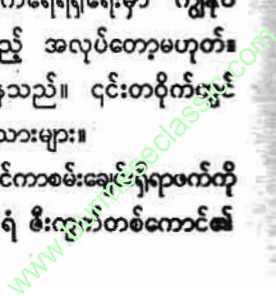
ကျွန်ုပ် ချားလ်စ်ဟာဒင်သည် အမှောင်ထုထဲတွင် မြွေတစ်ကောင်လို သွားသွားလျက်ရှိလေသည်။ အန္တရာယ် ပတ်လည်ဝိုင်းနေသော အခြေအနေကို ဦးစားမိသော ခဏတွင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်အစဉ်သည် ရောက်တတ်ရာရာသို့ ချဲ့လွင့်၏။

ဆယ့်လေးနှစ်သားမတိုင်မီ ကျွန်ုပ်၏ ငယ်ဘဝကား ထူးခြားမှုမရှိလှ။ နေ့လိုကိုယ်လိုပင်။ သို့သော် ဆယ့်လေးနှစ်သားအရွယ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် လူဆိုးဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်း၏ ပြန်ပေးဆွဲခြင်းကို ခံလိုက်ရလေသည်။ လူဆိုးတို့သည် ကျွန်ုပ်အား ဗာဂျီးနီးယားဒေသသို့ ကျွန်ုပ်အဖြစ်နှင့် ရောင်းစားခဲ့လေသည်။ နှစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်သည်ကျွန်ဘဝမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့လေသည်။ ပြီးနောက် မှောင်ခိုဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းသို့ ဆက်သားအဖြစ် ဝင်ရောက်ခဲ့လေ ဆော့သည်။

ကျွန်ုပ်အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ပြီး မကြာမီမှာပင် ကျွန်ုပ်တို့ တပ်ဖွဲ့သည် ရဒ်အင်ဒီးယန်းများနှင့် တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့လေသည်။ တိုက်ပွဲကား ငြင်းထန်လှသည်။ အင်အားကြီးမားလှသော ရန်သူကို တွန်းလှန်၍ ရေနိုင်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့သားများသည် တဖြည်းဖြည်း တပ်ဆုတ်လာ ခဲ့သည်။ တောင်ကုန်းတစ်ခု၏ထိပ်တွင် ပေါင်းဆုံမိကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ခေါင်းဆောင်များသည် ရှိသမျှ အင်အားကို စုစည်း၍ ခံစစ်အတွက် ပြင်ဆင် ကြရလေသည်။

လက်ရှိတွင် အရေးအကြီးဆုံး ပြဿနာကား သောက်ရေပင်ဖြစ်သည်။ တောင်ကုန်းထိပ်တွင်ကား သောက်ရေမရှိ။ သောက်ရေရရှိရေးမှာ ကျွန်ုပ် အပေါ်တွင် ကျရောက်လာတော့သည်။ လွယ်ကူသည့် အလုပ်တော့မဟုတ်။ စမ်းချောင်းကား တောင်ကုန်းအောက်ခြေတွင် ရှိနေသည်။ ၎င်းတိုက်ပွဲနှင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ဝိုင်းရံနေသော ရဒ်အင်ဒီးယန်း စစ်သားများ။

ကျွန်ုပ်သည် ရေလုံသားရေအိတ်ကို ယူဆောင်ကာစမ်းချောင်းရေဖျက်ကို မှန်းဆလျက် တွားသွားလာခဲ့လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖီးကွဲတစ်ကောင်၏

အော်သံပေါ်လာသည်မှအပ ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိလေသည်။ ရန်အင်ဒီးယန်းတို့၏ စခန်းဆီမှ မီးရောင်ကိုလည်း မတွေ့ရ။ ငြိမ်သက်လွန်းသော ဝန်းကျင်သည် အသည်းငယ်သူတို့အဖို့ ခြောက်ချားစရာ ကောင်းပေလိမ့်မည်။ သို့သော်ကျွန်ုပ်ကား သွေးနည်းသူ တစ်ယောက်မဟုတ်ဟု ကျွန်ုပ်ကိုယ် ကျွန်ုပ်ခံယူထားလေသည်။

အန္တရာယ်တစ်ခုခုသည် အမှောင်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်မျှော်လင့်ထားလေသည်။ ကျွန်ုပ်အထင်မှန်ပေသည်။ ညရိုင်းတိုက်ပွဲ တစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်အား စောင့်ကြိုလျက်ရှိလေတော့သည်။

*

ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်သောည။ ကြယ်ရောင်မရှိ။ လရောင်မရှိ။ မီးရောင်မရှိ။ လူသံသူသံကို မကြားရ။ မြင်းဟီသံကိုပင် မကြားရ။ လူသေကောင်လို တိတ်ဆိတ်နေသောည။

တစ်ခါတစ်ရံ တိတ်ဆိတ်မှုသည် ကြောက်စရာကောင်းတတ်မှန်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွေ့ ခံစားရလေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် တွားသွားနေရင်း အသံကို တစ်ချက်လေးမှ မထွက်စေရန် သတိထားနေရလေသည်။ တောင်ပေါ်စခန်းနှင့် ကိုက်အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ညအမှောင်နှင့် မြက်ပင်ရှည်များသည် ကျွန်ုပ်အား အန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းစေရန် အထောက်အကူ ပေးနေတော့သည်။

ရုတ်တရက် ဆိုသလိုပင်။ တရဲရဲနှင့်အသံသည် တိတ်ဆိတ်သော ညဉ့်ယံကို တိုးတိုးလေးထွင်းဖောက်၍ ထွက်လာသည်။ မည်သည့် အသံပေနည်း။ သစ်ရွက်တို့ကို လေတိုးသံလည်း မဟုတ်။ သက်ရှိတစ်စုံတစ်ရာသည် မြက်ပင်ရှည်များကို တိုးစေ့၍ ကျွန်ုပ်ဆီသို့ ဦးတည်လာနေသံ။

ကျွန်ုပ်၏နှလုံးသည် ဒိတ်ကနဲ ခုန်၏။ ရင်သည် လှိုက်ကနဲဖို၏။ ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်သည် “ဂစ်” ကနဲ စူးစူးဝါးဝါး။ အော်မြည်ကာ ထပျံ၏။ ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဆတ်ကနဲတုန်သွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ကိုတင်းကာ မြက်ပင်ရှည်များ အကြားတွင် ပုနေလိုက်၏။ ခြေသံ။ တစ်စုံတစ်ရာ၏ ခြေသံ။ တဖြည်းဖြည်း ပီပြင်လာသည်။ ရုတ်တရက် ခြေသံသည် ရပ်သွားလေသည်။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် အတန်ကြာ မင်းမှုနေလေတော့သည်။

ပြီးနောက် ခြေသံကို ဖြတ်ကနဲ ကြားရပြန်သည်။ ချက်ချင်းပင်

ညိုင်းတိုက်ပွဲ

ဆိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာသည် ကျွန်ုပ်၏ နောက်ကျောဖက်ဆီသို့
ဆောက်နေလေပြီ။ ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ်၏နားထဲတွင် သေနတ်မောင်းတင်သလို
အသံကို ကြားရပြန်သည်။ ပြီးနောက် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်
နှင်းကျင်ကို မျက်စိကစားကြည့်သည်။ စမ်းချောင်းရှိမည် နေရာကို
မှန်းဆကြည့်ပြန်သည်။ ဘာဆိုဘာမျှ မမြင်ရ။ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်သောည
မဟုတ်လား။

မြူထုသည် ညကိုပို၍ ပိန်းပိတ်စေသည်။ ခြေသံသည်
တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ခန္တာကိုယ်ကို
တစ်ပတ်လှည့်လိုက်သည်။ သေနတ်ကို အဆင်သင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။
မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဖွင့်ကာ အန္တရာယ်ကို အဆင်သင့်ရင်ဆိုင်ရန် အနေအထား။

မြူမှုန်တို့ ပါးလျားသွားချိန်တွင် မြင်ကွင်းသည် အနည်းငယ်
ကြည်လင်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တွေးနေမိသည်။ ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါ။
မြူမှုန်ထုသည် ပါးလျားသွားလေသည်။ မြင်ကွင်းရှေ့တွင် မဲမဲအရာတစ်ခုကို
ကျွန်ုပ်မြင်လိုက်ရလေသည်။ သို့သော် ကောက်ကြောင်းကား မပီပြင်။
ရဒ်အင်ဒီးယန်း တစ်ယောက်ပေးလား။ ဝက်ဝံ တစ်ကောင်ပေးလား။ သစ်ငုတ်
တစ်ခုပေးလား။ မဲနက်နက်အရာသည် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်။

အချိန်သည် ငါးစက္ကန့်မျှ ကုန်လွန်သွားပြန်သည်။ ဝိုးတဝါး
မြင်နေရသော အရာသည် ပို၍ဝိုးဝါးသွားပြန်သည်။ သို့သော် ကျင့်သားရနေပြီ
ဖြစ်သော အမှောင်ထဲတွင် ထိုအရာသည် ကျွန်ုပ်ဆီသို့ ဦးတည်လာနေသည်ကို
ကျွန်ုပ်သိလိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။

“ဝု. ရှပ်. ရှပ်. . . ဝု. ရှပ်. ရှပ်”

ရုတ်တရက် ထိုအရာဆီမှ နှာမှုတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ နောက်
မြေပြင်ကို ဒေါသတစ်ကြီး ရှပ်တိုက်သံ။ ကျွန်ုပ်သည် အကျပ်အတည်းကြားမှ
ပြေးလိုက်မိသည်။ ယခုတော့ မဲနက်နက်အရာကို ကျွန်ုပ်သိလေပြီ။ ထိုအရာကား
နွားရိုင်းတစ်ကောင်ပင်တည်း။ နွားရိုင်းသည် မြေပြင်ကို ခွာဖြင့်ရှပ်နှော့။
တောအုပ်ထဲတွင် နွားရိုင်းများစွာရှိမှန်း ယခုမှ ကျွန်ုပ်သတိရလိုက်သည်။ သို့သော်
ကျွန်ုပ်သည် ကြာရှည်မပြေးနိုင်ပါ။ နွားရိုင်း၏ နှာမှုတ်သံကို ရဒ်အင်ဒီးယန်း
ရန်သူများ ကြားသွားနိုင်သည် မဟုတ်လား။ ရဒ်အင်ဒီးယန်း တစ်ယောက်

နိုးလာလျှင် ရေမယူနိုင်မိမှာပင် ကျွန်ုပ်၏ ဇီဝိန်သည် ကြောသွားပေရောမည်။

“ဝ. ရှပ်. ရှပ်. . . ဝ. ရှပ်. ရှပ်”

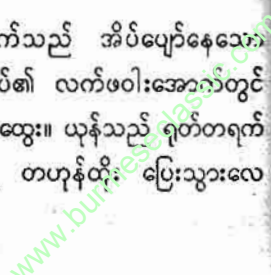
နွားရိုင်း၏ နှာမှုတ်သံနှင့် ခွာရှပ်သံတို့ကား ထွက်ပေါ်နေဆဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ နွားရိုင်း၏ လှုပ်ယမ်းနေသော ဦးချိုကို ကျွန်ုပ်မြင်နေရသည်။ မြေစိုင်မြေခဲများကို ချိုဖြင့် ကော်ထုတ်နေသောကြောင့် မြေစိုင်ခဲတို့ ချုံပုတ်များပေါ်ကျသံကို ကျွန်ုပ်ကြားနေရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အချိန်ကို မဆိုင်းပဲ စမ်းချောင်းဆီသို့ အပြေးကလေး ဆင်းခဲ့တော့သည်။

စမ်းချောင်းသို့ ရောက်ပေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ရေထည့်ရန် သားရေအိတ်ကို ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ဖြုတ်သည်။ ရေကို အမြန်ဖြည့်သည်။ ပြီးနောက် စခန်းဆီသို့ ပြန်တက်ရန် အားယူတော့သည်။ နွားရိုင်းကား နှာမှုတ်လိုက် ခွာရှပ်လိုက်နှင့် မာန်တက်နေဆဲ။

ကျွန်ုပ်သည် လက်ယာဘက်စူးစူးဆီသို့ တွားသွားရင်း တက်ခဲ့လေသည်။ နွားရိုင်းသည် စမ်းချောင်းအတွင်းသို့ ရောက်သွားကာ ရေများကို တဗွမ်းဗွမ်းနှင့် မွှေနှောက်လျှက်ရှိသည်။ တော်ပေသေးသည်။ ကျွန်ုပ်သည် နွားရိုင်းထက် စမ်းချောင်းဆီသို့ ဦးစွာရောက်ခဲ့၍ ဖြစ်သည်။ ယခု ရေသံတဗွမ်းဗွမ်းကြောင့် ရဒ်အင်ဒီးယန်းတို့လည်း နိုးနေလိမ့်မည်ထင်သည်။ စိုးရိမ်စိတ်တို့ ဝင်လာပြန်ပြီ။ ရဒ်အင်ဒီးယန်းတို့သည် ကျွန်ုပ်ကို စောင့်ကြည့်နေ လေပြီလား။

ကျွန်ုပ်သည် ပို၍မြန်ဆန်စွာ တွားသွားလျှက်ရှိ၏။ နွားရိုင်းဆီမှ အသံများကို ကြားလေတိုင်း ကျွန်ုပ်စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရလေသည်။ ရဒ်အင်ဒီးယန်းတို့သာ နိုးလာခဲ့လျှင်။ ကျွန်ုပ်သည် စခန်းသို့ တဟုန်ထိုး ပြေးသွားမည်ဟု စိတ်ကူးနေမိလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းသည် အားစိုက် တွေးလွန်း၍ ကိုက်ခဲလာလေသည်။

တွားသွားနေရင်းမှာပင် လက်တစ်ဖက်သည် အိပ်ပျော်နေသော ယုန်တစ်ကောင်ကို စမ်းမိလိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ လက်ဖဝါးအောက်တွင် ယုန်၏သားမွေးများသည် နူးနူးညံ့ညံ့။ နွေးနွေးထွေးထွေး။ ယုန်သည် ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွား၏။ မြက်ပင်ရှည်များ ကြားသို့ တဟုန်ထိုး ပြေးသွားလေ တော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် စခန်းနှင့် သိပ်မဝေးတော့သည့် နေရာသို့ ရောက်နေလေပြီ။ ခန့်မှန်းခြေအားဖြင့် ကိုက်သုံးဆယ် အကွာအဝေးမျှသာ ကျန်တော့သည်။ ယုန်သည် ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ်ရှိရာဖက်ဆီသို့ ပြေးလာပြန်သည်။ ယုန်ပြေးလာရာဖက်ဆီတွင် ထိတ်လန့်စရာ တစ်စုံတစ်ခုသည် ရှိနေလေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့ဖက်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ ရှေ့ဖက် ကိုက်နှစ်ဆယ် အကွာတွင် မဲမဲလှုပ်လှုပ်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။ ၎င်းကား တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် မဖြစ်နိုင်မှန်း ကျွန်ုပ်ထင်မြင်မိပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့တွင် ရဒ်အင်ဒီးယန်းရန်သူ တစ်ယောက်သည် ရှိနေလေပြီဟု ကျွန်ုပ်တွေးလိုက်မိသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အကြံဉာဏ်ကို ဖျစ်ညှစ်ထုတ်ရလေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် သတိကြီးစွာနှင့် လှုပ်ရှားရပေတော့မည်။ မဲမဲသဏ္ဍာန်သည် ညာဖက်ဆီသို့ ပြောင်းရွှေ့ရပ်လိုက်လေသည်။ ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်အား မြင်သွားချေပြီလား။ ကျွန်ုပ်သည် စိုးရိမ်တကြီး သတိထားနေစဉ်မှာပင် စမ်းချောင်းထဲမှ နွားရိုင်း၏ ရေသံတဗွမ်းဗွမ်းသည် ပို၍ ဆူညံလာလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် တွားသွားရင်း ပတ်ကျားအက်ဖြစ်နေသော နေရာလေးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ တွားသွားနေရာမှ ကြွက်သားအားလုံးတို့ကို ညှစ်ထုတ်ကာ ကျွန်ုပ်ဒူးထောက်လိုက်သည်။ ပေါင်လေးဆယ်ကျော် လေးသောရေအိတ်ကို ကျောတွင်လွယ်ကာ ဒူးထောက်ခြင်းကား မလွယ်ကူလှပါ။ ကျွန်ုပ်သည် စခန်းသို့ အကွာအဝေးကို စိတ်နှင့် တွက်ချက်နေမိသည်။ တစ်ဆယ့်ငါးကိုက်ထက် မပိုနိုင်တော့ပါ။ သို့သော် ကြားတွင် ရန်သူရှိနေခြင်းက ခက်သည်။

ဝန်းကျင်ကား မြူမှုန်တွေ့ပါးလျားသွားမှသာ ဝိုးတဝါးမြင်နိုင်သည့် အနေအထား။ ရန်သူသည်လည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် အရာရာကို ဝိုးတဝါးသာ မြင်နေပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တွေးနေမိသည်။ အသိစိတ်က ရဒ်အင်ဒီးယန်း တစ်ယောက်ဟု သေချာပေါက်ထင်ထားသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ခြုံပုတ်ပေလား။ တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင်လားဟု ဖြေသိမ့်တွေး တွေးမိပြန်သေးသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဒူးထောက်ရင်း ဆိတ်ငြိမ်နေစဉ်တွင် ရုတ်တရက် အနံ့တစ်ခုကို ရှူရှိုက်လိုက်ရလေသည်။ ပျားရည်နံ့။ ဟုတ်သည်။ ပျားရည်နံ့မှ ပျားရည်နံ့အစစ်။ ဝက်ဝံတစ်ကောင်သည် မှောင်မဲမဲတွင် ပျားပွတ်နေလေပြီဟု ကျွန်ုပ်တွေးလိုက်မိသည်။ သို့မဟုတ် ပျားရည်ကြိုက်တတ်သော ကြောင်ရိုင်း

တစ်ကောင်လေး။ ပျားရည်နဲ့ ထွက်လာရာ အရပ်ဆီတွင် မဲမဲကောင်သည် ခြံနေလေသည်။ အောက်ဖက်ဆီတွင် သစ်လုံးတစ်လုံးသည် လဲကျနေလေသည်။

ရုတ်တရက် ဆိုသလိုပင်။ မဲမဲသဏ္ဍာန်သည် ကျွန်ုပ်ရှိရာဆီသို့ တရွေ့ရွေ့လာနေလေသည်။ ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့ဖက်တွင် ခြေစုံရပ်ထား ကျွန်ုပ်အား ငုံ့ကြည့်နေလေသည်။ သည်တစ်ခါတော့ ကိစ္စချောလေပြီဟု ကျွန်ုပ်ထင်လိုက်မိသည်။ မဲမဲသဏ္ဍာန်ကား မြူမှုန်တွေ ပြယ်အလွင့်မှာ ပီပြင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ထင်ထားသကဲ့သို့ ရဒ်အင်ဒီးယန်း တစ်ယောက်ပေတကား ဦးခေါင်းတွင် ထိုးထားသော ငှက်တောင်မွေးကိုပင် ကျွန်ုပ်မြင်နေရသည်။ စစ်သုံးအမဲဆိန့်နှင့် ပျားရည်နဲ့သည် ၎င်းဆီမှ ရောယှက်၍ ထွက်ပေါ်လာ လေသည်။ အမှောင်ဝိုးတဝါးတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ရန်သူတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ငေးကြည့်နေမိကြသည်။ နှစ်ယောက်လုံး ကြောင်တက်တက် ဖြစ်နေမည်။ အကွာအဝေးကား သူ့လက်နှင့် ကျွန်ုပ်လက် ဆန့်တန်းလိုက်လျှင်ပင် ထိနိုင်သည့် အနေအထား။

ရဒ်အင်ဒီးယန်းသည် ကျွန်ုပ်ကို သူ၏ရန်သူမှန်း သိနိုင်လောက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

“ဝု. ရှပ်. ရှပ်. . . ဝု. ရှပ်. ရှပ်”

နွားရိုင်းသည် ရေထဲမှ တက်လာကာ နှာမူတ်၍ ခွာရှပ်နေသံကို ကျွန်ုပ်ကြားနေရသည်။ ရန်သူနှစ်ယောက်ကို အာရုံစိုက်နေရသော ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် ရဒ်အင်ဒီးယန်း၏ အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ခါးကြားမှ လက်စွဲတော် ပစ္စတိုကို ဆွဲထုတ်ကာ ရဒ်အင်ဒီးယန်းအား ပစ်ထည့်လိုက်လေသည်။ သို့သော် သေချာစွာ ချိန်ပစ်ရခြင်းမဟုတ်။ ရန်သူသည် နောက်သို့ လှည့်ပြေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဒုတိယမြောက် ကျည်ဆံကို ပစ်သွင်းလိုက်ပြန်သည်။ ပြီးနောက် တတိယ။ စတုတ္ထ။ ကျည်ဆံလေးချက်တိတိ ပစ်သွင်းပြီးချိန်တွင် ရန်သူသည် သစ်လုံးအနီးတွင် လဲကျသွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အားယူကာ မြေပြင်မှ ထလိုက်သည်။ စခန်းဆီသို့ အားသွန် ပြေးရပေတော့မည်။ ရန်သူကိုလည်း သတိထားနေရလေသည်။ ရဒ်အင်ဒီးယန်းတို့ကား အလွန်ပါးနပ်သော လူမျိုးများဖြစ်သည်။ ဓားမြှောင်

အိမ်ထောင် (သို့မဟုတ်) အဝေးမှ အန္တရာယ်ပြုနိုင်သော လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာ
အလောဟု မပြောနိုင်ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် အိတ်ထဲသို့ လက်ထည့်ကာ ကျည်ဆံများကို စမ်းလိုက်
လေသည်။ ညနေစာအတွက် ချန်လှပ်ထားသော ပြောင်းစေ့များနှင့်အတူ
ကျည်ဆံအပို များသည်ထွက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပစ္စတိုကို ကျည်ဖြည့်လိုက်
လေသည်။

အင်ဒီးယန်းကား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေဆဲ။ ယခုအချိန်ထိ ရန်သူ
အင်ဒီးယန်းတို့၏ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရသေး။ သူတို့သည် နွားရိုင်း၏
အသံများကြောင့် သေနတ်သံကို ကြားဟန်မတူ။ နွားရိုင်းကား ပြောင်ရိုင်းငါးဆယ်
ထက်ပင် ကြောက်စရာကောင်းသော သတ္တဝါတစ်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။ စခန်းဆီသို့
သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်ဆဲမှာပင် နောက်ထပ်ရန်သူကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရလေသည်။

“ဝု. ရုပ်. ရုပ်. . . ဝု. ရုပ်. ရုပ်”

နွားရိုင်းသည် ကျွန်ုပ်အားရန်ပြုရန် ရှေ့ဆီသို့ ဦးတည်လာနေပေသည်။
မြက်ရိုင်းပင်များသည် တရဲရဲ။ နွားရိုင်းသည် ရပ်တန့်သွားပြန်သည်။
သစ်လုံးများကြားမှ အင်ဒီးယန်းကို သူတွေ့ပေပြီ။ နွားရိုင်း၏ ဦးတည်ရာဖက်သည်
ပြောင်းသွားပြန်သည်။

လေပြင်းသည် တစ်ချက်ရေ့လိုက်သည်။ အမဲဆိန့်သည် ထောင်းကနဲ
ထလာသည်။ နွားရိုင်းသည် အင်ဒီးယန်းဆီ သွားနေရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်
သွားသည်။ အင်ဒီးယန်း၏ လက်နက်မှ ထွက်လာသော စစ်သုံးအမဲဆိန့်ကို
ရ၍ နွားရိုင်းသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားပုံရ၏။ အင်ဒီးယန်းဆီမှ လှည့်ကာ
ကျွန်ုပ်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့လာနေတော့သည်။

နွားရိုင်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လေးကိုက်ပင် မဝေးလှသော
အကွာအဝေးသို့ ရောက်နေလေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ကြောင်တက်တက် ရပ်နေရာမှ
သတိဝင်လာကာ ပစ္စတိုကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။ နွားရိုင်းသည် မြေပြင်ကို
ခွာနှင့် ရှပ်လိုက်သည်။ ဦးချိုတကားကားနှင့် ကျွန်ုပ်ဆီသို့ ပြေးဝင်လာလေသည်။
ကျွန်ုပ်သည် ကျည်ဆံများကို နွားရိုင်း၏ မျက်နှာဆီသို့ တရစပ် ပစ်သွင်းကာ
ခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။ အချိန်လွန်လာသော နွားရိုင်း၏ မျက်နှာဆီသို့
လက်သီးတစ်ချက်ကို ဘေးတိုက်အနေအထားမှ ပစ်သွင်းလိုက်သေးသည်။

နွားရိုင်းသည် ကျယ်လောင်စွာ အော်မြည်ကာ အမှောင်ထုဆီသို့ တဟုန်ထိုး ပြေးသွားလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပြေးမိပြေးရာ ပြေးခဲ့လေရာ စခန်းဆီသို့ တည့်တည့် ရောက်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကျောမှ ရေအိတ်ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး စခန်းရှိရဲဘော်များအား ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ် ခေါ်လိုက်လေတော့ သတည်း။

■ John Masfield ၏ Into the Darkness ကို ပြန်ဆိုပါသည်။

အောင်စည်နေမျိုး
တောအုပ်ထဲကခြေရာများ

W. Somerset Maugham
Foot Prints In The Jungle

တောအုပ်ထဲက ခြေရာများ

ခြေထောက်တွင် ဗွေပါသည်ဟု ပြောရမည်လား မသိပါ။ ကျွန်ုပ်သည် အရွယ်ရောက်သည်နှင့် အိမ်ကပ်သည် ဟူ၍ မရှိတော့။ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါဟူသော စကားသည် ကျွန်ုပ်အတွက် ဟုတ်ဟန်မတူ။ ခရီးစဉ် တစ်ခုသည် ဖြတ်ကနဲ အာရုံတွင်ပေါ်လာသည်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ ခြေလှမ်းတို့သည် ဆတ်ကနဲ အိမ်ပြင်သို့ ရောက်နေလေပြီ။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ထူးဆန်းထွေလာဒေသ အတော်များများကို ကျွန်ုပ်ရောက်ဖူးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် “မလေးယား” ဒေသလောက် ကျွန်ုပ်စိတ်ကို ဆွဲဆောင်ထားနိုင်သော ဒေသသည် မရှိဟု ကျွန်ုပ်မှတ်ယူထားလေသည်။

“မလေးယား” ကို ကျွန်ုပ်နှစ်သက်ရသော အကြောင်းရင်းများစွာ ရှိလေသည်။ ရှည်လျားဖြူဖွေးသော သဲသောင်ပြင်၊ ညင်သာသော လှိုင်းဖြူဖြူ တို့နှင့် “မလေးယား” သည် လူတိုင်း၏ စိတ်အာရုံကို ဆွဲဆောင်နိုင်သည်မှာ ထူးဆန်းလှသည် တော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် မလေးယားကို မမေ့နိုင်ခြင်းမှာ သဘာဝရှုခင်း သက်သက်ကြောင့်တော့မဟုတ်။ ထူးဆန်းထွေလာ ဇာတ်လမ်း များကို ကြားသိခွင့်ရသည့် အတွက်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်အတွက် ထူးထူးခြားခြား အမှတ်ရစရာတစ်ခုသည် မလေးယားဒေသရှိ “တနာမာရပ်” ဟူသော ဒေသတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့လေသည်။ “တနာမာရပ်”သည် လှပသော ဆိပ်ကမ်းမြို့လေး တစ်ခုဖြစ်၏။ ၎င်းဒေသတွင် ကျွန်ုပ်သည် “ဂေ့စ်” အမည်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနှင့် ရင်းနှီးဖူးလေသည်။ ဂေ့စ်ကား တနာမာရပ်ရှိ ခရိုင်ရဲအရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ဤခရိုင်မြို့ ကလေးတွင် ဂေ့စ်သည် ထိပ်တန်းနေရာတွင်ရှိသည့် ဂုဏ်သရေရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များ စာရင်းတွင်ပါဝင်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဂေ့စ်ထံမှ ထူးခြားသော၊ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော ဇာတ်လမ်းများကို ကြားရလေ့ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဂေ့စ်နှင့် အတူရှိနေခဲ့သော တနာမာရပ်၏ ညနေခင်းတစ်ခုကို ကောင်းစွာသတိရနေမိသည်။ အဆိုပါ ညနေခင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် “မြိတိသျှကလပ်” တွင် တစ်ခွက်တစ်လေး မော့ရင်း ဇယက်မင်းစည်းစိမ်ကို ခံစားလျက်ရှိနေကြပါသည်။ ပြီးနောက်

မစ္စတာကတ်ဂျွိုက်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် ဖဲကစားကြပါသည်။

မစ္စတာကတ်ဂျွိုက်အား ကျွန်ုပ်အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ သူလိုကိုယ်လို အစားထဲကပင်။ အေးတိအေးစက် နိုင်လှပြီး သွက်လက်ထက်မြက်သည့် လက္ခဏာမရှိပါ။ မစ္စကတ်ဂျွိုက်ကား ခင်ပွန်းသည်နှင့် ဆန့်ကျင်ဖက် ဖြစ်၏။ ဉာဏ်ထက်မြက်သည့် လက္ခဏာသည် ၎င်း၏ မျက်လုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းများတွင် ပေါ်လွင်လျှက်ရှိလေ၏။ ယောက်ျားအပေါ်တွင် မှီခိုမည့် မိန်းမမျိုးမဟုတ်ပဲ ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစကို အားကိုးမည့် မိန်းမမျိုး။ ကျွန်ုပ်သည် သည့်ထက်ပို၍ သူတို့ဇနီးမောင်နှံအပေါ် ထင်မြင်ချက်မပေးတတ်တော့ပါ။

ကလပ်တွင် အတန်ကြာအချိန်ဖြုန်းခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကတ်ဂျွိုက်မောင်နှံနှင့် လမ်းခွဲခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဂုဏ်နှင့်အတူလိုက်လာပြီး ဂုဏ်၏ အိမ်တွင်ပင် ညနေစာစားသည်။ အတော်ကောင်းမွန်သည့် ညနေစာ ပင်တည်း။ ဂုဏ်သည် ယနေ့ည၌ အတော်နှုတ်ဆိတ်နေသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိထားမိသည်။ သို့သော်လည်း စားသောက်ပြီး ဝရံတာ ထွက်လာသည်နှင့် ဂုဏ်ထံမှ စကားသံကို ကြားရတော့၏။ ဂုဏ်၏ စကားကို ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေကြီး၊ မိတ်ဆွေကြီးဟာ ဒီနေ့လူသတ်သမား တစ်ယောက်နဲ့ အတူထိုင်ခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်ရင် မိတ်ဆွေသိပ်အံ့ဩသွား မလား။ ကျွန်တော့်စကားကိုကော ယုံနိုင်ရဲ့လား။”

“တွေ့ပဲ မတွေ့တတ်အောင်ပါပဲ ဂုဏ်ရယ်”

ကျွန်ုပ်၏ အသံသည် အံ့အားသင့်မှုတို့ ပါဝင်နေမှန်း ဂေဓံ သိပါသည်။ ဂုဏ်သည် ထူးဆန်းသော ပြုံးခြင်းကို ပြုံး၍-

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီနေ့ညတော့ မိတ်ဆွေကို သိပ်ထူးဆန်းတဲ့ မိတ်ဆွေလည်း စိတ်ဝင်စားမယ့် ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ် ပြောပြမယ်”

ဂုဏ်ကား အလွန်အတွေ့အကြုံ ကြွယ်ဝသူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ သူ့ဆီမှ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော ဇာတ်လမ်းတစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုကို ကျွန်ုပ်ကြားရလေ့ ရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကော်ဖီခွက်နှင့် ဘရန်ဒီခွက်ကို ကိုင်ရင်း ဝရံတာနောက်မှီတွင် ကျောကပ်၍ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

“ကဲ ကတ်ဂျွိုက်မောင်နှံ အကြောင်းက စလိုက်ကြရအောင် မိတ်ဆွေ။”

တောအုပ်ထဲက ခြေရာများ

ကျွန်တော်သူတို့နဲ့ သိကျွမ်းခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် ကျော်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် စသီတုန်းက မစွတာကတ်ဂွိုက်ကတော့ ကတ်ဂွိုက်ပါပဲ။ မစွက် ကတ်ဂွိုက်ကတော့ ကတ်ဂွိုက် မဟုတ်သေးဘူး။”

“မစွက်ကတ်ဂွိုက်က အိမ်ထောင် မကျသေးဘူးဆိုပါတော့”

“ဘယ်ကလာ၊ အိမ်ထောင် ကျနေပါပြီ။ သူ့နာမည်က မစွက်ဘရွန်ဆန်တဲ့။ မစွတာဘရွန်ဆန်ရဲ့ မိန်းမ။ မစွတာဘရွန်ဆန်ဆိုတာက ရာဘာခင်းပိုင်ရှင်တစ်ယောက်။ မစွတာကတ်ဂွိုက်နဲ့က နောက်အိမ်ထောင်ပြုတာ။ ရှင်းရဲ့လား မိတ်ဆွေ”

“ရှင်းပါတယ်ဂေ့စ်။ ဒါနဲ့မစွက်ကတ်ဂွိုက်အဲ မစွက်ဘရွန်ဆန် ဆိုပါတော့ဗျာ။ သူတို့နဲ့ စသီတော့ ခင်ဗျား ဒီ တနာမာရပ်မှာတော့ ဟုတ်ဟန် မတူဘူး။”

ဂေ့စ်က ကျွန်ုပ်စကားကို အပြုံးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံ၏။

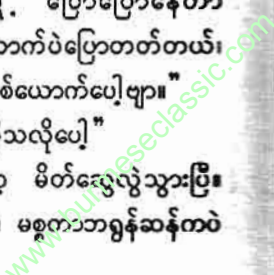
“မှန်ပါတယ် မိတ်ဆွေ၊ ဒီဒေသနဲ့ အတော့်ကိုဝေးတဲ့ ရာဘာပင်တွေ စိုက်ပျိုးစားသောက်တဲ့ မြို့ကလေးတစ်မြို့မှာပါ။ ဒါပေမယ့် မစွတာဘရွန်ဆန်ကတော့ မြို့ထဲမှာနေတာမဟုတ်ဘူး။ မြို့ကလေးနဲ့ ငါးမိုင်လောက်ဝေးတဲ့ ရာဘာခြံမှာပါ။ သူ့ရာဘာခြံ သူမန်နေဂျာပေးဗျာ။ သူနဲ့ သူ့မိန်းမက ရာဘာခြံထဲမှာ အိမ်ကလေး တစ်လုံးဆောက်ပြီး နေကြပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ဖြတ်ပြောရဦးမယ် ဂေ့စ်ရေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ဆယ်က မစွက်ဘရွန်ဆန်ဟာ အတော်ချောမှာပေါ့နော်”

“မေးတတ်ပလေ မိတ်ဆွေရယ်။ ဒီထက်ပိုသွယ်ပြီး ငယ်ဂုဏ်လေးနဲ့ ချောပါတယ်။ ဆံပင်တွေက နက်မှောင်လို့ မိတ်ဆွေတို့ စာရေးဆရာတွေ ပြောပြောနေကြတဲ့ ပီတုန်းရောင်ကေသာ ဆိုတဲ့ အတိုင်းပေးဗျာ။ ဈာန်လုံးလေးတွေကလည်း ဘာ မိတ်ဆွေတို့ ပြောပြောနေတာ သောက်ရှူးကြယ်ညီနောင်လို့ ကျုပ်လည်း ဒီလောက်ပဲပြောတတ်တယ်။ တိုတိုပြောရရင်တော့ ငါးရဲ့ကိုယ်လုံးနဲ့ မိန်းမချောတစ်ယောက်ပေးဗျာ။”

“ပြီးတော့ သူ့ခြေ၊ သူ့လက်၊ သူ့ဩဇာဆိုသလိုပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး မိတ်ဆွေရဲ့။ ဒီတစ်ခါတော့ မိတ်ဆွေလွဲသွားပြီ။ မစွတာဘရွန်ဆန်ကို သူ့ဘာမှ လွန်ဆန်လို့ မရဘူး။ မစွတာဘရွန်ဆန်ကပဲ

အိမ်မှာရော၊ လုပ်ငန်းမှာပါ ခေါင်သူကြီးအစစ်ပါ။”

“မစ္စတာဘရွန်ဆန်ကကော ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ”

“သူကတော့ဗျာ လူသန်ကြီးတစ်ယောက်လို၊ ပြောရမှာပဲဗျို့၊ မျက်နှာနီနီ၊ ဆံပင်နီနီနဲ့ ဆိုပါတော့ဗျာ။ အားကစားလည်း လိုက်စားတယ်ဗျို့၊ လူကြမ်းပေမယ့် စိတ်မကြမ်းဘူး။ သိပ်ကို ခင်မင်ချင်စရာ ကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက် ဆိုပါတော့ဗျာ”
ဂုဏ်က ဆက်ပြောပါသည်။

“တစ်နေ့မှာတော့ဗျာ၊ ဘရွန်ဆန်ဟာ မြို့ထဲက ဗြိတိသျှကလပ်မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို တွေ့ပြီး အိမ်ကို ခေါ်လာခဲ့တယ်။ သူ့နာမည်ကတော့ ကတ်ဂျွိုက်တဲ့။ ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုပါတော့ဗျာ။ ကတ်ဂျွိုက်ဟာလည်း ရာဘာစိုက်ပျိုးစားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ အဲဒီတုန်းကတော့ ရာဘာဈေးနှုန်းတွေလည်း ထိုးကျနေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ အတော်များများဟာ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ကတ်ဂျွိုက်လည်း ပါတာပေါ့ဗျာ။ ဘာလုပ်လုပ် အဆင်မပြေတော့ ခြူးတစ်ပြားတောင် မကျန်တော့တဲ့ ဘဝကို ရောက်သွားရတာပေါ့ဗျာ။”

ဂုဏ်သည် ဖန်ခွက်များကို ဆေးကြောရန် ယူဆောင်သွားရင်း ကျွန်ုပ်အား လှည့်၍ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“မစ္စတာဘရွန်ဆန်က ကတ်ဂျွိုက်ကို ပြောတယ်တဲ့။ အားမနာနဲ့ သူတို့နဲ့အတူ ကြိုက်သလောက် နေနိုင်တယ်ပေါ့”

ဂုဏ်သည် မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ မကြာမီမှာပင် ပြန်ထွက်လာကာ ပြောလိုက်လေသည်။

“နောက်တော့ ဘရွန်ဆန် အသတ်ခံရပါရောဗျို့။”

ကျွန်ုပ်သည် ဂုဏ်၏ ဇာတ်လမ်း အသွားအလာကို ကြိုတင်စဉ်းစား မိသော်လည်း ရုတ်တရက်လန့် သွားမိလေသည်။

“ချက်ချင်းကြီးလား”

“ချက်ချင်းတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ မိတ်ဆွေ။ ကတ်ဂျွိုက်ရောက်လာပြီး အတော်ကြာကြာမှာပေါ့။ အဲဒီညကိုတော့ ကျုပ်တော့ ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ဘူး မိတ်ဆွေ။ မစ္စက်ဘရွန်ဆန်ရယ်၊ ကတ်ဂျွိုက်ရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်ဟာ အဲဒီညက ကလပ်တစ်ခုမှာ ရှိနေခဲ့တယ်။ တစ်ခွက်တစ်ဖလားမျှော့ရင်း ဆိုပါတော့လေ”

တောအုပ်ထဲက ခြေရာများ

“ဒါနဲ့ မစ္စတာဘရွန်ဆန်က ဘယ်ရောက်နေလို့လဲ”

“သူကတော့ ရာဘာခြံနဲ့ သိပ်မဝေးလှတဲ့ မြို့ကလေးက ဘဏ်ကို သွားတယ်လေ။ အလုပ်သမားတွေရဲ့ လစာအတွက် ငွေသွားထုတ်တာဗျ။ မစ္စတာဘရွန်ဆန်ဟာ လမ်းမှာ တောအုပ်လေးတစ်ခုကိုလည်း ဖြတ်သွားရ သေးတယ်။ စက်ဘီးလေးနဲ့ သွားတာပါ။ ကိစ္စတွေပြီးတာနဲ့ ကလပ်ကို ရောက်လာလေ့ရှိတယ်ဗျ။”

“ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့ကတော့ ရောက်မလာခဲ့ဘူး ဆိုပါတော့ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်။ ရောက်မလာခဲ့ဘူး။ ရဲသားလေးတစ်ယောက်ပဲ သုတ်သီးသုတ်ပျာနဲ့ ရောက်လာတယ်။ ရဲသားလေးက တောအုပ်ထဲမှာ လူတစ်ယောက် ဒဏ်ရာတွေနဲ့ လဲနေတယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်တော့ ချက်ချင်းသိလိုက်ပါတယ်။ ဒါဟာ မစ္စတာ ဘရွန်ဆန်ပဲဖြစ်မယ်ဆိုတာ။”

“ဒီသတင်းကို ကြားတော့ ခင်ဗျားတို့အားလုံး တုန်လှုပ်သွားကြမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ သိပ်တုန်လှုပ် သွားကြတယ်။ ကျုပ်က မစ္စက်ဘရွန်ဆန်ကို ဒီသတင်းကိုပြောပြတော့ မစ္စက်ဘရွန်ဆန်ဟာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာပါရောဗျို့။”

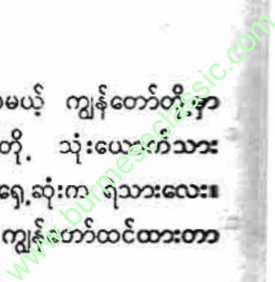
ဂုဏ်က စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်ကာ ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို အတန် ကြာအောင် ငေးကြည့်နေလေသည်။

“ဆက်ပြောပါဦး ဂုဏ်” ကျွန်ုပ်က သတိပေးလိုက်ပါသည်။

“အင်း မစ္စက်ဘရွန်ဆန်က ငိုနေတယ်။ ကတ်ပွိုက်ရဲ့ မျက်နှာကလည်း သွေးမရှိတော့သလို ဖြူဖွေးလို့။ အတော့်ကို မျက်နှာပျက်နေတယ်။ ကျုပ်တော့ သူတို့နှစ်ဦးလုံးကို အိမ်လိုက်ပို့ပေးခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာဝန်ဆီကို သွားတယ်။ ဒီနောက် ရဲသားလေးနဲ့အတူ တောအုပ်ထဲက ဘရွန်ဆန်ရဲ့ အလောင်းရှိတဲ့ နေရာကို သွားပါတယ်။”

“အဲဒီအချိန်တုန်းက မှောင်မနေဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်။ မှောင်မည်းနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့မှာ လက်ဆွဲမီးအိမ်ကလေးရှိတယ်လေ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ သုံးယောက်သား သွားလိုက်တာ တောအုပ်ထဲကို ရောက်သွားပါရော။ ရှေ့ဆုံးက ရဲသားလေး။ ပြီးတော့ ဆရာဝန်၊ ကျွန်တော်က နောက်ဆုံး။ ကျွန်တော်ထင်ထားတာ

မှန်ပါတယ်။ မစ္စတာ ဘရွန်ဆန်ပါပဲ။ အလောင်းဘေးမှာ သွေးတွေလည်း အိုင်ထွန်းလို့။ အတော့်ကို တုန်လှုပ်စရာကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်းပဲဗျို့။”

ပြောနေရင်းမှာပင် ဂုဏ်၏မျက်နှာသည် အလောင်းကောင်ကို မျက်စိထဲတွင် မြင်လာသလို အရောင်တောက်လာပါသည်။

“ကျုပ်လည်း ရဲသားလုပ်လာတာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ပါဘူး။ အလောင်းကောင်တွေကို မြင်နေရတာလည်း ရိုးနေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းကို မြင်လိုက်ရတော့ အရမ်းခံစားရတာပေါ့ မိတ်ဆွေရယ်။ ဒဏ်ရာက ဦးခေါင်းရဲ့ နောက်ဖက်မှာပါ။ ပွဲချင်ပြီး သေစေနိုင်လောက်တဲ့ ဒဏ်ရာမျိုးပဲ မိတ်ဆွေ။”

“နောက်ကော. . ခင်ဗျားတို့ ဘာထူးခြားမှုတွေကိုတွေ့သေးလဲ။”

“သဲပြင်ပေါ်မှာတော့ ခြေရာတွေကို တွေ့ရပါတယ်။ ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးကြီး ခြေရာတွေပဲဗျို့။ ခြေရာတွေက ဘိုင်စကယ်ဘီးရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေတယ်လေ။”

“အဲလိုဆိုတော့ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုကောက်ချက် ဆွဲလိုက်သလဲ ဂုဏ်”

“ကျွန်တော် ပြောနိုင်တာက ဘရွန်ဆန်ဟာ သူ့ရဲ့ ဘိုင်စကယ်ကို ရုပ်လိုက်တာလေ။ တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောဖို့ပေါ့။ ဘိုင်စကယ်ကို ခွပြီးရုပ်လိုက်တော့ ခြေရာတွေက ကျန်ခဲ့တာပေါ့ဗျား။ ဒါပေမယ့် ခမျာဟာ နောက်ဖက်က လာတဲ့ ဒဏ်ရာကြောင့် သေချာပါရောလားဗျား။”

“သူနဲ့ပါလာတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကော ဘယ်ရောက်သွားလဲဗျို့။”

“ဘယ်ရှိတော့မှာလဲ၊ ပါသွားပြီလေ။ နာရီလည်းပါသွားတယ်။ ဘရွန်ဆန် အမြဲပတ်နေတဲ့ ရွှေရောင်နာရီလေ။ အဲဒီ နာရီလည်းပါသွားတာ”

“ဒီတော့ ဘရွန်ဆန်လူသတ်မှုကို ခင်ဗျားတို့ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ ကြသလား”

ဂုဏ်ကား ချက်ချင်းပြန်မဖြေပါ။ အဝေးကို အတန်ကြားအောင် ငေးနေပြီး. . .

“အများအမြင်မှာတော့ ဘရွန်ဆန်ကို ဓားပြဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းက သတ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီခေတ်အခြေအနေအရ

တောအုပ်ထဲက ခြေရာများ

တောမီးလောင် တောကြောင် လက်ခမောင်းခတ်ဆိုတဲ့ ကာလပေမို့ ဓားပြဂိုဏ်းကို ထောက်လှမ်းဖို့က ထင်သလောက် မလွယ်ပြန်ဘူး မိတ်ဆွေ။ လူအတော် များများကလည်း ဘရွန်ဆန်မှာငွေတွေပါလာတော့ ဓားပြတွေ သတ်သွားကြတယ် လို့ပဲ ထင်ထားကြတယ်လေ။”

“ဒီတော့ . . . ဂုဏ်တို့က ဘာဆက်လုပ်ကြသလဲ”

“လူအတော်များကို မေးခွန်းတွေ မေးခဲ့ကြတာပေါ့ဗျာ။ မစ္စကဘရွန်ဆန်နဲ့ ကတ်ဂွိုက်ကိုလည်း မေးခွန်းတွေ မေးရတာပေါ့ဗျာ။ သူတို့ကတော့ ခင်ဗျားကို ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ကလပ်မှာ ကျွန်နဲ့အတူရှိနေတယ်လို့ ဖြေကြပါတယ်။ အဲဒီမတိုင်ခင်ကတော့ မစ္စကဘရွန်ဆန်ဟာ အိမ်မှာရှိနေပြီး ကတ်ဂွိုက်က တောထဲမှာ အမဲလိုက်သွားနေတယ်တဲ့။”

“ဘရွန်ဆန် တောလမ်းက ဘိုင်စကယ်နဲ့ လာတတ်တာကို ဘယ်သူတွေများ သိကြသေးသလဲ ဂုဏ်”

ဂုဏ်က အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ရာဘာခြံ အလုပ်သမားတွေ အားလုံးသိတယ် မိတ်ဆွေ။ သူတို့ အားလုံးကိုလည်း ကျွန်တော်မေးခဲ့ပါတယ်။ သူတို့အားလုံးဟာ တစ်နေ့လုံး လုပ်ငန်းခွင်မှာ ရှိနေကြတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလူသတ်သမားလို့ ထင်စရာအကြောင်း မရှိဘူး။ ဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်တို့က လူသတ်သမားကို သတင်းပေးနိုင်ရင် ဆုငွေတစ်ထောင် ပေးမယ်ဆိုပြီး ကြေငြာချက်တွေ ထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ ထိုင်စောင့်ကြတာပေါ့။”

ဂုဏ်သည် သူ့စကားကို ခဏရပ်ကာ စီးကရက်ဗူးကို ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာရှိက်ကာ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း တစ်လိပ်လှမ်းပေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ဝရံတာကို ကျောမှိုရင်း အမှောင်ထဲသို့ ငေးကြည့်နေကြလေသည်။ မကြာမီ စီးကရက်ကို ပြာခြွေရင်း ဂုဏ်က သူ့စကားကို ပြန်ဆက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ နှစ်ပေါက်အောင် ထိုင်စောင့်ကြပါတယ်ဗျာ။ ဒါ့အပြင် ဒေါ်လာတစ်ထောင် ဆုငွေကိုယူဖို့ ဘယ်ငနဲမှပေါ်မလာကြဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်ဒုံးဒုံးချလိုက်တယ်။ ဘရွန်ဆန်အမူဘော့ ရေစန်ဗျော့ပြီ”

ပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေရာ။ ဘရွန်ဆန်အသတ်ခံရပြီး တစ်နှစ်လည်း ကျော်လာရာ စိတ်ဝင်စားစရာ သတင်းကို ကြားရတော့တာပဲ။ စိတ်ဝင်စားစရာက နှစ်ခုတောင်မှဗျာ။”

ကျွန်ုပ်လည်း နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ သိချင်စိတ်သည် ကျွန်ုပ်အား လွှမ်းမိုးနေလေ၏။ ဂုဏ်သည်လည်ချောင်းကို ရှင်းလိုက်ရင်း-

“ပထမ သတင်းကတော့ မစွက်ဘရွန်ဆန်ဟာ ကတ်ဂွိုက်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်တာပဲဗျို့။ တကယ်တွေးလိုက်ရင် ဒီကိစ္စဟာ အံ့အားသင့်စရာ မကောင်းဘူးလို့လည်း ပြောလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရဲသားတစ်ယောက် အနေနဲ့ကတော့ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းနေတယ်လေ။ ဟိုကလည်း မုဆိုးမ၊ ကတ်ဂွိုက်ကလည်း လူလွတ်၊ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ မုဆိုးမလေးတစ်ယောက်အဖို့ မစွတာကတ်ဂွိုက်ရဲ့ အကူအညီဟာ လိုအပ်တယ်လို့လည်း ပြောလို့ရတာပေါ့ဗျာ”

“သူတို့ဘယ်မှာ နေကြလဲဂုဏ်၊ ရာဘာခြံမှာပဲလား။”

“ရာဘာခြံတော့ ရာဘာခြံပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘရွန်ဆန် ရာဘာခြံတော့ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ရာဘာခြံတစ်ခုကို ပြောင်းသွားကြတာ။ ပြောင်းသွားတဲ့ ရာဘာခြံမှာ မစွတာကတ်ဂွိုက်က မန်နေဂျာဆိုပါတော့။”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ နောက်သတင်းတစ်ခု ဆိုတာကရာ”

“သတင်းဆိုတာထက် ထူးခြားမှုတစ်ခု ဆိုပါတော့ မိတ်ဆွေ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ တရုတ်လူမျိုးတစ်ယောက်ကို ဖမ်းမိခဲ့တယ်ဗျာ။ ဒီကောင်လက်ထဲမှာ သွားလေသူ ဘရွန်ဆန်ရဲ့ နာရီကို တွေ့ရလို့. . .”

ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ဖြတ်ကနဲ စဉ်းစားမိကာ ဂုဏ်အား အလောတကြီးမေးလိုက်သည်။

“ဘရွန်ဆန် လက်ထဲမှာ မတွေ့ရတဲ့ ရွှေရောင်နာရီဆိုတာလား ဂုဏ်”

“ဟုတ်တယ်မိတ်ဆွေ၊ ရွှေရောင်နာရီဟာ ရွှေအစစ်နဲ့ လုပ်ထားတာ ဖြစ်တယ်။ ဘရွန်ဆန်ဟာ ဘဏ်ကိုသွားစဉ်ကလည်း သူ့လက်မှာ ပတ်သွားတယ်ဆိုတာကို မစွက်ဘရွန်ဆန်ကလည်း ထွက်ဆိုခဲ့တယ်လေ။ ကျုပ်တို့လည်း နာရီနဲ့ ငွေတွေကို ဓားပြဂိုဏ်းက ယူသွားတယ်လို့ ထင်ထားတော့ ဒီတရုတ်ဟာလည်း ဓားပြတစ်ယောက်ပဲလို့ တွက်ဆခဲ့ကြတယ်။ မိဂုံကလည်း နာရီကို ရောင်းဖို့ စပ်ဟပ်နေချိန်မှာ သူ့ကို ဖမ်းမိခဲ့တာပါ။”

တောအုပ်ထဲက ခြေရာများ

“ဒီတော့ ဂုဏ်တို့က ဓားပြုတ်ကို ခြေရာခံမိရောပေါ့”

ဂုဏ်သည် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်တို့လည်း ဒီလိုထင်ခဲ့တာပါပဲလေ။ တစ်နှစ်ကျော် စိတ်မောလူမော ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အချိန်ဟာ ဆုံးခမ်းတိုင်ပြီပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေရာ . . .”

ဂုဏ်သည် စကားကို ရပ်လိုက်ကာ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“တရုတ်လေးဟာ သနားစရာပါဗျာ။ ကြောက်လန့်နေလိုက်တာ လက်တွေ့တောင် တဆတ်ဆတ်တုန်လို့၊ ကျုပ်တို့က စစ်တော့ သူက ဒီနာရီကို လူတစ်ယောက်ဆီကသူဝယ်ခဲ့တာပါတဲ့။ ဘယ်သူလဲဆိုတော့နာမည်ကို သူမသိဘူးတဲ့။ ဒီကောင်ညာနေမှန်း ကျွန်တော်တို့ သိတယ်လေ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း တစ်ခုခုကို သတိရလာတာနဲ့ သူ့ကိုဘရွန်ဆန်လူသတ်မှုအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်တယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ လူသတ်ကောင်ကို ရှာနေကြတယ်။ ဒီနာရီဟာ လူသတ်မှုနဲ့ ဆက်စပ်နေတယ်ပေါ့။ ဒီတော့မှတရုတ်ဟာ ကြောက်လန့်သွား လိုက်တာဗျာ။ နဂိုက မျက်နှာနီစပ်စပ်ဟာ ဖြူသွားလိုက်တာသွေးတစ်စက်မှ မရှိတော့တဲ့အတိုင်းပဲ။”

“သူက အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရောလား”

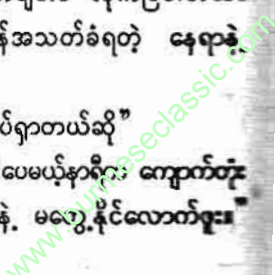
“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံပါတယ်မိတ်ဆွေ။ သူဟာလွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ရက်နှစ်ရက် လောက်က ဒီနာရီကို တောအုပ်ထဲက ကောက်ရခဲ့ပါတယ်တဲ့။ ကျုပ်တို့လည်း နာရီကို ဖွင့်ကြည့်ကြပါတယ်။ အတော့်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖွင့်ရပါတယ် မိတ်ဆွေ။ နာရီ အတွင်းဖက်မှာ သံချေးတွေတောင် တက်နေပါပြီ။ တစ်နှစ်ကျော်လောက် ပစ်စလက်ခတ် ထားခဲ့တဲ့အတိုင်းပါပဲဗျာ။”

“နောက်ကော ဘာတွေဖြစ်သွားသေးလဲဗျ”

“ကျွန်တော်တို့က တရုတ်ကိုပြောတယ်။ နာရီတွေ့ခဲ့တဲ့ နေရာကို အတိအကျ လိုက်ပြရမယ်ပေါ့ဗျာ၊ တရုတ်က ချက်ချင်းပဲ လိုက်ပြပါတယ်။ ဟိုရောက်တော့ နာရီတွေ့တဲ့နေရာက ဘရွန်ဆန်အသတ်ခံရတဲ့ နေရာနဲ့ သိပ်မဝေးဘူးဗျ။”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ပြောတော့ စေ့စေ့စပ်စပ်ရှာတယ်ဆို”

“ရှာတာကတော့ရှာတာပဲပေါ့မိတ်ဆွေရယ်။ ဒါပေမယ့်နာရီက ကျောက်တုံး နှစ်တုံးရဲ့ ကြားထဲကို ရောက်နေတယ်။ လွယ်လွယ်နဲ့ မလွှေနိုင်လောက်စူး။”

“ဒါနဲ့ အမှုက နည်းနည်းရှုပ်ထွေးလာတယ်ပေါ့”

“ရှုပ်ထွေးတယ်ဆိုတာထက် စဉ်းစားစရာ ကောင်းလာတယ်ပေါ့ မိတ်ဆွေ။ တကယ်ဆိုရင် ဓားပြဂိုဏ်းသာဆိုရင် ဒီရွှေအစစ်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ နာရီကို ထားခဲ့ပါ့မလား။ ခုတော့ ဘရွန်ဆန်ကို သတ်တဲ့လူဟာ ဘာကြောင့် နာရီကို ထားခဲ့ရသလဲ။ ခင်ဗျားကော ဘယ်လိုထင်သလဲ။”

“မထင်တတ်ပါဘူးဗျာ။”

“ပစ္စည်းကို မလိုချင်လို့ပေါ့ မိတ်ဆွေ။ ဘရွန်ဆန်ရဲ့ အသက်ကိုပဲ လိုချင်တော့ လက်ဝယ်မှာထားရင် ပြဿနာပေါ်နိုင်တဲ့ သက်သေခံပစ္စည်းကို ဖျောက်ပစ်ခဲ့တာပဲ။ ဒီတော့ နာရီကို မလိုချင်တဲ့ လူသတ်ကောင်ဟာ ငွေတွေကိုလည်း ယူသွားမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်တွေ့မိတယ်။ ဒါကြောင့် ငွေတွေကို ရှာတွေ့ဖို့ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။”

“တောထဲမှာပဲလား။”

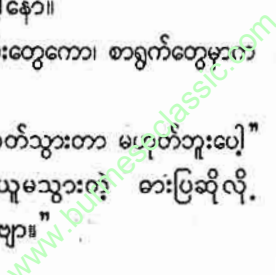
“တောထဲမှာပဲပေါ့ဗျာ၊ နာရီတွေ့ခဲ့တဲ့ နေရာတိုက်ကို ကျွန်တော်တို့ ပိုက်စိတ်တိုက် ရှာပါတယ်။ ကျွန်တော်ရယ်၊ တရုတ်ရယ်၊ ရဲသားလေးရယ် ရှာလိုက်ကြရတာဗျာ။ ကောက်ရိုးပုံထဲက အပ်ကို ရှာတယ်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေမလား မသိဖူး။ နေကလည်း တဖြည်းဖြည်းပူလာ၊ ရေကလည်း ငတ်လာ၊ နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ ဆိုတာမျိုးလို ကျုပ်တို့လည်း ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ လိုက်ရှာနေတုန်းပဲ။ နောက်တော့ ကျုပ်တွေ့မိလာတယ်။ တောထဲမှာ ငွေရှာနေတာလောက် ရူးမိုက်တဲ့ အလုပ်တော့ ရှိတော့မယ်မထင်ဘူး။ လက်လျှော့လိုက်တော့မယ်လို့ စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ တရုတ်ဆီက ဝမ်းသာအားရ အော်သံထွက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ပြေးသွားကြတယ်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ အမြစ်တွေကြားထဲမှာ ညစ်ပတ်ပေရေနေတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကျွန်တော်တို့တွေ့ခဲ့တယ်။”

“ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာက ငွေတွေရှိတာပေါ့နော်။”

“ဟုတ်တယ် ငွေတွေကော၊ စာရွက်စာတမ်းတွေကော၊ စာရွက်တွေမှာက မစ္စတာဘရွန်ဆန် နာမည်နဲ့လေ။”

“ဒီလိုဆို ဘရွန်ဆန်ကို ဓားပြဂိုဏ်းက သတ်သွားတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“အင်း.. . . လူသတ်ပြီး ပစ္စည်းယူမသွားတဲ့ ဓားပြဆိုလို့ ကျုပ်တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးပါဘူးဗျာ။”

ဂုဏ်က ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့် ရယ်လိုက်လေသည်။

*

ကျွန်ုပ်သည် လူသတ်တရားခံကို ရိပ်စားမိသလိုလို၊ နားမလည် နိုင်သလိုလို ဖြစ်နေ၏။ အစပိုင်းတွင်ပင် ဂုဏ်က ကျွန်ုပ်အား လူသတ်တရားခံ တစ်ယောက်နှင့် အတူထိုင်ခဲ့သည်ဟု ပြောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်ုပ်သည် ဂုဏ်အပြောကို မစောင့်နိုင်တော့။

“နောက်တော့ လူသတ်သမားကို. . . .”

ဂုဏ်သည် ကျွန်ုပ်၏မေးခွန်း မဆုံးမိမှာပင် ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေရာ တောအုပ်ထဲက ခြေရာတွေအကြောင်းကို ခင်ဗျားကို ပြောပြခဲ့ပြီလေ။”

“ဟုတ်ပြီ. . ဟုတ်ပြီ. ကျုပ်သတိရလာပြီဗျို့။ သဲပြင်ပေါ်က ဘွတ်ဖိနပ် ခြေရာတွေလေ၊ ဘရွန်ဆန်ဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စကားပြောဖို့ ရပ်နေခဲ့တယ်ဆိုတာလေ။”

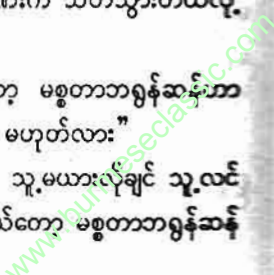
“ဟုတ်တယ်. . ဘရွန်ဆန်ဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အတော် ကြာအောင် စကားပြောနေခဲ့တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခြေရာတွေဟာ အတော်နက်တယ်ဗျို့။ တကယ်တော့ ဘရွန်ဆန် ရပ်စကားပြောခဲ့တဲ့လူဟာ သူ့ကို သတ်ခဲ့တာပဲ။”

“အဲလိုဆိုတော့. . .”

“ရှင်းရှင်းလေးနဲ့ ရှုပ်ချင်တဲ့ အမှုပါပဲ မိတ်ဆွေ၊ တကယ်တော့ မစ္စတာကတ်ဂျိုက်ဟာ ဘရွန်ဆန်ကို သတ်ခဲ့တာပဲ။ ကတ်ဂျိုက်ဟာ အပြင်ထွက်သွားတော့ သေနတ်တစ်လက် ပါသွားတယ် မဟုတ်လား။ အဲလိုလိုမို့ အကြောင်းပြတာပေါ့ဗျာ။ ကျန်တာတော့ မိတ်ဆွေသိပြီးပါပြီ။ ဘရွန်ဆန်ကို သူသတ်ပြီး ဓားပြဂိုဏ်း တစ်ဂိုဏ်းဂိုဏ်းက သတ်သွားတယ်လို့ ထင်အောင် ပုံမှားရိုက်တာပေါ့ဗျာ။”

“ဟုတ်ပါ့မလား. . ဂုဏ်၊ တကယ်တော့ မစ္စတာဘရွန်ဆန်ဟာ ကတ်ဂျိုက်ကို ကူညီစောင့်မထားတဲ့ မိတ်ဆွေရင်း မဟုတ်လား။”

“မိတ်ဆွေတော့ မိတ်ဆွေပေါ့ မိတ်ဆွေရာ၊ သူ့မယားလုံချင် သူ့လင် လုံနဲ့ထိုးဆိုတဲ့ စကားရှိတယ် မဟုတ်လား။ တကယ်တော့ မစ္စတာဘရွန်ဆန်

ရှိစဉ်ကပဲ ကတ်ပွိုက်နဲ့ မစွက်ဘရွန်ဆန်နဲ့ဟာ ချစ်ကြိုက်နေကြပြီလေ။ တကယ်တော့ ဒီမိန်းမရဲ့ စံနစ်တွေပါဗျာ၊ သူကလုပ်ခိုင်းတာပါ။”

“ချစ်ကြိုက်နေတယ်ဆိုလည်း အထေးကို အတူပြေးဖို့က ခက်ခဲတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ ဂုဏ်ရဲ့။”

“ဟင့်အင်း. . . ဘယ်နေရာကိုမှ မပြေးနိုင်ပါဘူး မိတ်ဆွေ။ ကျွန်တော်တို့ မလေးယားမှာ သူငယ်ချင်း ဇနီးကို ခိုးပြေးတဲ့ ကြာကူလီယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ နောက်မီးလင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘယ်အသိုင်းအဝိုင်းကမှ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး မိတ်ဆွေရဲ့။ နောက်ပြီး ပိုင်ဆိုင်မှု အားလုံးကလည်း မစွတာဘရွန်ဆန် လက်ထဲမှာလေ။ ဒါကြောင့် အထိရောက်ဆုံး နည်းလမ်းကို ရွေးတာနဲ့ တူပါရဲ့ဗျာ။”

“ခင်ဗျား ဒါတွေအားလုံးကို သိထားတော့ အမှုအခြေအနေက ဘယ်လိုလဲဗျ။”

“ဘယ်လိုမှ မလဲပါဘူး မိတ်ဆွေရာ၊ ဒီအတိုင်းပေါ့။”

ကျွန်ုပ်သည် ဂုဏ်၏မျက်နှာကို အံ့သြစွာကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီအတိုင်း ဟုတ်လားဂုဏ်။ ကတ်ပွိုက်ကို အရေးမယူဘူးလားဗျို့။ မစွက်ဘရွန်ဆန် (အဲ) မစွက်ကတ်ပွိုက်က ကြံရာပါလေဗျာ။”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ မိတ်ဆွေ၊ သက်သေအထောက်အထားမှ အခိုင်အလုံ မရှိတာ။”

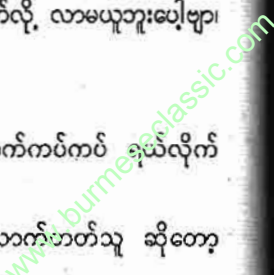
“နာရီ ရှိတယ်ဗျာ၊ ငွေတွေ၊ ပိုက်ဆံအိတ်တွေ ရှိတယ်ဗျာ။”

“အော်. မိတ်ဆွေရယ်၊ ဓားပြတွေဟာ အခြေအနေ မကောင်းသေးလို့ နာရီတွေ၊ ပိုက်ဆံအိတ်တွေကို အဲဒီနေရာမှာ ဝှက်ထားခဲ့တယ်လို့ ကောစောဒကမတက်နိုင်ဘူးလား။ နောက်မှ လာယူမယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဒါပေမယ့် နောက်တော့ ရဲ့ကို ကြောက်လို့ လာမယူဘူးပေါ့ဗျာ၊ မတွေးနိုင်ဘူးလား။”

“ခြေရာတွေ ရှိတယ်လေဗျာ။”

ကျွန်ုပ်က ထောက်ပြတော့ ဂုဏ်က ခြောက်ကပ်ကပ် ခုယ်လိုက် ပြန်သည်။

“တကယ်ဆို ဘရွန်ဆန်ဟာ ဆေးလိပ်သောက်ဖတ်သူ ဆိုတော့

ဆေးလိပ်မီးညှို့ဖို့ ရုပ်တယ်ဆိုတာကော မဖြစ်နိုင်ဖူးလား၊ တကယ့်ကို သက်သေအထောက်အထား မခိုင်လုံတာပါမိတ်ဆွေ။ စောဒကတက်နိုင်စရာ တွေ အများကြီးပါ။ အခုတော့ ဘရွန်ဆန် လူသတ်မှုကို လူတွေလည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားကြပါပြီ။”

“အဲလိုဆို လူသတ်တရားခံဟာ လွတ်မြောက်နေဆဲ ဆိုပါတော့။”

ကျွန်ုပ်က မကျေမနပ်နှင့် မေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လွတ်မြောက်နေလို့ပဲ ခင်ဗျားနဲ့ ဒီည ဖဲကစားနိုင် ခဲ့တာပေါ့။”

ငှေ့က ပြုံး၍ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ တာဝန်ရှိတဲ့ ရဲသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ် လေဗျာ။”

ကျွန်ုပ်က ခတ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်လေသည်။

“တကယ်တော့ လူသတ်သမားကို ဖမ်းဆီးဖို့က ခင်ဗျားရဲ့ တာဝန် မဟုတ်ဘူးလား ဂုတ်”

ငှေ့က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“အင်း.. . ကျွန်တော်တို့ မလေးယားရဲ့ ထုံးစံတွေ၊ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း တွေနဲ့လည်း ဆိုင်နိုင်ပါတယ် မိတ်ဆွေ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားဟာ ရာဇဝတ်မှုတွေ၊ အမှုအခင်းတွေ မပေါ်ပေါက်အောင် ကာကွယ်ဖို့၊ နောက် ရာဇဝတ်မှုတွေ ရုပ်တန်သွားစေဖို့၊ တာဝန်ရှိတာကတော့ အမှန်ပဲမိတ်ဆွေ။ ဒါပေမယ့် အပြစ်ရှိတဲ့ လူတစ်ရာ လွတ်မြောက်သွားပါစေ၊ အပြစ်မဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အပြစ်မပေးမိအောင် ထိန်းသိမ်းရမယ် စသည်ဖြင့် သံသယရဲ့ အကျိုးခံစားခွင့်ကို တရားခံကို ပေးထားတာပဲ မဟုတ်လားမိတ်ဆွေ။ ဖမ်းချင်တိုင်း ဖမ်းလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ခုခင်ဗျားကို ပြောနေတာထက် ကျွန်တော်သိနေတာတွေ၊ အဲ.. . ထင်ကြေးတွေလို့လည်း ခင်ဗျားပြောနိုင်ပါတယ်။ ဥပဒေကတော့ သက်သေအထောက်အထားကို ခိုင်လုံအောင် ပြုရမိတ်ဆွေ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကတ်ပျက်ကို မဖမ်းဖြစ်တာပါ။”

“အင်း.. . ကျုပ်စိတ်ထဲမှာတော့ တစ်မျိုးပဲ တွေးစဉ်း လက်ရှိအခြေအနေကော ဘယ်လိုလဲ.. .”

“လက်ရှိအခြေအနေကတော့ ခင်ဗျား မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာ ဘယ်လိုနေထိုင်တယ်ဆိုတာက အတိတ်ထက် ပိုအရေးကြီးတယ် ထင်တာပဲ။”

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်အာရုံစွမ်းရည် ရှည်မွန်ယဉ်ကျေးသော လူကြီးတစ်ဦးနှင့် ဘော်ငွေရောင် ဆံပင်တွေ သမ်းစပြုနေသော သူ၏ဇနီးသည်ကို ဖြတ်ကနဲ ပြေးမြင်လိုက်ပါသည်။ ပစ္စုပ္ပန် အသွင်အပြင်များအရ သူတို့ကို လူသတ် သမားများအဖြစ် မြင်နိုင်ရန် ခက်ခဲကြောင်းကိုလည်း သိရှိလာပါသည်။

“အဲလိုဆိုတော့ ဂုဏ်ရယ်၊ သူတို့နဲ့အတူ တစ်စားပွဲတည်းထိုင်တိုင်း ခင်ဗျားအောင့်သက်သက် မဖြစ်ဘူးလား။ ခင်ဗျားပြောပုံအရ သူတို့ဟာ လူကောင်းတွေမှ မဟုတ်တာ။”

“ခင်ဗျားမှားနေပါပြီ မိတ်ဆွေ၊ တစ်ကယ်တော့ သူတို့ဟာ ကျွန်တော် တွေဖူးသမျှလူတွေထဲမှာ အယဉ်ကျေးဆုံး၊ နှစ်လိုဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေတွေပါ။”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါကခင်ဗျားသဘော၊ ကတ်ဂျွန်ရဲ့ ခေါင်းထဲမှာကော လူသတ်မှုရဲ့ အရိပ်တစ္ဆေဟာ သူ့ကို အမြဲခြောက်လှန့်ပြီး မနေနိုင်ဘူးလားဗျာ”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ယုံကြည် ထားတာ တစ်ခုရှိတယ် မိတ်ဆွေ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မိမိရီလိုခေါ်တဲ့ မှတ်ဉာဏ်ဟာ သိပ်ထူးဆန်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်ဗျာ။ သူလုပ်ပြီးတဲ့ ကိစ္စတွေကို မေ့မိနိုင်တဲ့ စွမ်းအားရှိတယ်ဗျာ။ အမှားလုပ်ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့။ နောက်ထပ်ဘယ်တော့မှ ဒီအမှားမျိုး မလုပ်တော့ဘူးလို့ စိတ်ပြတ်သွားတဲ့ အချိန်မှာ အဲဒီ အရိပ်တစ္ဆေဟာ မိမိရီထဲက ပျောက်သွား လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်လေ။”

ကျွန်ုပ်ကား ငိုငေးငေးဖြင့် ဂုဏ်အား ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

“ကဲပါမိတ်ဆွေရာ၊ သဘောမတူစရာတွေ ရင်လည်း ဒါဟာ ကျုပ်တို့ဒေသရဲ့ ထုံးစံ၊ အတွေးအခေါ်လို့ မှတ်ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ။”

ဂုဏ်က ကျွန်ုပ်မျက်နှာကို စိမ်းစိမ်းကြည့်၍ ပြောကာ ဖြတ်တရက် ရယ်ချလိုက်လေတော့သတည်း။

■ W. Somerest Maugham ၏ Foot Prints in the Jungle ကို ပြန်ဆိုပါသည်။

အောင်စည်နေမျိုး
ကဝေအိမ်

Joseph Conrad
The Inn Of The Two Witches

ကလေးအိမ်

နေခြည်ဖြာသည့် နံနက်ခင်း။ နေရောင်သည် ပင်လယ်ပြင်ကို ရွှေရောင် အကွက်များ ထနေစေသည်။ အဝေးဆီတွင် လှိုင်းခေါင်ဖြူဖြူတို့ ရိုက်ခတ်လျှက် ရှိသော ပင်လယ်ကမ်းစပ်။ ပြီးနောက် သဲသောင်ဖြူဖြူ။ အုန်းပင်စိမ်းစိမ်း။ အုန်းပင်နှင့် သစ်ပင်အုပ်တို့ ကြားတွင် တဲငယ်လေးတို့က အစီအရီ။

စစ်သင်္ဘောသည် စက်ရိန်ကို အနည်းငယ် လျှော့လိုက်သည်။ သင်္ဘော ကပ္ပတိန်သည် မှန်ပြောင်းဖြင့် ကမ်းခြေကိုကြည့်ရင်း ဒုတိယအရာရှိဆီသို့ စကားလှည့်ပြောလိုက်၏။

“မစ္စတာဘာနေ၊ ရွာကိုတော့ မြင်နေပြီ။ ခင်ဗျားသွားဖို့ အချိန်တန်နေပြီ။ မစ္စတာဂွန်ဇာလက်ဟာ ဒီတောင်ကုန်းတွေပေါ်မှာ ရှိနေမယ်လို့ ကျုပ်ထင်ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ရွာကိုသွားတဲ့အခါ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့။ ငယ်သားထဲက တစ်ယောက်တော့ ခေါ်သွားဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ ကဲ... မစ္စတာဘာနေ၊ ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့သူကို ရွေးပေတော့။”

ဒုတိယအရာရှိ အက်ဂါဘာနေသည် အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်ရင်း စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာ ငြိမ်သက်နေ၏။

“ကပ္ပတိန်၊ ကျွန်တော် ကျူးဘားတွမ်ကို ခေါ်သွားလိုက်ပါ့မယ်။ ဒီတောင်ကုန်းတွေအပေါ်မှာ မစ္စတာဂွန်ဇာလက် ရှိနိုင်ပါတယ်။ ကျူးဘားတွမ်က ရအောင်ရှာပါလိမ့်မယ်။”

“ကောင်းပြီ မစ္စတာဘာနေ၊ ခင်ဗျား စီစဉ်စရာရှိတာတွေကို စီစဉ်ပြီး သွားနိုင်ပါပြီ။”

အက်ဂါဘာနေသည် သင်္ဘောနောက်ပိုင်းသို့ ပြေးဝင်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကြည်လင်သော ကောင်းကင်ပြင်သည် မိုင်းညှို့လာလေသည်။ လေသည် ထန်လာ၏။ သို့သော် လှိုင်းထဲလေထဲမှာပင် လှေငယ်တစ်စင်းသည် ရေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားလေပြီ။ မကြာမီမှာပင် သင်္ဘောသားနှစ်ယောက်သည် လေပြင်းကို အံတု၍ လှေကလေးကို ရွာဆီသို့ လှော်ခတ်လာလေတော့သည်။ သင်္ဘောသားနှစ်ယောက်ကား အက်ဂါဘာနေနှင့် ကျူးဘားတွမ် ဟုပင်တည်း။ ကျူးဘားတွမ်ကား ဝါရင့်သင်္ဘောသား တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ အများထာ

“ကျူးဘားတွမ်” ဟု ခေါ်ကြသော်လည်း သူ၏ အမည်ရင်းမှာ တွမ်ကော်ဘင် ဖြစ်လေသည်။ ကျူးဘားပြည်တွင် သူ၏အံ့မခန်း စွန့်စားခန်းများကြောင့် သူ့အမည်မှာ ကျူးဘားတွမ် ဖြစ်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ တွမ်သည် သတ္တိကောင်းကာ ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေး ထက်မြက်သူ တစ်ဦးဖြစ်၏။ မစ္စတာဘာနေးနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အတွဲညီခဲ့သော ရဲဘော်ရဲဘက် တစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။

လှိုင်းထန်သော ပင်လယ်ပြင်တွင် လှေကလေးသည် လူးရင်း၊ လိုမ့်ရင်းနှင့် ကမ်းခြေဆီသို့ ရောက်လာပါတော့သည်။

“ရွာထဲဝင်ရအောင် တွမ်ရေ၊ လဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်စုံစမ်း လိုက်ရင် သတင်းအစအနလေးများ ရမလားပဲ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ”

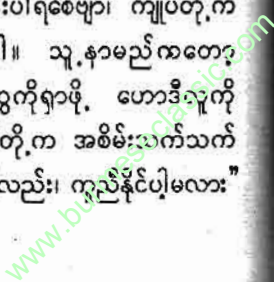
ရွာသူရွာသားတို့သည် သင်္ဘောသားနှစ်ယောက်ကို သတ္တဝါအဆန်း နှစ်ကောင်ကို ငေးကြည့်သလို ရှိနေကြ၏။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကားများကြောင့် အခြားရွာသားတို့သည်လည်း တံခါးများကိုဖွင့်ကာ ထွက်လာကြသည်။ ရွာသားအများစုထဲတွင် ဦးထုပ်အဝါကို ဆောင်းထားသော လူငယ်၏ ပုံပန်းမှာ ထူးခြားနေလေသည်။

ဘာနေးနှင့် ကျူးဘားတွမ်တို့သည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် လဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။ ဆိုင်ရှင်ကား ပုံဆိုးပန်းဆိုးထဲမှ ဖြစ်၏။ ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် မျက်စိတစ်ဖက်လပ် တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ဘာနေးသည် မျက်စိတစ်ဖက်လပ်ကို စပိန်ဘာသာဖြင့် စကားစ ကြည့်၏။

“မိတ်ဆွေ . . အကူအညီတစ်ခု တောင်းပါရစေဗျာ၊ ကျုပ်တို့က မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာနေကြတာပါ။ သူ့နာမည်ကတော့ ဝွန်ဇာလက်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေကိုရှာဖို့ ဟောဒီလူကို တောင်တန်းတွေပေါ်ကို လွှတ်ချင်တယ်ဗျာ။ ကျုပ်တို့က အစိမ်းသက်သက် ဆိုတော့ခင်ဗျားတို့ အကူအညီကိုယူရမှာပဲ။ ဘယ်လိုလည်း၊ ကူညီနိုင်ပါ့မလား”

“ဟာ . . သိပ်ကူညီနိုင်တာပေါ့ဗျာ”

ဝန်ဇာလက် ဟူသောအမည်ကို ကြားသည်နှင့် အားလုံး၏ ဗျက်မှာ ပေါ်တွင် သဘောကျသည့် အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်လာကြ၏။ ကျလည်း ကျချင်စရာပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဝန်ဇာလက်ကား စပိန်ဘက်မှနေ၍ ပြင်သစ်ကို တော်လှန်နေသူ တစ်ယောက်ပင်တည်း။

ဘာနေနှင့် ကျူးဘားတွန်တို့သည် လဖက်ရည်ဆိုင်တွင် အတန် ကြာအောင် ထိုင်နေကြ၏။ ပြီးနောက် ဆိုင်ရှင်ဖက်သို့ လှည့်ကာ မြင်းတစ်ကောင် ငှားလိုကြောင်းကို ဘာနေက ပြောလိုက်လေသည်။

“မြင်းတစ်ကောင် ဟုတ်လား။”

ဆိုင်ရှင် မျက်စိတစ်ဖက်လပ်သည် ဒေါသတကြီးနှင့် ရေရွတ်လိုက် လေသည်။ ဘာနေနှင့် တွမ်တို့သည် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြ၏။

“မြင်းနဲ့ တူတာဆိုလို့ ဘာကောင်မှ မရှိဘူးဗျ။ ဒီလောက်ဆင်းရဲတဲ့ နေရာမှာ ဘယ်သူကမြင်းဝယ်နိုင်မှာလဲဗျ။”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ မစ္စတာဘာနေ၊ လမ်းလျှောက်သွားမယ်ဗျာ” တွမ်က တိုးတိုးပြောလိုက်လေသည်။ ဘာနေသည် ဆိုင်ရှင်ဖက်သို့ လှည့်၍-

“အေးဗျာ . . ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ တောင်ကြားလမ်း ကျဉ်းကျဉ်းတွေမှာ ခြေလျှင် လျှောက်တာက မြင်းထက်ပိုကောင်းပါတယ်”

ဆိုင်ရှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဦးထုပ်ဝါနှင့် လူငယ်လေးသည် လူအုပ်ထဲမှရှေ့သို့ ထွက်လာလေသည်။ ပြီးနောက်မဝံ့မရဲလေသံဖြင့် ဘာနေအား ပြောလိုက်၏။

“သူပြောတာ အမှန်ပါပဲ ဆရာ၊ ဒီလောက် ဆင်းရဲလှတဲ့ ရွာကလေးမှာ မြင်းတစ်ကောင်ရဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မလွယ်လှဘူး ဆရာရဲ့။ ဒီခေတ်ကြီးမှာ လူဆိုးဂိုဏ်းတွေ ဒါမှမဟုတ် အတော်ချောင်လည်တဲ့ လူတွေကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မြင်းပိုင် မရှိကြဘူး ဆရာရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် သဘောပြောရရင်တော့ ဆရာတို့အတွက် လမ်းပြကောင်းကောင်း တစ်ယောက်တော့ လိုလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဒီဆိုင်ရှင် ‘ဘာနာဒီနို’ ဟာ ဒီရွာရဲ့ အကြီးအကဲ တစ်ယောက်လဲဗျ။ သူက လမ်းပြကောင်းကောင်း တစ်ယောက်တော့ ရှာပေးနိုင်လိမ့်မယ် တင်တယ်”

ဘာနေနှင့် တွမ်တို့က ခေါင်းငြိမ့်ပြလိုက်သောအခါ ဆိုင်ရှင်နှင့် လူငယ်သည် အပြင်ဖက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ မကြာမီ လမ်းပြတစ်ယောက်

နှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာသည်။ လမ်းပြကို ဘာနေ့တို့နှင့် ထားခဲ့ကာ သူတို့သည် ဆိုင်ပြင်ဖက်သို့ ပြန်လည်ထွက်သွားကြပြန်သည်။

*

ဘာနေ့နှင့် တွမ်တို့သည် ရွာအစွန်ဆီသို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့၏။ ညနေဆည်းဆာချိန် ရောက်ပြီဖြစ်သဖြင့် ကောင်းကင်တွင် တိမ်ရောင်စုံတို့ ယှက်သမ်းနေလေသည်။ စကားတပြောပြောနှင့် လမ်းလျှောက်လာကြရာ ဘာနေ့က တွမ်၏ပခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်။ နှစ်ဦးသားသည် ခြေစုံရပ်မိကြ၏။

“ကဲ . . . ရဲဘော်တွမ်၊ ကျုပ်တို့ ဒီနေရာကနေ လမ်းခွဲကြမယ်၊ ကပ္ပတိန်ရဲ့ အမိန့်အရ သင်္ဘောကို ကျုပ်ပြန်ရဦးမယ်။ သတိဝီရိယနဲ့သာ လှုပ်ရှားပေတော့။ ကျုပ်ပြန်လာရမယ်။ အလွန်ဆုံး သုံးလေးရက်ပေါ့။ ရာသီဥတု နည်းနည်းဆိုးရင် ဒီထက်ကြာကောင်း၊ ကြာသွားနိုင်တယ်။ ကျုပ်ကို ခရီးသွားရင်းပဲ စောင့်နေပေတော့ ရဲဘော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

တွမ်သည်လက်ပြလိုက်ပြီးလမ်းပြကို ခေါ်ဆောင်ကာကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းတစ်လျှောက် ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ဘာနေ့သည် ကျူးဘားတွမ်ကို ရပ်ကြည့်နေ၏။ တွမ်၏ ဂျာကင်အင်္ကျီ အိတ်ထဲတွင် ပစ္စတိုတစ်လက် ရှိနေမည်ဖြစ်၏။ ခါးပတ်တွင်ချိတ်ထားသည်က ပစ္စတိုတစ်လက်၊ ဓားတစ်လက်။

“အင်း . . . သတ္တိကောင်းပြီး ကြံ့ခိုင်တဲ့ ရဲဘော်တစ်ယောက်ပဲ၊ လက်နက်လည်း အပြည့်အစုံနဲ့ဆိုတော့ စိုးရိမ်စရာ မလိုပါဘူးလေ။”

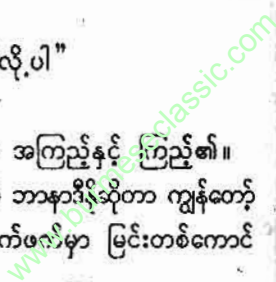
ဘာနေ့သည် သူ၏ခရီးစဉ်ကို ရွာဆီသို့ ပြန်လည်ဦးတည်၏။ အတန်ကြာလျှောက်လာစဉ် လမ်းဘေးမှ မြို့ပုတ်တစ်ခုသည် ရုတ်တရက် လှုပ်ရမ်းသွားလေသည်။ ပထမ ဦးထုပ်ဝါကို မြင်၏။ သည့်နောက် လူငယ်သည် မြို့ကွယ်မှ ထွက်လာလေသည်။

“ခဏနေပါဦး ဆရာ၊ သတိပေးစရာရှိလို့ပါ”

“ကဲ . . . ဆိုပါဦး”

ဘာနေ့သည် လူငယ်ကို စူးစမ်းသော အကြည့်နှင့် ကြည့်၏။

“တကယ်တော့ဆရာ၊ မျက်စိတစ်ဖက်လပ် ဘာနာဒီလိုဆိုတာ ကျွန်တော့် ယောက်ဖပါဆရာ။ သူ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင် နောက်ဖက်မှာ မြင်းတစ်ကောင်

ဝှက်ထားတယ် ဆရာ။”

“ဘာ . မြင်းတစ်ကောင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . မြင်းရှိတယ်ဆရာ။ ဒါပေမယ့် ဒီမြင်းဟာ ကျွန်တော့်မြင်းပါဆရာ။ သူက အပိုင်စီးထားတာပါ။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးဆရာ။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပေးကမ်းထောက်ပံ့ ထားတာလေးလည်း ရှိတာကိုး။ ဒီလူက လူကောင်းမဟုတ်ဘူး ဆရာ။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်နီးပါး ရက်စက်တတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် အစ်မကိုယူပြီး နိပ်စက်လိုက်တာ အစ်မဟာ ဒီဒဏ်တွေနဲ့ သေပါရောလားဆရာရယ်။”

“ဒါနဲ့ . နေပါဦး။ မင်းပြောတော့ ဒီလောက်ဆင်းရဲတဲ့ နေရာမှာ မြင်းတစ်ကောင်မှ မရှိဘူးဆို။ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်တော့ မလုပ်နဲ့နော်။ ငါဒေါသ ထွက်လာပြီ။”

ဘာနေက မျက်နှာတည်တည်နှင့် ဟောက်လိုက်လေသည်။

“ဒါကတော့ . . ကျွန်တော်က သူစိမ်းပါဆရာ။ ဒီရွာသား မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလောက် ရိုင်းစိုင်းတဲ့ရွာမှာ အမှန်ကို ကျွန်တော် မပြောဝံ့ဘူး ဆရာ။ အတော့်ကိုဆိုးတဲ့ အုပ်စုပဲဆရာ”

ဘာနေသည် လူငယ်၏ စကားကို နားထောင်နေရာမှ ကျူးဘားတွမ် ထွက်သွားသည့် လမ်းဆီသို့ ကြည့်ရင်း အတွေးတစ်ခုရလာလေသည်။

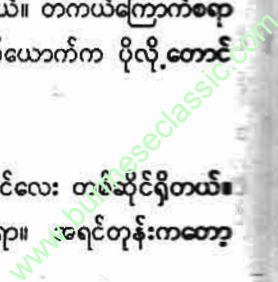
“ဒါနဲ့ . . နေစမ်းပါဦး။ မင်းရဲ့ မြင်းကိစ္စ ခဏထားလိုက်ဦး။ ငါ့လူတစ်ယောက်တော့ ခရီးထွက်သွားပြီ။ လမ်းခရီး အခြေအနေကော စိတ်ချရရဲ့လား။”

လူငယ်သည် ဆတ်ကနဲ တစ်ချက်တုန်သွား၏။

“ကျွန်တော် သတိပေးချင်တာက အဲဒါပဲဆရာ။ ခရီးလမ်း အခြေအနေက ဘာနာဒီနို အပေါ်မှာ မူတည်နေလိမ့်မယ်။ တကယ်ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့လူပဲ ဆရာ။ သူ့အဒေါ် ကဝေမကြီး နှစ်ယောက်က ပိုလို့တောင် ကြောက်စရာ ကောင်းသေး။”

“ဘာ . ကဝေမကြီး ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ဒီလမ်းမှာ ထမင်းဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ရှိတယ်။ ခရီးသွားတွေလည်း တည်းခိုလို့ ရအောင်ပေါ့ဆရာ။ အရင်တုန်းကတော့

ထမင်းဆိုင် မဟုတ်ပါဘူး။ မြင်းစောင်းတစ်ခုပါ။ ခုတော့လည်း ထမင်းဆိုင် ပေါ့လေ။ ကဝေမကြီးတွေက သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆရာ။ လမ်းပေါ်က ခရီးသွားတွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ ဒီဆိုင်မှာ ပျောက်ပျောက်သွားကြတယ်။ ဒီနှစ်ယောက်က ဖမ်းစားတာနေမှာပေါ့။ ဆယ့်နှစ်ကြိုးပျံလား တိမ်ညွန့်စားလား မသိပါဘူး ဆရာရယ်။”

“ပေါက်ကရတွေ မင်း. . . ခေါင်းမှ ကောင်းသေးရဲ့လားကွ”

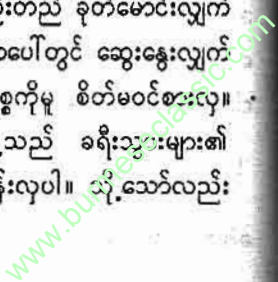
ဘာနေသည် လူငယ်အား ခပ်တင်းတင်းကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော်မရူးပါဘူး ဆရာ။ ကျွန်တော် ပြောတာကို ယုံပါ။ ဟိုတစ်ပတ်ကလည်း ခရီးသွားနှစ်ယောက်ဟာ ဒီဆိုင်မှာ လမ်းဆုံးသွားကြတယ်။ ကဝေမကြီးတွေ ဖမ်းစားတာကလွဲလို့ ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲဗျ။ သူ့တူကလည်း ဘာထူးသေးလဲဗျ။ ကျွန်တော့်မြင်းကို အခွမ ယူထားတယ်လေ။ ဆရာကတော့ ကြောက်စရာ မလိုပါဘူး။ ဆရာမှာက သေနတ်ပါသားပဲ။ ဘာနာဒီနိုဟာ သေနတ်ကိုတော့ ကြောက်မှာပါဆရာ။ ဘာနာဒီနိုကို သေနတ်ပြပြီး ကျွန်တော့်မြင်းကို ပြန်တောင်းပေးပါဦး ဆရာ၊ ဆရာကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး၊ တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာရယ်. . .”

ဘာနေသည် လူငယ်၏ အကြံအစည်ကို သဘောပေါက်စ ပြုလာပေပြီ။ လူငယ်သည် သူ့မြင်းကို ပြန်လိုချင်၍ ဘာနေကို ခုတုံးလုပ်နေခြင်း ပင်တည်း။ သို့သော် ဘာနေသည် လူငယ်၏ စကားထဲမှ သံသယဖြစ်စရာ အရိပ်အငွေ့တွေကို ရိပ်စားမိလာသည်။ သို့ဆိုလျှင် ရဲဘော်တွမ်၏ ခရီးစဉ်သည် လုံခြုံမှုရှိနိုင်ပါမည်လား။ သဘောပေါ်သို့ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကပ္ပတိန်ကို တင်ပြ၍ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ရမည်ဟု အက်ဂါဘာနေ တွေးလိုက်လေ၏။

*

သဘောသည်ပင်လယ်ကွေ့ တစ်ခုဆီသို့ဦးတည် ခုတ်မောင်းလျက် ရှိလေသည်။ ဘာနေနှင့် ကပ္ပတိန်တို့သည် သဘောပေါ်တွင် ဆွေးနွေးလျက် ရှိ၏။ ကပ္ပတိန်သည် ဘာနေပြောသော မြင်းကိစ္စကိုမူ စိတ်မဝင်စားလှ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဤဒေသရှိ ရွာသားတို့သည် ခရီးသွားများ၏ မြင်းများကို ခိုးယူကြသည်မှာ သိပ်တော့ မထူးဆန်းလှပါ။ သို့သော်လည်း

ကပ္ပတိန်သည် လမ်းပေါ်ရှိခရီးသွားတို့ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားသော ကိစ္စကိုမူ အလေးအနက်ထား စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ ကျားဘားတွမ်သည် သတ္တိကောင်းသည်ကတော့ မှန်၏။ လက်နက် ပြည့်စုံသည်ကလည်း မှန်၏။ ရန်သူသည် ကျူးဘားတွမ်ကို လွယ်လွယ်နှင့် အန္တရာယ်ပြုနိုင်မည် မဟုတ်။ သို့သော် သတိတစ်ချက် လွတ်သွားလျှင်....

ကပ္ပတိန်သည် နဖူးကြောများတင်းလာကာ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ် လိုက်ဟန် တူသည်။ ချက်ချင်းပင် သင်္ဘောကို ရွာဆီသို့ ပြန်လှည့်ခိုင်းလိုက်၏။

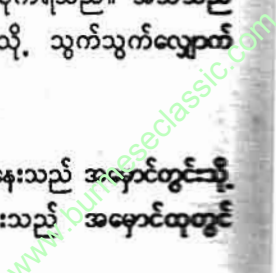
ကပ္ပတိန်၏ အမိန့်အရ အက်ဂါဘာနေသည် ညမှောင်မည်းမည်း တွင်ပင် ရွာကလေးကိုဖြတ်ကာ သုတ်ချေတင်ခဲ့ရာ တွမ်နှင့် လမ်းခွဲခဲ့သော နေရာသို့ ရောက်လာလေသည်။ ရွာကလေးကို ဖြတ်ကျော်လာချိန်တွင် ရွာသားတို့ကား အိမ်မောကျလျက် ရှိနေသေး၏။ အမှောင်ထုသည် ပို၍ နက်ရှိုင်းလာ၏။ လေပြင်းသည်လည်း တဝီဝီမြည်သံပေးလျက်။ မကြာမီ မိုးသီးမိုးပေါက်များ ကျလာလေသည်။ ဘာနေကား လေပြင်းထဲတွင် ခရီးဆက် နေဆဲ။

နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း ဘာနေသည် ခရီးပြင်းနှင့်ခဲ့ရာ ညနေပိုင်း အချိန်တွင် တောင်တန်းများဆီသို့ နီးကပ်လာလေသည်။ ဘာနေသည် အလွန် အမင်း ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးသည်လည်း ရွဲရွဲစိုလျက်။ ခရီးစဉ် တစ်လျှောက်လုံးတွင် ခရီးသွား အနည်းငယ်ကိုသာ သူတွေ့ခဲ့ရ၏။

ညနေကို အမှောင်ထုသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိုးမိုးလာလေပြီ။ မကြာမီ လုံးဝမှောင်သွားလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တိုက်ခတ်လာသော လေသံမှ လွဲ၍ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်။ ဘာနေသည်လမ်းဆေးတွင် ခေတ္တနားလိုက်သည်။ သူသည် အတော်ပင်ပန်း နွမ်းနယ်နေချေပြီ။ မကြာမီ မဝေးလွန်းလှသည့် နေရာဆီမှ အသံကို သူကြားလိုက်ရသည်။ အသံသည် တိုးတိုးညှင်းညှင်း။ ဘာနေသည် အသံလာရာဆီသို့ သွက်သွက်လျှောက် လိုက်၏။

“ဒေါက် . . ဒေါက် . . ဒေါက်”

အသံသည် ပို၍ ပီပြင်လာလေသည်။ ဘာနေသည် အမှောင်တွင်သို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ မကြာမီ သူ့မျက်လုံးများသည် အမှောင်ထုတွင်

ကျင့်သားရလာလေသည်။ အမှောင်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို သူမြင်လိုက်ရ၏။
ထီးထီးမားမား ရပ်တည်နေသော မဲမဲရိပ်။ ဘာနေသည် ဆက်လျှောက်လာ၏။

“ဒေါက်. . ဒေါက်. . ဒေါက်”

“ဒေါက်. . ဒေါက်. . ဒေါက်”

အသံသည် ဆက်လက် ထွက်ပေါ်လာ၏။ အသံကို ဘာနေ
ကောင်းမွန်စွာ ခန့်မှန်းမိပေပြီ။ တံခါးခေါက်သံ။ သစ်သားတံခါးကို လက်သီး
ဆုပ်ဖြင့် ပြင်းပြင်းခေါက်နေသံ။ မဲမဲရိပ်သည် အိမ်တစ်ဆောင်၏ အရိပ်မှန်း
ဘာနေ ကောင်းစွာ သိလိုက်ရလေပြီ။ အဆောက်အဦးသည် ထီးထီးမားမား။
ဦးထုပ်ဝါနှင့် ကောင်လေးပြောလိုက်သော ထမင်းဆိုင်ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ဘာနေ
တွေးမိလိုက်လေသည်။ အသံကား သူ့လိုခရီးသွားတစ်ယောက် (သို့မဟုတ်)
ခရီးသွား အချို့၏ တံခါးခေါက်သံပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ဘာနေမှန်းဆ
လိုက်ပါသည်။

မကြာမီ အလင်းရောင် မှိန်ပျံ့ပျံ့ကို လှမ်းမြင်ရ၏။ ဘာနေသည်
အပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် အိမ်ဆီသို့ သွားလေသည်။ သူ၏ ရှူးဖိနပ်ခွာသံတို့သည်
တဖျတ်ဖျတ်။ တံခါးသည် စ၍ပွင့်လာသည်။ မီးရောင်သည် ပျို့အံကျလာ၏။
ဘာနေသည် တံခါးအနီးသို့ ရောက်သွားသည်။ တံခါးခေါက်နေသော
လူငယ်သည် ဖိနပ်သံကို ကြား၍ထင်၏။ နောက်ကို ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်ကာ
အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်၏။ ပြီးနောက် အမှောင်ထဲသို့ ပြေးဝင်
ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်သည် တံခါးရှေ့တွင် ရပ်နေသော ဘာနေကို
လှမ်းမြင်သောအခါ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားသည်။ “အလိုလေး” ဟူသော
မိန်းမပျိုတစ်ယောက်၏ အသံ။ သူမသည် တံခါးကို ရုတ်တရက် ဆွဲပိတ်ရန်
ကြိုးစား၏။ သို့သော် ဘာနေကား အိမ်တွင်းသို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။

ဘာနေသည် အခန်းကို မျက်စိကစားကြည့်လိုက်သည်။
စားပွဲရှည်တစ်လုံးပေါ်တွင် ဖရောင်းတိုင် တစ်တိုင်ကို ထွန်ထားလေသည်။
မိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် ပြူးကျယ်သော မျက်ဝန်းများနှင့် သူ့ကို ကြည့်လျက်
ရှိနေလေသည်။ တံခါးကို ဆွဲပိတ်သော မိန်းကလေးဖြစ်ရမည်ဟု ဘာနေ
တွေးလိုက်သည်။ မိန်းကလေး၏ အရပ်ကားမြင့်မားသည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။

အသားအရောင်မှာ အညိုဖက်သို့ လှ၏။ အနက်ရောင်ဂါဝန်နှင့် လိမ္မော်ရောင် ဘလောက်စံအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ ဆံပင်များကား အနက်ရောင်၊ မိန်းကလေးသည် ယခုထိ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ရှိနေဆဲ။

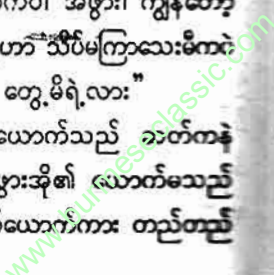
မီးလင်းဖို ဘေးတွင်ကား အဖွားအိုနှစ်ယောက် ထိုင်နေလေသည်။ ဦးထုပ်ဝါနှင့် လူငယ်လေး ပြောခဲ့သော မျက်စိတစ်ဖက်လပ်၏ အဒေါ်ကဝေမကြီးနှစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟု ဘာနေးတွေ့လိုက်မိသည်။ အဖွားအိုတစ်ယောက်ကား ခေါင်းကို ခါရမ်းလျက်ရှိလေသည်။ နောက်အဖွားအိုတစ်ယောက်ကား မီးဖိုပေါ်ရှိ စွပ်ပြုပ်အိုးကို ယောက်မဖြင့်မွှေလျက် ရှိလေသည်။ ကဝေမကြီးသည် လူအများကို ပြုစားနိုင်သော မှော်ဝင်ဆေးရည်ကို ဖော်စပ်နေရောသလားဟု တွေးမိ၍ ဘာနေးသည် ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ မကြာမီ စွပ်ပြုပ်အိုးမှ ရနံ့သည် သင်းပျံ့လာ၏။ မှော်ဝင်ဆေးရည်အိုး မဟုတ်ပါ။ စွပ်ပြုပ်အိုး အစစ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဘာနေးသည် မိန်းမပျိုဖက်ကို တစ်လှည့် အဖွားအိုနှစ်ယောက်ဖက်ကို တစ်လှည့် ကြည့်နေမိသည်။ မိန်းမပျို၏မျက်နှာသည် အတော်အတန် တည်ငြိမ်ဟန် ရှိလာသည်။ အဖွားအိုနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာကား တစ်စုံတစ်ရာကို ကွယ်ဝှက်ရန် ကြိုးစားနေသည့် ပုံပန်းဟု ဘာနေးထင်မိ၏။ အဖွားအိုတို့တွင် သွားဆို၍ တစ်ချောင်းမျှ မရှိတော့။ နှာခေါင်းတို့သည် ကောက်ကွေးလျက်။ ပုံပျက် ပန်းပျက်။ ပါးပြင်တို့သည် အရေးအကြောင်းများ တွန့်ခေါက်နေကာ မီးလင်းဖို၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် ဝါရော်ရော် အရောင်သမ်းလျက်။ ဘာနေး၏ တစ်သက်တာတွင် ဤမျှ အရပ်ဆိုးလွန်း၊ အကျည်းတန်လွန်းသော အဖွားအိုမျိုးကို မတွေ့ဖူးခဲ့။

ဘာနေးသည် အဖွားအိုနှစ်ယောက်ကို စကားစပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ရေတပ်အရာရှိ တစ်ယောက်ပါ အဖွား၊ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ရဲဆော်တစ်ယောက်ကို လာရှာတာပါ။ သူဟာ သိပ်မကြာသေးမီကား ဒီလမ်းပေါ်မှာ ခရီးသွားခဲ့ပါတယ်။ အဖွားတို့များ တွေ့မိရဲ့လား”

ဘာနေး၏ စကားကြောင့် အဖွားအိုနှစ်ယောက်သည် ခုတ်ကနဲ တုန်လှုပ်သွားသည်။ စွပ်ပြုပ်အိုး တည်နေသော အဖွားအို၏ ယောက်မသည် မီးပုံထဲသို့ လွတ်ကျသွားသည်။ အခြားအဖွားအို တစ်ယောက်ကား တည်တည်

ငြိမ်ငြိမ်ပင်။ ဘာနေသည် ချက်ချင်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သူတို့သည် ကျူးဘားတွမ်ကို ကောင်းစွာ တွေ့ခဲ့ဖူးပေမည်။

*

တိတ်ဆိတ်မှုသည် အတန်ငယ် ကြာသွားပြီးနောက် အဖွားအို နှစ်ယောက်၏ အမူအရာသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။ ဘာနေကမူ အဖွားအိုနှစ်ယောက်သည် တွမ်ကော်ဗင်နှင့် တွေ့ခဲ့ကြောင်းကို ငြင်းလိမ့်မည်ဟု ထင်လိုက်လေသည်။ သို့သော် သူထင်သကဲ့သို့ မဟုတ်ပါ။

သူတို့သည် တွမ်အကြောင်းကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောခဲ့ကြသည်။

“ဟို . . . ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း ကောင်လေးကို ပြောတာထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . သူက သင်္ဘောသားလို့ ပြောတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် . . . သူ ဒီမှာ တစ်ညအိပ်ပြီး ထွက်သွားတာပဲ”

သူတို့သည် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြရင်း စွပ်ပြုပုံအိုး တည်နေသော အဖွားအိုက ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ကောင်လေးက ဒီမနက်ခင်းမှ ထွက်သွားတာပါ။ တို့တွေတောင် သူ့ကို မနက်စာ စီစဉ်ပေးလိုက်ရသေးတယ်။ ပေါင်မုန့်နဲ့ ဝိုင်အရက်ချိုတွေ ထည့်ပေးလိုက်တယ်လေ”

ဘာနေက အဖွားအို နှစ်ဦးကို စိုက်ကြည့်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါနဲ့ . . . ကျွန်တော် မရောက်ခင်လေးမှာ တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရသေးတယ်။ လူငယ်တစ်ယောက်လို့ ထင်တာပဲ။ ကျွန်တော့်ကို မြင်တာနဲ့ မှောင်ထဲကို ထွက်ပြေးသွားတယ်။ အဖွားတို့များ သူ့ကိုသိကြရဲ့လား”

“မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး . . . ဘယ်သူမှ တံခါးမခေါက်ဘူး”

အဖွားအိုနှစ်ယောက်သည် ပြိုင်တူငြင်းကွယ်လေတော့သည်။ ဘာနေ၏ စိတ်သည် ရှုပ်ထွေးလာပြန်သည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ အဖွားတို့ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ တံခါးခေါက်သံကို ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြားလိုက်ပါတယ်။ မှောင်ထဲကို ပြေးသွားတာ ကိုလည်း မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒီက . . . ညီမတောင် တံခါးခေါက်သံကြောင့်

တံခါးဖွင့်ပေးတာ မဟုတ်ဘူးလား”

အဖွားအိုနှစ်ယောက်သည် ပျက်သွားသော မျက်နှာကို အချိန်မီ ပြင်ဆင်၍-

“အင်း.. အဲလိုဆို ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဒီကောင်မလေးရဲ့ ရည်းစားများလား မသိဘူး။ ဒီကောင်လေးကတော့ ညမှောင်ရင် ခဏ၊ ခဏ ရောက်တတ်ပါတယ်”

“စဉ်းသည် ရှိနေရင် ကောင်လေးက ဝင်မလာတတ်ဘူး။ သူ့ရွာကို ပြန်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်”

စွပ်ပြုတ်အိုးတည်နေသော အဘွားအိုက ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီကောင်မလေးကိုလည်း အဖွားတို့ အလိုလိုက်ထားရတာပဲ။ သူ့မိဘများ ဆုံးသွားကတည်းက အဖွားတို့ဆီ ရောက်လာတာလေ”

ဘာနေသည် မီးရောင်အောက်တွင် မိန်းမပျိုကို ထပ်ကြည့်မိသည်။ ဘာနေရေးရောက်စက မိန်းမပျိုတွင် တွေ့ခဲ့ရသည့် ကြောက်လန့်သည့် အရိပ်အယောင်မျိုး မရှိတော့။ သူမ၏ မျက်လုံးများသည် အရောင်တောက်လျက် ရှိလေသည်။ ငှက်ချောင်းနေသော ကြောင်တစ်ကောင်နှင့်ပင် တူနေပေတော့သည်။

မကြာမီမိန်းမပျိုသည် ဘာနေအတွက်ညနေစာကို ပြင်ဆင်နေလေသည်။ ဘာနေမှာမူ ကျူးဘားတွမ်အကြောင်းကို တွေးရင်း စိတ်မသက်မသာ ခံစားနေရသည်။ တွမ်သည် သူ့အနီးဝန်းကျင်တွင် ရှိနေသလို ခံစားနေရသည်။ ထူးဆန်းသော စေ့ဆော်မှု တစ်ခုကြောင့်ပေလောဟု ဘာနေတွေးနေမိသည်။

အဖွားအိုနှစ်ယောက်ကား တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကားပြောနေကြသည်။ သူတို့ ထမင်းဆိုင်ကလေး၏ ရှေးခေတ်ဟောင်း အောက်မှ ဖွယ်ရာများ အကြောင်းပင်။ ဤလမ်းပေါ်တွင် ခရီးသည်တို့နှင့် စည်ကားခဲ့ကြောင်း၊ သူတို့ဆိုင်ကလေးတွင် တည်းခိုကြကြောင်း၊ မင်းသားလေးတစ်ပါးပင် သူတို့ဆိုင်တွင် ညအိပ်တည်းခိုသွားကြောင်း စသည်တို့ကို အမျှင်မပြတ်နိုင်အောင် ပြောလျက်ရှိသည်။

မင်းသားလေးအကြောင်းကို အဖွားအို ပြောပြနေချိန်တွင် မိန်းမပျိုသည် ထူးဆန်းသော ရယ်နည်းမျိုးဖြင့် ရယ်မောလိုက်လေသည်။ သူမ၏ မျက်နှာတွင် ထူးဆန်းသော အပြုံးတစ်ခုကိုလည်း ဘာနေမြင်လိုက်ရလေသည်။ ထိုစဉ်တွင်ပင် အဖွားအိုနှစ်ယောက် ကြားတွင်ရှိနေသော ကုလားထိုင်အလွတ်သည် လဲကျသွား

လေသည်။ သူတို့သည် အသံထွက် အော်ဟစ်လိုက်ကြသည်။ လေမတိုက်ပဲ ကုလားထိုင် လဲကျသွားခြင်းကို သူတို့အားလုံး နားမလည်နိုင်ခဲ့ကြပေ။

အခန်းသည် အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ မကြာမီ မိန်းကလေးသည် သူထိုင်နေရာ ကုလားထိုင်မှဘာနေဆီသို့ လျှောက်လာ လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး.. အိပ်ချင်နေပြီဆိုရင် ပြောပါ။ ကျွန်မ အခန်းပြင် ပေးပါ့မယ်။ မင်းသားလေးတစ်ပါး အိပ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ အခန်းက ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မ လိုက်ပို့ပါ့မယ်”

အဖွားအို နှစ်ယောက်ကမူ ဘာမျှဝင်မပြောပါ။ ဘာနေသည် ကုလားထိုင်မှ ထရပ်လိုက်လေသည်။ သူ့အတွက် ပြင်ဆင်ထားသည်ဆိုသော အခန်းဆီသို့ မိန်းကလေးနောက်မှ လိုက်သွား၏။ တွမ်ကော်ဘင်သည်လည်း သည်အခန်းတွင်ပင် အိပ်ခဲ့လိမ့်မည်ဟု ဘာနေတွေ့နေမိသည်။ တွမ်အကြောင်းကို တွေးရင်းလျှောက်လာစဉ် ဘာနေသည် ထူးဆန်းသော ခံစားမှုတစ်ခုကို ရရှိနေ၏။ သူ့ဘေးနားတွင် တစ်စုံတစ်ဦး၏ အရိပ်အငွေ့သည် ရှိနေသလို။

“မစွတာဘာနေ.. . သတိထားနေပါ ဆရာ”

ရုတ်တရက် ဘာနေ၏ နားထဲသို့ တီးတိုး ပြောလိုက်သော အသံသည် ဝင်ရောက်လာ၏။ တွမ်၏ အသံမှ တွမ်၏အသံအစစ်။ ဘာနေ၏ စိတ်ထဲတွင် မသိုးမသန် ဖြစ်လာလေသည်။

မိန်းကလေးကား အခန်းဆီသို့ ဝင်ရောက်သွားလေပြီ။ မီးဇာကို အရှိန်မြင့်လိုက်သောကြောင့် အခန်းတစ်ခုလုံး လင်းထိန်သွားလေသည်။

“စိတ်ချလက်ချ အနားယူပါ အစ်ကို၊ ဒီအခန်းဟာ ဟိုးအရင်က မင်းသားလေးတစ်ပါး အိပ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ အခန်းပေါ့ အစ်ကို၊ ကျွန်မ ပြန်ဦးမယ် ကောင်းသောညပါ အစ်ကို”

“ကောင်းပါပြီ.. . ကောင်းပါပြီ”

မိန်းကလေးသည် စောင်းငဲ့ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြုံးပြလိုက်သည်။ ဘာနေသည် တံခါးပေါက်ဆီသို့ သွားကာ မင်းတုန်းကို ချလိုက်လေသည်။ တံခါးချက်ကိုလည်း ဂရုစိုက်၍ ချလိုက်သည်။

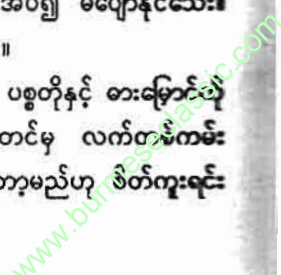
အက်ဂါဘာနေးသည် အိပ်မပျော်နိုင်သေး။ အတွေးတို့က အမျှင်မပြတ် ဖြစ်ပေါ်နေဆဲ။ လေမတိုက်ပဲ လဲသွားသည့် ကုလားထိုင် အလွတ်တစ်လုံး။ သူ့နားနားသို့ တီးတိုးကပ်၍ ပြောလိုက်သော တွမ်၏အသံ။ အခန်းထဲတွင် သူ့အပြင် နောက်ထပ်တစ်ယောက် ရှိနေသည် ဟူသောခံစားမှု။

ဘာနေးသည် တံခါးမင်းတုန်းနှင့် ချက်ကိုပြန်ဖြုတ်ကာ ကော်ရစ်ဒါ ဆီသို့ ကြည့်လိုက်၏။ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရ။ တံခါးကို ပြန်ပိတ်၍ အခန်းပတ်လည်ကို ကြည့်ပြန်သည်။ အခန်းထဲတွင် ကုတင်တစ်လုံး ရှိ၏။ အခန်း၏ သပ်ယပ်သော အပြင်အဆင်ကို ကြည့်ကာ ဘာနေးသည် ကျေနပ်သွားလေ၏။ ကုလားထိုင်၊ စားပွဲတို့သည်ကား ရှေးဟောင်းလက်ရာများ ဖြစ်၏။ လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော် မြင့်သော ဗီရိုကြီးတစ်ခုသည် နံရံတွင် ကပ်လျက် ရှိလေသည်။ ဗီရိုကို သော့ခလောက်ကြီး တစ်လုံးဖြင့် ခတ်ထားလေသည်။

ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် သူ့အား အန္တရာယ်ပေးရန် အခန်းထဲသို့ ဝင်မလာနိုင်ပေ။ သူစိတ်ချ လက်ချအိပ်နိုင် ပေလိမ့်မည်။ ဘာနေးသည် ကုတင်ဆီသို့ အကြည့်ကို ပို့လိုက်၏။ ကုတင်တွင် ခြင်ရံကန့်လန့်ကာတို့သည် အပေါ်တွင် သီးသန့်လှုပ်ထားသော မျက်နှာကြက် ဆီမှ တွဲလဲကျနေ၏။ ကန့်လန့်ကာတို့ကို သေသပ်စွာ စည်းနှောင်ထား၏။ အိပ်တော့မည်ဆိုမှ စည်းနှောင်ထားသော ကြိုးကိုဖြုတ်လိုက်ရုံသာ။

ဘာနေးသည်တွမ်ကို သတိရလာပြန်၏။ ဆိုးတူကောင်းဘက် ညီရင်း အစ်ကိုပမာ လှုပ်ရှားခဲ့သော ရဲဘော်တွမ်။ သူ့ခရီးစဉ်နှင့် တာဝန်တို့သည် ချောချောမွေ့မွေ့ ဖြစ်ပါရဲ့လား။ သူ့နားထဲသို့ တိုးတိုးလေး ဝင်လာခဲ့သော တွမ်၏အသံ။ နောက် . ဦးထုပ်ဝါနှင့်လူငယ်ကလေး။ ထူးဆန်းစွာ အမှောင်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသော လူတစ်ယောက်။ ဘာနေးသည် အိပ်၍ မပျော်နိုင်သေး။ သူ့အခြေအနေက သတိထား၍ နေရမည့်အခြေအနေ။

ဘာနေးသည် ခါးပတ်တွင် ချိတ်ထားသော ပစ္စုတိုနှင့် စားမြောင်သို့ ထုတ်၍ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်သည်။ ခုတင်မှ လက်တစ်ကမ်း အကွာတွင်။ ပြီးနောက် အိပ်ရာပေါ်တွင် အနားယူတော့မည်ဟု ဖိတ်ကူးရင်း ကုတင်ပေါ်တွင် တင်ပါးလွဲ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“မစ္စတာဘာနေ့.. . . သတိထားဆရာ”

ကျူးဘားတွမ်၏ အသံသည် တိုးတိုးလေး ပေါ်လာပြန်၏။ ဘာနေ့သည် ကြက်သီးမွေးညှင်းထသွားသည်။ လာပြန်ပြီ။ သည်အသံ။ ချက်ချင်းပင် သူသည်တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရ၍ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးမိလေသည်။ သူသည် တွမ်၏အကြောင်းကိုသာ တောက်လျှောက် တွေးတောနေခဲ့ရ၍ သည်အသံကို ကြားယောင်နေမိခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ ဘာနေ့သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ခေါင်းချလိုက်၏။

“မစ္စတာဘာနေ့.. . . သတိထား.. . . သတိထား”

အသံသည် ယခင်ကထက် အနည်းငယ်ကျယ်၍ ဝင်လာ၏။ ဘာနေ့သည် ချက်ချင်း ကုတင်ပေါ်မှ ထထိုင်လိုက်သည်။ သူသည် ပရလောက၊ ဝိညာဉ်လောက စသည်တို့ကို ယုံကြည်သူမဟုတ်။ မည်သည့်အရာသည် ကျူးဘားတွမ်၏ အသံဖြင့် သူ့ကို သတိပေးနေပါသနည်း။ သို့သော် အခြေအနေကား ထူးခြားနေလေပြီ။

ဘာနေ့သည် စေ့ဆော်မှုတစ်ခုခုကြောင့် ကုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။ သူ့မျက်စိ အစုံသည် နံရံတွင် ကပ်ထားသော ဗီရိုသို့ အကြည့်ရောက်၏။ သော့ခလောက်ဖြင့် ခိုင်မြဲစွာခတ်ထားသော ဗီရို။ ဘာနေ့၏ စိတ်တွင် ဗီရိုကို ဖွင့်ကြည့်ချင်သည့် ဇောတို့သည် စိုးမိုးနေလေ၏။ သူသည် ခွန်အားရှိသမျှနှင့် တံခါးမျောက်လက်တို့ကို ဆွဲခွာ၏။ မရ။ အားကုန်သုံး၍ ကြိုးစား၏။ အတန်ကြာသောအခါ မျောက်လက်သည် ပြုတ်ထွက်၍ သော့ခလောက်လည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွား၏။ သူသည် ဗီရိုတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

“အလိုလေး”

ဘာနေ့သည် လန့်၍ အော်လိုက်သည်။ ဗီရိုထဲမှာကား ကျူးဘားတွမ်။ သတ္တိကောင်းသော၊ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းသော၊ အနစ်နာခံလိုစိတ်ရှိသော ရဲဘော်တွမ်သည် ဗီရိုကိုမှီ၍ ကွေးကွေးလေးရပ်လျက်ရှိလေသည်။ သို့သော် သူ၏အသက်ဝိညာဉ်ကား ချုပ်ငြိမ်းနေခဲ့ပြီတည်း။ တွမ်၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးထွက်လျက်။ မျက်နှာသည် ဗီရိုအမိုးဆီသို့ မော့လျက်။ အကြိမ်တိုင်းတွင် ပေးအပ်သော တာဝန်တိုင်းကို အောင်မြင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့၍ ကပ္ပတိန်၏ ထွေးပွေ့ချီးကျူးမှုကို ခံခဲ့ရသော ရဲဘော်တွမ်သည် ယခုတော့ ရန်သူ့လက်ချက်

ဦးခဲလေပြီ။

ဘာနေးသည် တွမ်၏ အလောင်းကို လျှက်တပြက် စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။ တွမ်အမြဲတမ်း ဝတ်ဆင်တတ်သည့် အနက်ရောင်လည်စည်းသည် မရှိတော့။ ရှူးဖိနပ်နှင့် ခြေအိတ်တို့သည်လည်း ပျောက်ဆုံးနေ၏။ တွမ်၏ အင်္ကျီတွင် တပ်ဆင်ထားသော ရွှေကြယ်သီး ခြောက်လုံးသည် မရှိတော့။ လူသတ်သမားသည် ၎င်းပစ္စည်းအားလုံးကို ယူဆောင်သွားလေပြီ။ သို့သော် တွမ်၏ပုံစံမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် တိုက်ခိုက် သတ်ပုတ်ထားပုံလည်းမရ။ ဘာနေး၏ ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းစိတ်တို့သည် လှိုက်၍ တက်လာသည်။ ပြီးနောက် သူသည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်သည်။

*

ဘာနေး၏ ခေါင်းထဲတွင် အတွေးများ ရှုပ်ထွေးနေလေသည်။ ကျူးဘားတွမ်ကို မည်သူသတ်သနည်း။ အောက်ထပ်တွင်ရှိသော အဖွားအို နှစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေး၊ သူတို့သည် ၎င်းတို့၏ခွန်အားနှင့် တွမ်ကို သတ်နိုင်မည်မဟုတ်။ လူသတ်သမားသည် အပြင်မှဝင်လာရန် နည်းလမ်း လည်းမရှိ။ သို့သော် လူသတ်မှုကား ဤအခန်းထဲတွင်ပင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်မှာ သေချာသည်။

ဘာနေးသည် မီးအိမ်ကိုယူ၍ ကျူးဘားတွမ်၏ အလောင်းကို သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ဓားဒဏ်ရာ မတွေ့ရ။ သေနတ်ဒဏ်ရာကို မတွေ့ရ။ လည်ပင်းကိုစူးစမ်း၏။ လည်မျိုကို ညှစ်ထားသည့် အထောက်အထား ကိုလည်း မတွေ့ရ။ အဝတ်အစားတို့သည်လည်း သွေးစွန်းမနေ။ ကျူးဘားတွမ်၌ ပစ္စုတိုနှစ်လက်၊ ဓားတစ်လက်ရှိ၏။ သို့သော် ရဲဘော်တွမ်သည် ဤလက်နက်များကို သုံးရန် အခွင့်မသာခဲ့။ အမည်မသိရသော၊ မတွေးဆနိုင်သော လူသတ်သမား၏ လက်ချက်ဦးခဲလေပြီ။

ဘာနေး၏ ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်စ ဝင်လာပြန်သည်။ ဗဟောင်း ထဲသို့ ထွက်ပြေးသွားသောလူ။ သည်လူသည် ကျူးဘားတွမ်၏ အလောင်းကို ပျောက်ပျက်ရန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်ထင်သည်။ သို့ဆိုလျှင် မိမိလိုလည်း ထမေးည လုပ်ကြံနိုင်သည်ဟု ဘာနေးတွေးမိသည်။

www.burmeseclassic.com

ဘာနေးသည် ကျူးဘားတွမ်၏ အလောင်းရှေ့တွင် ဒူးထောက် ထိုင်ချ လိုက်သည်။

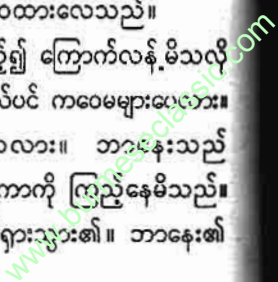
“တွမ်ရယ်. . မင်းဘယ်လို ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ပြောမပြနိုင် ဘူးလားကွယ်”

ဘာနေးသည် တွမ်၏အင်္ကျီကို လှုပ်ကာ ဝမ်းဗိုက်ပိုင်း၊ ရင်ဘတ်ပိုင်း စသည့်နေရာများကို အသေးစိတ်ကြည့်ရှုသည်။ အရေပြားပေါ်တွင်ကား မည်သည့်ဒဏ်ရာမျှ ရှိမနေပါ။ သို့သော် ကျူးဘားတွမ်၏ လက်ချောင်းလေးများ ထိပ်တွင် ထူးခြားမှုတစ်ခု ရှိနေသည်ကို ဘာနေးသတိပြုမိလိုက်သည်။ လက်ချောင်းများတွင် ပွန်းရာ၊ ခြစ်ရာများရှိနေသည်။ လက်ထိပ်များတွင် အညိုအမည်းများ စွဲနေသည်။ တွမ်သည် ဤလက်ချောင်းများကို အသုံးပြု၍ ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။ မည်သို့သော ရန်သူပေနည်း။

ဘာနေးသည် ကျူးဘားတွမ်၏ အလောင်းကို ကြည့်၍ ဝမ်းနည်းစိတ်သည် လှိုက်၍ လှိုက်၍တက်လာသည်။ အလောင်းကို မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားစေချင်သည်။ ဗီရိုကိုလည်း မပိတ်ရက်။ သူ့ရဲဘော်ကို ဗီရိုထဲတွင် ပိတ်လှောင်မထားချင်။ ဘာနေးသည် အလောင်းကို ချီမ၍ ကုတင်ပေါ်တွင် နေရာချထားလိုက်သည်။ ပြီးနောက် စောင်တစ်ထည်ကို လွှမ်းခြုံထားလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ကန့်လန့်ကာများကိုဆွဲစေလိုက်သည်။ ယခုတော့ အလောင်းကောင်သည် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားပေပြီ။

ဘာနေးသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီးနောက် မျက်နှာကြက်မှသည် ကြမ်းပြင်၊ ပြီးနောက် အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို သတိထား၍ အကဲခတ်နေသည်။ စားပွဲပေါ်မှ သေနတ်နှင့် ဓားကိုလည်း လက်တစ်ကမ်း အကွာသို့ ယူထားလိုက်သည်။ လူသတ်သမားသည် အနီးအနားမှ ကျိန်းသေပေါ်လာမည်ဟု ဘာနေးယူဆထားလေသည်။

ဘာနေးသည် နံရံပေါ်မှ သူ့အရိပ်ကို ကြည့်၍ ကြောက်လန့်မိသလို ခံစားလာပြန်သည်။ အဖွားအိုနှစ်ယောက်သည် တကယ်ပင် ကဝေမများပေးလား။ သူတို့သည် ပညာစွမ်းဖြင့် ပြုစားတတ်လေသလား။ ဘာနေးသည် ဆောက်တည်ရာမရသော အတွေးများဖြင့် ကန့်လန့်ကာကို ကြည့်နေမိသည်။ ရုတ်တရက် ဆိုသလိုပင်။ ကန့်လန့်ကာသည် လှုပ်ရှားသွား၏။ ဘာနေး၏

ဆံပင်မွှေးများသည် ထောင်ထသွား၏။ နောက်တစ်ကြိမ်။ ကန့်လန့်ကာသည်
ရုတ်တရက် လှုပ်သွားပြန်၏။

ဘာနေးသည် အထိတ်တလန့် အော်လိုက်၏။

“တွမ် . . တွမ် . . မလုပ်နဲ့၊ ငါ့ကို မခြောက်နဲ့။”

သို့သော် ဘာနေး၏ လေသံသည် ဟိုးတိုးသာ ထွက်လာနိုင်၏။
အာခေါင်များသည် ရေငတ်သူ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခြောက်ကပ်နေ၏။ သူ့ကိုယ်သူ
ရူးသွားလေပြီလားဟု ဘာနေးတွေးနေမိသည်။

ရုတ်တရက် ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းကို သူတွေ့လိုက်ရ၏။
သူ့မျက်စိကိုပင် သူမယုံနိုင်တော့။ အပေါ်မှ မျက်နှာကျက် ကျောက်ပြားထူထူသည်
ကုတင်ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ကျလာ၏။ သူ့အမြင်မှားလေသလား။ တွမ်၏
ဝိညာဉ်သည် သူ့ကို ခြောက်လှန့်နေပြီလား။

ဘာနေးသည် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်၏။

*

တိတ်ဆိတ်မှုသည် အတန်ကြာ မင်းမူနေ၏။ ဘာနေး၏
စိတ်သည်လည်း အနည်းငယ် တည်ငြိမ်မှု ရှိလာ၏။ သူသည် မျက်လုံးများကို
ခွင့်ကြည့်လိုက်၏။ မျက်နှာကျက်သည် ကုတင်ပေါ်သို့ ရောက်နေလေပြီ။
ဘာနေးသည် ချက်ချင်းပင် သဘောပေါက်လိုက်၏။ မျက်နှာကျက်သည်
အရှင်ဖြစ်သည်။ နောက်ကွယ်မှ စက်သီးကြိုးဖြင့်ဆွဲ၍ မျက်နှာကျက်ကို
အထက်အောက် ရွေ့လျားနိုင်ရန် စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကျောက်ပြားဖြင့်
ပြုလုပ်ထားသော မျက်နှာကျက်သည် အလွန်လေးလံပေလိမ့်မည်။ မျက်နှာကျက်
ကျောက်ပြားပိက မည်သည့်လူစွမ်းကောင်းမျှ အသက်ရှင်နိုင်တော့မည်မဟုတ်။
ကျူးဘားတွမ်သည် မျက်နှာကျက်ပြား သူနှင့်နီးကပ်လာချိန်တွင် လက်နှင့်
အတင်းတွန်း၍ ဖယ်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ၏ လက်ချောင်းများထိပ်တွင်
ပွန်းရာ၊ ခြစ်ရာ အညှို့မည်းများ စွဲထင်နေခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ယခုတော့ ဘာနေးသည် တရားခံကို မှန်းဆနိုင်လေပြီ။ သူသည်
ကုလားထိုင်မှ ထရပ်လိုက်သည်။ အသက်ကိုလည်း ပြင်းပြင်းရှူလိုက်၏။
ဘာနေး၏ ဒေါသတို့သည် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။

တွမ်၏ ဝိညာဉ်သည် သူ့အားသတိပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူတွေ့ထင်

လာမိသည်။ “မစ္စတာဘာနေး.. . သတိထား”တဲ့။ အော်.. . ရဲဘော်တွမ်ရယ်။
 ဘာနေးသည် ကုတင်သို့ ပြေး၍ မျက်နှာကျက်ပြားကို လက်ဖြင့်မ
 ကြည့်၏။ တစ်လက်မမျှမနိုင်။ ထုံးကျောက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော သေမင်းတမန်
 ပစ္စည်းပေတည်း။ တွမ်သည် ဤလူသတ် ကျောက်ပြားအောက်တွင် လျင်မြန်စွာ
 ဇီဝိန်ချုပ်ခဲ့ပေမည်။

ဘာနေး၏ စိတ်တွင် တွမ်အတွက် လက်စားချေချင်စိတ်သည် ပြင်းပူစွာ
 လွှမ်းမိုးလာခဲ့တော့သည်။

“တွမ်ရေ. . မင်းအတွက် ငါလက်စားချေမယ်ဟေ့”

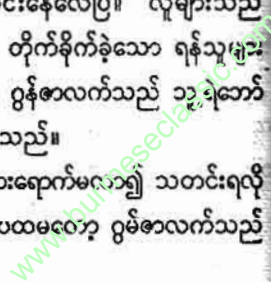
ဘာနေးသည် အသံနက်ကြီးဖြင့် အားကုန်အော်ဟစ်ကာ တံခါးကိုဖွင့်၍
 အပြင်ဖက်သို့ တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။ အပြင်ဘက်တွင်ကား အလင်း
 ရောင်သည် ပျူပျလေး ပေါ်နေလေပြီ။ ဘာနေးသည် သူ့အား စောင့်စားနေသော
 လူတစ်စုကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုအခါမှ သူသည် လက်နက်
 များကို အခန်းထဲတွင် မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း သတိရလာသည်။ သို့သော်
 စဉ်းစားနေရန် အချိန်မရတော့။ အနီးဆုံးလူဆီသို့ ပြေးဝင်ကာ လည်မျိုကို
 ညှစ်ထားလိုက်လေသည်။ ထိုလူသည် ရုန်းထွက်၏။ နှစ်ဦးသားသည် မြေပြင်
 ပေါ်တွင် လုံးထွေးလျက် ရှိကြ၏။

ဘာနေး၏ မူလအစီအစဉ်မှာကား တောင်တန်းတွေပေါ် အရောက်
 သွားကာ ဝှန်ဇာလက်၏ လူများကိုခေါ်လာ၍ ဤပြဿနာကို ဖြေရှင်းရန်
 ပေတည်း။ သို့သော်လည်း သူသည်ဒေါသကို ထိန်းချုပ်၍ မရခဲ့။

မကြာမီ မာကျောသော အရာတစ်ခုသည် ဘာနေး၏ခေါင်းကို
 လာထိ၏။ ခေါင်းထဲတွင် အမှောင်တိုက်ကြီး လွှမ်းမိုးလာလေပြီ။ ဘာနေးသည်
 လောကကြီးနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားလေပြီ။

သူ့သတိရလာသောအခါ မိုးစင်စင်လင်းနေလေပြီ။ လူများသည်
 သူ့အားဝိုင်းရံလျက် ရှိကြသည်။ သို့သော် သူနှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့သော ရန်သူများ
 မဟုတ်ကြောင်းကို ဘာနေးကောင်းစွာ သိနေသည်။ ဝှန်ဇာလက်သည် သူ့ရဲဘော်
 များ၏ အလယ်တွင် မားမားကြီးရပ်လျက်ရှိလေသည်။

အမှန်စင်စစ် ဝှန်ဇာလက်သည် ဆက်သားရောက်မလာ၍ သတင်းရလို
 ရငြား ကမ်းခြေဆီသို့ ဆင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပထမတော့ ဝှန်ဇာလက်သည်

ဘာနေးအား ရန်သူ ပြင်သစ်တစ်ယောက်ဟု ထင်နေပေသေးသည်။ နောက်မှ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို မှတ်မိသွားခဲ့သည်။

“ဒါနဲ့ . . . ကဝေမကြီးတွေကော”

“ဘာ ကဝေမကြီးတွေလဲ၊ အော်. . . အဖွားကြီး နှစ်ယောက်ကို ပြောတာလား။ မြေကြီးထဲ ရောက်လောက်ပြီလေ၊ ကျုပ်လည်း မညှာနိုင်တော့ဘူး။ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေကို အတော်မက်တဲ့ အဖွားကြီးတွေပဲ။ သူပြောတဲ့ မင်းသားလေးရဲ့ အိပ်ရာထက်မှာ လူအတော်များများ အသက်ပျောက်ခဲ့ပါပြီ။ တစ်ယောက်တည်း လာတဲ့ ခရီးသည် အတော်များများဟာ သူတို့လက်ချက်နဲ့ မပြန်လမ်းကို ခြမ်းကြရတာပဲ မစ္စတာဘာနေးရဲ့။”

“ဒါနဲ့ . . . မိန်းမလေး တစ်ယောက်လဲ ပါသေးတယ်လေ”

ဟုတ်ပါတယ်၊ မိန်းမလေးကပဲ စက်သီးကြိုးကို ကိုင်တွယ်ရတာလေ။ ခင်ဗျားတောင် ကံကောင်းလို့ လွတ်လာတာ မဟုတ်လား။”

“ဒါနဲ့ ကောင်မလေးကော ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

ဂွန်ဇာလက်၏ မျက်နှာတည်တည်ကြီး ဖြစ်သွားလေ၏။

“အင်း. . . အပြစ်ရှိတဲ့လူကို ထိုက်တန်တဲ့ အပြစ်တော့ ပေးရတာပေါ့။ ဘာနာဒီနို ဆိုတဲ့ မျက်စိတစ်ဖက်လပ်နဲ့ ငနဲကိုလည်း အပြစ်ပေးလိုက်ပါပြီဗျာ”

ဘာနေးလည်း ဆက်မမေးတော့။ မကြာမီသူတို့သည် ကမ်းခြေသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ လှေနှစ်စင်းသည် ကမ်းခြေတွင် အသင့်စောင်းဆိုင်းလျက် ရှိ၏။ ဘာနေးသည် ကျူးဘားတွမ်၏ ရုပ်ကလပ်ကိုလှေပေါ်သို့ တင်လိုက် လေသည်။ သူပျော်ရာ ပင်လယ်ထဲတွင်ပင် ရဲဘော်တွမ်အား သပြိုင်လေးရမေမည်။

လှေနှစ်စင်းသည် ကမ်းခြေမှ ခွာလေပြီ။ ဘာနေးသည် ရွာဆီသို့ စောင်းငဲ့၍ ကြည့်လိုက်သည်။ အဝေးတွင် မှိုင်းညိုညို တောင်တန်းများ၊ တောင်တန်းဆီသို့ ဦးမော့၍ တက်သွားသော လမ်းကလေး။ လမ်းကလေးတွင် အဝါရောင် ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော လူငယ်တစ်ယောက်သည် မြင်းတစ်ကောင်နှင့် စီး၍ တစ်ရွေ့ရွေ့ ခရီးနှင့်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရလေတော့သတည်း။

■ Joseph Conrad ၏ The Inn Of The Two Witches ကိုပြန်ဆိုပါသည်။

အိတာနယ်စာအုပ်တိုက်မှ
ထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

၁။ ဆရာဆွေ ၏

IRREGULAR VERB FORM DICTIONARY

၂။ ဇင်ယော်နီ နှင့် ကလောင်စုံ တို့၏
အခက်အခဲကြုံသမျှ ဒါတွေလုပ်ကြ

၃။ အောင်စည်နေမျိုး ၏
ဘယ်တော့မှ လက်မြောက်အရုံးမပေးပါနဲ့

၄။ ကျော်စွာဓန ၏
ချမ်းသာကြွယ်ဝလာဘ်လာဘ

၅။ အောင်စည်နေမျိုး ၏
အောင်မြင်ခြင်းဆယ့်သုံး၊ ဆုံးရှုံးခြင်းသုံးဆယ်

၆။ အောင်စည်နေမျိုး ၏
လပြည့်ညရဲ့ မိစ္ဆာသံ

၇။ သခင်ဗတင် (လက်သီးပုန်း) ၏
ဘဝသက်တာ

၈။ မောင်လှမျိုး(ချင်းချောင်းခြံ)၊ အိုမာဆမ်၊
အိုစွမ်းပြည့်၊ သင်းစုစုညိုမိ၊ ဆောင်းဖြူ တို့၏
အချစ်ဆိုတဲ့ဆိပ်ကမ်းလေး

၉။ အောင်စည်နေမျိုး ၏
ယုံကြည်မှုသည်ရဲ့စေ၏

၁၀။ စိတ်ဓာတ်မြသန်း ၏
ဦးဥတ္တမသာရ - နတ်ချစ်ဂါထာတော်များ

- ၁၁။ သခင်ဗတင် ၏
လက်သီးပုန်း
- ၁၂။ အောင်စည်နေမျိုး ၏
သန္တာဒီပ
- ၁၃။ ဝဏ္ဏကျော်ယင် ပျဉ်းမနားဆရာဦးသန်းမောင် ၏
ဗေဒင်အဘိဓာန်
- ၁၄။ နေမိုးကျော် ၏
ဤမှန်သောသစ္စာစကားကြောင့်
- ၁၅။ အောင်စည်နေမျိုး ၏
ပြုံးရွှင်ပျော်ပါး-၂၅
- ၁၆။ အောင်စည်နေမျိုး ၏
မေတ္တာလေညင်း
- ၁၇။ သခင်ဗတင် (လက်သီးပုန်း) ၏
ဖက်ဆစ်အကျဉ်းသမားဘဝ

